Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Ea avea planurile ei...

Dar a trebuit să descopere ce om minunat era doctorul Drew. Iar el a mers pînă la capăt, condus de dragostea lui înflăcărată.

Loveswept

Lei 1200

Loveswept

Roman de dragoste

Theresa Gladden

Tortul cu frișcă

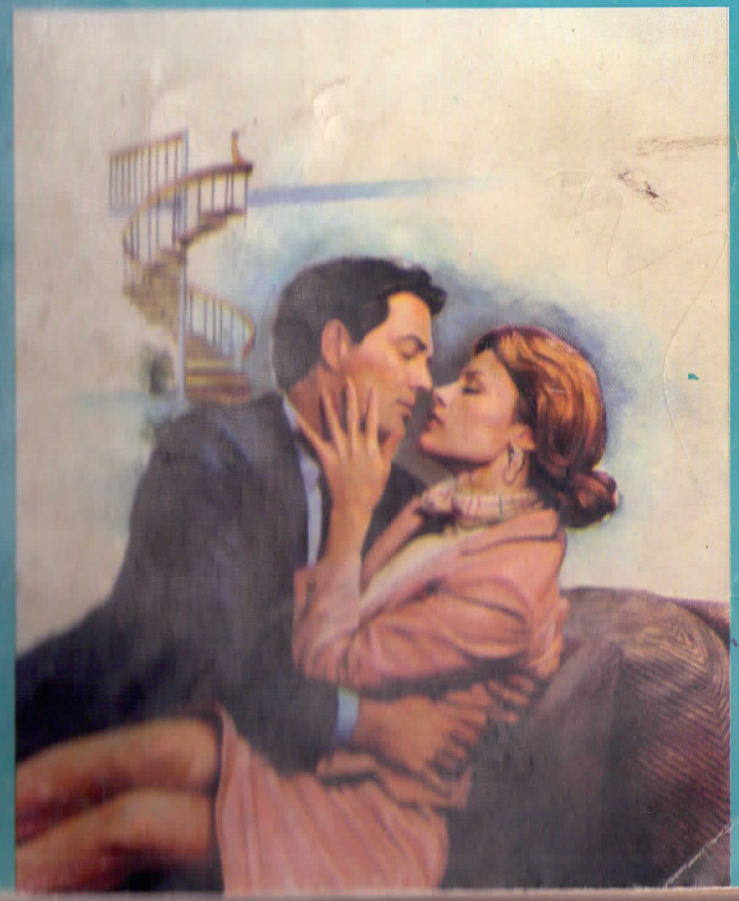

Unu

Mersese prea departe. Şi ea nu mai putea acum decît să se răzbune.

Caitlin MacKenzie şedea pe podea, ascunsă în spatele sofalei. Îmbrăcată în negru din cap pînă în picioare, în stilul spărgătorilor de case, se simţea puţin ridicolă şi într-o stare de tensiune. Nu mai făcuse înainte un asemenea lucru şi nu-şi dorea decît să-l facă şi să se termine cu

el.

Privirea îi aluneca spre cele două obiecte de lîngă ea. Arătau inocente şi atrăgătoare în acelaşi timp. Arma perfectă pentru o dulce răzbunare.

Răzbunare. Acum, ăsta i se părea un cuvînt urît, se gîndi Caitlin. Braţele îi îmbrăţişau genunchii. În mod normal, nu era o persoană răzbunătoare, dar îşi avea şi ea limitele ei, iar el le depăşise. Nu-i mai putea îngădui să continue acest joc care o înnebunise. Singurul lucru la care se gîndea era să-i plătească cu aceeaşi monedă.

Spera ca el să sosească în curînd, înainte ca umiditatea New Orleans-ului s-o fi topit complet, împreună cu decizia ei.

Îşi puse mîna sub bogatul ei păr castaniu ridicîndu-l pentru un moment, pentru a simţi briza de aer care venea prin fereastra deschisă din faţa ei.

În octombrie, la New Orleans, îşi spuse ea, era mai cald decît în oraşul ei din nordul Georgiei, în iulie. Se gîndi cu părere de rău la aerul condiţionat de acasă, dar îl închisese mai devreme şi deschisese toate ferestrele din casă. Scrîşni din dinţi. Ştia că făcuse asta doar pentru

a-l sîcîi, avînd însă grijă să-şi economisească banii.

Surîsului îi lua locul o încruntare a sprîncenelor, în timp ce privirea i se opri asupra armelor. Pînă acum, păreau să nu fie afectate de căldură. Îşi luă capul în mîini disperată. Desigur, totul era în regulă. Se pregătise cu atenţie, amintindu-şi că trebuie să ţină seama de temperatura camerei. Modul dăunător în care-şi folosea imaginaţia, era un obicei prost, de care trebuia să se dezbare.

Deodată, se încordă la auzul motorului unei maşini care parcă în apropiere. Privind afară pe fereastră, văzu un Mercedes argintiu, intrînd în parcajul de pe partea laterală a casei în stil victorian.

Inima parcă i se opri. Adrenalina îi străbătu venele.

Afară se auzi uşa maşinii închise. Panica o paraliza. Curajul începu să i se clatine.

Stai liniştită, îşi zise. Aminteşte-ţi ce ţi-a făcut. Îşi repeta în tăcere fiecare tortură pe care o suportase de cînd închiriase o cameră în casa lui, acum o lună, după ce clădirea în care locuise se transformase într-o vilă. Cînd ajunsese să înţeleagă ultimul lui truc, era deja

pregătită să-l omoare pe ticălos. Nu merita milă.

Curajul îi reveni. Caitlin se ridică în genunchi, gata să lovească. Cu inima bătînd într-un ritm alert, auzi uşa de la intrare scîrţîind, în timp ce se deschidea. Lumina inundă coridorul, aruncînd fîşii fluorescente spre locul unde era ascunsă. Se ruga ca el să nu-şi fi schimbat ritualul din fiecare seară.

Sunetul ritmic al pantofilor săi scumpi pe lemnul podelei dădea naştere unui ecou puternic în liniştea camerei. Îl auzi intrînd. Simţi cum o încerca un rîs nervos, dar şi-l stăpîni. Sunetul paşilor săi încetă. Caitlin riscă o privire de după sofa.

El era doar o siluetă întunecată ce stătea între fotoliu şi masă în apropierea căminului. Halatul lui alb de spital era strîns peste umerii laţi, în timp ce se apleca să aprindă o lampă de perete.

Caitlin îl studie în lumina palidă a lămpii. Părul îi era de culoarea brandy-ului, deşi cîteva fire argintii îi sclipeau la tîmple. Fusese frezat cu precizie şi aranjat cu foenul perfect. Deşi nu-i putea vedea faţa, aceasta îi era întipărită în minte. Avea trăsături aristocratice, cu excepţia unui aer de aroganţă, cînd voia să fie ironic.

Avea aproape un metru şi optzeci. Nu-i plăceau oamenii care o dominau de la o înălţime mai mare decît cei o sută şaptezeci de centimetri ai săi. Din experienţa ei, oamenii înalţi tindeau să o vadă ca pe un lucru drăguţ şi mic, pe care să-l îmbrăţişezi ca pe un ursuleţ sau să-l domini. Dar, în ciuda înălţimii lui, trebuia să admită că era un atractiv pachet masculin de oase şi carne. În mod cert, nu arăta ca un şarlatan.

El se întoarse în direcţia ei. Crezînd că fusese văzută, ea îngheţă, oprindu-şi respiraţia.

O trecu un fior, în timp ce-l văzu privind prin cameră. Ştia prea bine că ochii lui verzi, ce păreau veşnic adormiţi, puteau de fapt să vadă dincolo de suprafaţa lucrurilor. Privirea lui trecu însă de sofa şi, încet, ea răsuflă uşurată. Pauza fu scurtă însă, pentru că fereastra din spatele ei îi atrase atenţia. Caitlin simţi că leşină. Dacă el ar fi făcut vreo mişcare pentru a o închide, ea s-ar fi putut considera moartă. El însă abia îşi clătină capul şi începu să-şi slăbească cravata. Ea se relaxă. Poate că în seara asta norocul era de partea ei.

Trecîndu-şi mîna pe sub halatul de spital, el îşi căuta buzunarul pantalonilor, de unde scoase un portofel. Îl aruncă la întîmplare pe

masă. Bancnote mototolite şi ceva mărunţiş fură şi ele aruncate.

Caitlin se aplecă înainte. Deşi omul o înnebunea, tot ritualul ăsta de seară o fascina.

El scoase din unul din buzunarele halatului o jucărie în formă de elefant. Era de un roz şocant. Puse elefantul pe scaun, lovindu-l prietenește peste pielea zbîrcită. Căutînd prin celelalte buzunare, găsi guma de mestecat fără zahăr, doi păianjeni de plastic, un stilou de forma unei seringi, abţibilduri tip Disney, cătuşe de plastic şi o pereche de ochelari falşi, cu nas de cauciuc şi mustaţă.

În timp ce lucrurile de pe masă se adunau, Caitlin încerca să nu se gîndească la toată harababura de a doua zi dimineaţa, cînd el va încerca să-şi pună înapoi în buzunare toate aceste lucruri bizare.

– La dracu'! spuse el în stilul său manierat de licean, care amintea originea lui sudistă. E mai cald decît în iad aici.

Tonul lui trăda o oarecare plictiseală.

Bine, se gîndi ea. Prăjeşte-te, şopîrlă ce eşti!

El scoase ultimul lucru din halat, un creion roşu. Îşi scoase halatul şi-l aruncă pe scaun, apoi aruncă creionul pe masă.

Creionul căzu însă pe podea. Se aplecă în genunchi, să-l caute

Caitlin ridică una din armele sale şi înaintă încet prin spatele sofalei. Merse pe vîrfuri cam vreun metru, după care îl bătu pe umăr. Cu creionul în mînă, Drew Daniels privi în sus.

– Ce faci... a fost tot ceea ce a putut să zică, înainte ca tortul să-i acopere faţa.

Drew şovăi în momentul impactului, apoi se blocă, de parcă ar fi îngheţat complet. Pentru o secundă, mintea i se opri într-o totală nedumerire. Auzi sunetul unui obiect metalic lovind podeaua. Revenindu-şi, îşi şterse buza inferioară cu limba. Era tartă bavareză cu frişcă. Un sunet gutural, ceva între rîs şi sufocare îi ieşi din gîtlej.

– Te-am dat gata! o auzi pe Caitlin exclamînd, iar în vocea ei se simţea triumful şi umorul.

Ei bine, să mă ia dracu'! se gîndi el. Îşi petrecuse ultimele patru săptămîni încercînd să găsească o portiţă în armura de oţel a chiriaşei sale şi aproape că pierduse orice speranţă de a-i descoperi un cît de mic simţ al umorului. Un ridicol sentiment de plăcere îi trecu prin vene. Se ridică, simţindu-se ca un miner care tocmai a

dat de filonul de aur.

Curăţîndu-şi tortul de pe faţă cu o mînă, îşi deschise încet ochii: Bucăţi de cremă îi atîrnau pe pleoape. Privi în jur prin cameră, căutînd-o.

Ea stătea în spatele sofalei, cu braţele încrucişate la piept, într-o poziţie defensivă.

În momentul în care privirile lor se întîlniră, ea inspiră profund şi se retrase spre perete. Întinse mîinile pentru a se prinde de spatele sofalei, într-o încleştare de moarte.

Drew se întrebă dacă avea de gînd să arunce în el cu ceva mobilier.

– Felicitări! zise el zîmbind cu admiraţie. Puţini oameni au fost capabili să mă prindă pe negîndite şi să-mi arunce un tort în faţă. Nu-mi vine să cred că tu ai făcut-o!

Caitlin se relaxă un moment. Îi veni o idee.

– Mai vrei o dată?

– Nu cred, zise el, înaintînd spre ea. Ar fi prea mult. Nu folosi de două ori aceeaşi poantă. Asta ţine victima în nesiguranţă şi o face să se întrebe ce se va întîmpla de acum înainte. Zîmbi, apoi continuă: Uite acum, de exemplu, ceea ce te preocupă pe tine este ce voi face pentru a egala scorul.

Caitlin îl privi o secundă. Voia să o încerce,

se gîndi. Privi la mîna lui dreaptă.

– Ei bine, ce vei face? Ai să mă învineţeşti?

El privi la creionul din mînă, apoi la ea:

– Poate mai tîrziu. Ar putea fi amuzant. Puţin bizar, dar amuzant.

Ea rîse şi Drew fu fermecat de sunetul cristalin. Viziunea ei întunecată despre lume nu-i permitea să rîdă cu uşurinţă. Chiar şi ochii ei căprui, care de obicei aveau o expresie enigmatică, acum străluceau de bună dispoziţie.

El se mai apropie cu un pas:

– Aş sugera un armistiţiu şi negocierea unei soluţii paşnice.

– Probabil visezi, Daniels, i-o întoarse ea.

– Măi să fie! Atîta sarcasm din partea onorabilei domnişoare MacKenzie!

Drew o măsură cu privirea. Avea o faţă rotundă, cu o piele şi o structură osoasă care, în ciuda vîrstei, îi dădeau graţie. Figura mică era delicată şi minunat desenată în toate punctele importante. Deşi ochii erau cei care îl intrigau cel mai mult. Îşi schimbau culoarea tot timpul. În momentul ăsta, erau de culoare maroniu-ambră cu o umbră de verde. Strălucirile roşiatice făceau ca părul ondulat să nu fie chiar şaten. Deşi îşi purta părul strîns după moda franceză,

astă seară îl purta seducător, pe spate. Îi privi bărbia încăpăţînată, pe care o ridicase ca pentru a-l înfrunta. Admiraţia pe care i-o purta crescu. Atîta tenacitate şi hotărîre erau strînse în corpul ei mic!

Zise:

– Hai, nu văd motivul pentru care te-ai ascunde în spatele sofalei toată noaptea.

Caitlin luptă cu dorinţa de a răspunde chemării persuasive:

– N-am încredere în tine. Rămîn unde sînt.

– Hai, Catie.

– Nu-mi spune Catie!

Explozia ei îl făcu să rîdă. Ştia că n-ar trebui să se joace atît cu ea, dar era unicul mod de a obţine o reacţie din partea ei.

– Ţi-am zis, spuse ea înălţîndu-şi capul princiar. Nimeni nu-mi spune Catie.

– Eu o fac.

El străbătu uşor mica distanţă pînă la sofa.

Ea se aplecă, dispărîndu-i din vedere.

Drew chicoti. Amuzamentul lui dispăru rapid, cînd ea reapăru cu un alt tort în mînă. Făcu o mişcare spre dreapta, apoi se aplecă spre sofa, anticipînd lovitura.

Cu greu, ea încercă să-l convingă:

– Înapoi, ticălosule. Încă o chestie ca asta şi te îmbrac în frişcă.

– Da' ce ţi-am făcut? întrebă el, ridicînd mîinile.

Caitlin îl privi neîncrezătoare. Omul reprezenta un pericol. Ochii lui verzi lascivi şi zîmbetul atrăgător ar fi trebuit să figureze pe un poster pentru cei căutaţi la oficiul poştal.

– Pot să-ţi iert giumbuşlucurile infantile, zise ea, dar să-mi pui numele într-un computer pentru întîlniri matrimoniale, asta a fost o mare porcărie.

– Mai eşti încă supărată pentru asta?

O privi ca şi cînd nu şi-ar fi putut imagina că îşi mai amintea încă de evenimentul ăsta vulgar.

– Asta a fost acum cîteva secole, adăugă el.

– Săptămîna trecută, îl corectă ea. Nu sînt nebună. Vreau să fim chit. Şi ăsta e numai desertul.

Drew scrîşni. Gluma cu tortul, iar acum jocul ăsta de cuvinte, totul într-o singură seară. În sfîrşit, ea păru că se relaxează.

– Dacă te agăţi de lucrurile astea, s-ar putea să faci un ulcer. Crede-mă! Îşi arătă stetoscopul de la gît. Sînt doctor. Cunosc lucrurile astea.

– Eşti pediatru, spuse ea rece. Mă îndoiesc

că pacienţii tăi au ulcer.

El clătină capul:

– E o lume ciudată. Pînă şi copiii sînt stresaţi în zilele noastre.

– Probabil, cînd te văd venind, se şi enervează.

– Nu-i frumos! zîmbi el. Pacienţii mei mă iubesc.

Ea privi în sus, plictisită.

– Tuturor copiilor le place circul, aşa bănuiesc.

– Vrei să spui că eu sînt un clovn?

Poate că încercase să treacă prin viaţă ca un clovn, dar nu-i plăcea faptul că ea voia să-şi bată joc de el în felul ăsta.

– Dacă ăsta e felul tău de a fi...

El ridică sprîncenele.

– Cel puţin am simţul umorului.

Şi-o făcuse cu mîna ei. Toată povestea asta cu răzbunarea, pur şi simplu nu mergea aşa cum îşi imaginase. El ar fi trebuit să-şi ceară scuze, nu să se poarte ca şi cînd el ar fi fost cîştigătorul.

Se priviră. Minutele se scurgeau.

Caitlin nu ştia ce să facă. Drew părea complet relaxat. Un zîmbet uşor i se vedea pe buze.

În toată povestea asta, tot el reuşise să cîştige, înţelese ea. Dacă situaţiile ar fi fost inversate, ea ar fi fost foarte furioasă. Poate că Drew Daniels avea ceva ce ei îi lipsea – o uşurinţă înnăscută în a aprecia absurditatea unei situaţii şi o anume autoironie.

Îşi schimbă nervoasă greutatea de pe un picior pe celălalt, dîndu-şi seama deodată de siguranţa lui Drew şi de poziţia ei copilăroasă.

El îşi ridică sprîncenele într-un fel care spunea că era timpul să decidă dacă să continue jocul sau să-l termine.

– Ei bine?

Ea oftă.

– Oh, bine! Promite-mi că o să încetezi să-ţi mai baţi joc de mine. Fără săli de baie pline cu mingi de plajă. Fără să mă mai pui pe computer la anunţuri matrimoniale.

– Îmi pare rău. Povestea cu anunţurile matrimoniale a fost puţin cam exagerată. Zîmbi cu părere de rău. N-am vrut să te supăr în nici un fel. Mă gîndeam numai că aveai nevoie de puţin umor în viaţa ta. Eşti atît de serioasă!

Spuse cuvîntul „serioasă", de parcă ar fi fost o boală socială.

Ea îl privi cu răceală.

– Am avut cele mai bune intenţii, continuă el. Admit că tipul pe care l-a trimis serviciul de anunţuri matrimoniale nu prea mergea. Poate am completat greşit formularele.

Şi bineînţeles că o făcuse intenţionat. N-avusese de gînd să-i găsească un partener ideal. Dacă ea ar fi întîlnit un asemenea tip, poate că ar fi început să-i placă.

– Omul ăla era ciudat, spuse Caitlin.

Mîna în care ţinea tortul, începu să o doară şi o coborî, odihnindu-şi-o pe sofa.

El rîse, arătîndu-şi dantura perfectă, coşmarul oricărui dentist.

– Bine, ai dreptate. Era puţin cam ciudat, chiar şi pentru un artist.

Ochii ei se îngustară şi ieşi de după sofa.

– Puţin cam ciudat, nu însemna nimic pe lîngă creatura aia.

– Ce nu ţi-a plăcut? întrebă el. Părul lui roşu-verde-auriu ca de carnaval? Era un tip dat naibii.

Ea se strîmbă dezgustată.

– Mă gîndeam că a fost drăguţ din partea lui, că s-a oferit să-ţi picteze nudul. Apoi Drew adăugă: Deşi, nu pot să-mi imaginez de ce vroia să fie şi el gol cînd te picta.

Ea mîrîi.

– Las-o moartă, Daniels.

El rîse şi făcu un pas spre ea.

– Îmi pare rău, într-adevăr. A fost o porcărie din partea mea. Mă ierţi?

Îl privi fix în ochi. Pledoaria şi zîmbetul lui păreau sincere. Orice resentiment se topi.

– Bine. Te iert.

– Sîntem chit?

Îi întinse mîna pentru a face pace.

Caitlin îşi puse mîna liberă într-a lui. Imediat, îşi dădu seama că făcuse o gravă eroare tactică, pentru că el îi luă într-o clipă tortul din cealaltă mînă. Ea se smuci. Cu inima în gît, se trase înapoi. Din nou i-o făcuse! O atrăsese în plasa lui, cu zîmbetul lui şi cu felul lui de a vorbi.

Drew avansa, cîntărind greutatea tortului în mînă. Un zîmbet răutăcios îi apăru pe faţă.

Caitlin clătină din cap. Îşi acoperi faţa cu mîinile, ca pentru a se feri de atac.

– Dar bine, Drew, tu ai fost cel care a vrut să facem pace. Ai spus că sîntem chit.

– Te-am minţit.

Îşi încruntă sprîncenele şi scutură scrumul unui trabuc imaginar à la Groucho Marx.

Ea se ascunse în spatele unui scaun.

– Acum, sper că nu vrei să arunci în mine cu

tortul ăla, nu-i aşa?

– Ba da, vreau.

Se urcă pe perna scaunului, făcînd-o să scoată un ţipăt.

– Nu-i nevoie să ţipi, draga mea, spuse el, folosind un accent german. N-are nici un rost. Sîntem singuri, *Liebchen*, vino-ncoace, şi vei primi un tort frumos.

Caitlin se trase înapoi spre coridorul de la intrare şi se lovi de rama uşii. Cu o mişcare surprinzătoare, care o sperie de moarte, el sări de pe scaun şi înaintă spre ea. Caitlin se îndreptă spre vestibul, se întoarse şi fugi.

– Iu-hu! strigă Drew şi se luă după ea.

Coridorul părea fără sfîrşit. Inima ei bătea nebuneşte. Îl auzea apropiindu-se, rîzînd şi chemînd-o.

Disperată, zări dormitorul de lîngă sufragerie. În timp ce alerga într-acolo, aproape că se împiedică de o carpetă orientală.

Drew o ajunse, apucînd-o de rochie.

Ea se opri brusc, lovindu-se de el. Cînd încercă să se smucească, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea.

El căzu odată cu ea, ţinînd-o de rochie. Punînd un picior peste picioarele ei, îi blocă

orice mişcare. Ea încerca să-i arunce tortul din mînă, dar el îl ţinea deasupra capului, aşa încît ea nu-l putea ajunge.

Cu o disperare mută, se întoarse spre mîna care îi ţinea umărul şi îşi înfipse dinţii în ea.

– Au! strigă el. Nu-i corect să muşti.

– Atunci lasă-mă, spuse ea, luptîndu-se inutil.

– Te las, dacă îmi spui unchiule.

– Niciodată.

Braţele o dureau, datorită efortului pe care îl făcea ca să-i împingă umerii.

El rîse, ambiţionînd-o şi mai tare să nu se lase. Folosindu-şi ultimul strop de energie, ea încercă să-l dezechilibreze. Mişcarea ei rapidă făcu ca tortul să-i alunece din mînă.

Amîndoi încercară să-l apuce în acelaşi timp. Nici unul nu reuşi. Tortul se întoarse şi căzu.

– Nu! ţipă ea chiar înainte ca acesta să-i cadă în faţă.

Şocul îi străbătu întreg corpul. Crema moale îi umplu nasul şi gura deschisă. Ea tuşi, apoi înghiţi fără voia ei.

– Oh, Dumnezeule! îl auzi ea murmurînd.

După care îl auzi cutremurîndu-se de rîs. Mizerabilul, rîde! se gîndi ea. O să-l sugrum imediat ce voi putea respira.

Tortul îi alunecă pe rochie şi căzu între ei. Ea încercă să-l apuce. Mîna îi atinse stomacul lui şi ea se sperie.

Degetele lui le prinseră pe ale ei. El luă tortul şi îl puse deoparte. Îşi recăpătase controlul. Caitlin îşi şterse crema de pe ochi. Cînd îi deschise, văzu faţa lui Drew care se abţinea să nu rîdă. Încercînd să pară mai calmă decît era, ea prinse cravata de la gîtul lui şi o folosi pentru a-şi şterge faţa.

Drew îşi strînse buzele, apoi izbucni în rîs.

Începu şi ea să rîdă, inspirînd frişcă. Simţi o senzaţie de usturime în plămîni, se sufocă şi tuşi.

– Catie, spuse el îmbrăţişînd-o pentru a o susţine. Ţi-e bine?

În mod instinctiv, ea se sprijini de el, abandonîndu-se sprijinului pe care i-l oferea. Tusea ei se opri. Putea din nou să respire.

Drew o îmbrăţişă strîns, masîndu-i uşor spatele. Acest mic ajutor pe care i-l dădea, nu-l putea împiedica să realizeze cît de bine se simţea ţinînd-o în braţe. Părul ei îi mîngîia faţa.

Caitlin deveni dintr-odată conştientă de faptul că era ţinută în braţe. Ea îşi rezemă fruntea de gîtul lui. Braţele ei îi înconjurară umerii. Era

cald şi puternic, iar ea îi respira mirosul, simţind parfumul săpunului, al deodorantului şi al cremei de faţă. O reacţie fizică bruscă, violentă şi pur senzuală o năpădi, simţind-o pînă în creier.

Într-un colţ îndepărtat al minţii ei, îl auzi murmurîndu-i numele şi îi simţi buzele pe păr. El îşi puse mîinile pe umerii ei, iar ea îl privi în ochi.

Oh, nu, se gîndi ea, realizînd că şi el simţise acest flux dintre ei. Ea îşi mută privirea, trecîndu-şi degetele de-a lungul tîmplei.

– Catie, uită-te la mine! spuse el încet.

Ea nu răspunse. Apropierea corpurilor lor îi acapara toate gîndurile. Fiecare fibră a fiinţei ei simţea presiunea pe care piciorul lui o exercita asupra coapselor ei; mîna lui, delicat aşezată în jurul gîtului ei, îi dădea o senzaţie caldă, care îi trezea corpul la viaţă.

Pentru o secundă, ea închise ochii, încercînd să-şi nege emoţiile contradictorii. Apoi, respiră profund şi se uită la el.

Privea fix în ochii lui şi tensiunea momentului îi invadă corpul. Putea jura că aerul devenise mai greu, mult mai dificil de respirat.

Amuzat, Drew privi umbra de verde din ochii ei care începea să strălucească aidoma unei pietre preţioase. Era ca un smarald în flăcări. Se simţea invadat, chemat. Sedus de toate acestea,

el răspunse fără ezitare şi, încet, o aşeză pe podea.

Caitlin abia simţea greutatea lui apăsînd-o pe podeaua de lemn. Mintea îi era preocupată de reacţiile ei, devenind insensibilă la protestele care se iveau ici şi colo, întrerupînd alarmele, făcînd-o să se simtă atît de vie.

Cu coatele aşezate pe podea, Drew îi prinse faţa în mîinile sale. Era fascinat de bogăţia ochilor ei, de albul pielii ei.

– Catie!

Numele ei fu rostit ca o şoaptă de buzele lui.

– Hmmm?

Răspunsese cu voce tare? se întreba Caitlin. Nu ştia. Fascinată de degetele lui care îi mîngîiau obrajii, încetă să mai gîndească limpede. Privirea ei se mută spre buzele lui. O neobişnuită linişte se lăsă peste ei.

El o va săruta, se gîndi ea. Ce drăguţ! Îşi închise ochii dornici să fie sărutaţi. Prima atingere a buzelor lui fu un dulce experiment. Uşor, dar în acelaşi timp cald şi mîngîietor. Mîinile ei alunecară pe braţele lui, prinzîndu-i umerii. Sărutul lui sofisticat îi satisfăcuse dorinţa şi cerea acum un răspuns pe care ea nu ştia dacă era capabilă să-l dea. Sub continua presiune a buzelor lui, gura ei acceptă, luînd şi

oferind în schimb.

Simţi mîna lui pe gîtul ei, degetele lui mîngîindu-i uşor bărbia. Un murmur de protest îi scăpă, cînd gura lui o lăsă pe a ei.

Drew linse puţin din crema dulce de pe obrazul ei, apoi o sărută încet pe pleoape. Genele îl atingeau, zbătîndu-se, buzele lui dulci, ca o fluturare de aripi. Îi pieptănă părul cu degetele lui, simţindu-l ca pe o mătase. Acum ştia de ce ea îl atrăgea atît. Era ca mierea şi ca focul. El îi acoperi din nou gura cu a lui şi orice sens al timpului dispăru. El se simţi ca o stea căzătoare alunecînd prin spaţiu.

Caitlin începu să tremure. Se simţea bine pe dinăuntru şi, în acelaşi timp, îi era frică de o dorinţă atît de vie, care lua o formă atît de palpabilă şi care bătea în acelaşi ritm cu inima ei. Pentru o clipă, spiritul ei cedă, pentru a se contopi cu al lui. Totul era prea puternic pentru ea, ca să se mai poată controla. Emoţia o aruncă cu brutalitate înapoi, la realitate.

Caitlin rupse contactul şi-şi întoarse capul, nemaivoind ca el să o privească cu ochii aceia care o pătrunseseră adînc. Devenind conştientă de toate astea, îl abandonă, lăsîndu-şi braţele să-i cadă la podea.

Cu ochii strînşi, ea ascultă respiraţia lui

greoaie. Nici a ei nu era prea uşoară. Îşi impuse să nu mai tremure, dar descoperi că trupul nu mai asculta comenzile creierului. Abandonînd lupta, deveni conştientă de reacţia ei. Simpla atracţie fizică nu era decît o palidă descriere a ceea ce simţea ea. Se simţea blocată. Distanţa, se gîndi ea. Asta era ce îi trebuia. Să rămînă cîtva timp singură, pentru a se gîndi.

Se ridică încet. Fără un cuvînt, se îndreptă spre dormitor.

Drew o strigă, în timp ce ea dispăru în cameră, închizînd uşa. Ea continuă să respire greoi şi-şi fixă privirea în tavanul bogat ornamentat.

Cît de rău o încurcase de data asta? se întrebă. Nu ar fi trebuit să o sărute. Dar, cînd privise ochii ei fascinanţi, acţionase sub presiunea unui impuls care îl obseda de săptămîni. Îşi trecu o mînă lipicioasă prin păr.

Se fripsese la focul ei care lăsase acum o urmă de nedescris în mintea lui. De acum, era sigur de atenţia ei. Ce ar trebui să facă el de acum încolo, pentru a o împiedica să se retragă din nou în rezerva ei aparentă?

Doi

Sărutată de un clovn! îşi zise Caitlin.

Îşi trecu degetele prin părul ei proaspăt spălat, în timp ce se plimba prin cameră. Un duş şi o oră de gîndire nu reuşiseră să-i înlăture confuzia reacţiei ei la sărutul lui Drew. S-o ierte Dumnezeu, dar îi plăcuse fiecare secundă a acelui moment.

Scoase o perie de păr din micul dulăpior,

apoi se aşează pe marginea patului care domina cămăruţa. Un milion de întrebări se luptau una cu alta în mintea ei. Răspunsurile la care ajungea erau mai murdare decît rîul Mississippi. Degetele îi tremurau, în timp ce-şi peria părul. Îşi spălase deja orice urmă a tortului cu frişcă, dar nu era tot atît de uşor să-l alunge pe Drew din mintea ei. Caitlin bătu cu peria în palmă, gînditoare. La douăzeci şi nouă de ani, nu-i era străină ideea acestui flux misterios care lega o femeie de un bărbat. O întîlnire ca aceea din seara trecută, mai avusese, poate, în adolescenţă. Instinctul îi spunea să fie atentă. Nu era interesată de aventuri. Nu numai din cauza felului în care fusese crescută, ci şi din respect pentru ea însăşi. Şi nici n-ar fi permis propriei ei biologii să ruineze o posibilă prietenie. Şi apoi, trebuia să ia în consideraţie faptul că Drew era proprietarul casei în care locuiau amîndoi.

Asemenea relaţii erau un infern pentru nervi, se gîndi, şi n-avea nici o idee cum să procedeze în privinţa asta.

O bătaie cu palma în uşă o făcu să zboare jos din pat. Aruncă peria pe plapumă, apoi păşi desculţă, pe podea.

– Da! Răspunse fără a părea nici amabilă,

nici primitoare.

– Pot să intru? Vocea lui Drew era din nou politicoasă.

Se privi în oglindă. Se strîmbă la ceea ce văzu. O bluză largă de football american, uzată de atîtea spălături, o acoperea destul de decent. Dar, avînd în vedere părul ei ud şi picioarele goale, se simţi jenată.

– Nu. Ce vrei?

– Ai putea închide fereastra? Am pus în funcţiune aerul condiţionat.

– E închisă, răspunse ea, nefiind capabilă să se certe în privinţa notelor de plată pentru electricitate. Am auzit cînd l-ai deschis, mai devreme, adăugă ea.

– Bine, spuse el, şi nu-ţi face probleme în ceea ce priveşte curăţenia ce trebuia făcută după tort. Am avut eu grijă.

– Da?

Era surprinsă. El părea mai degrabă un tip de genul „Las-o unde e".

– Da. Ţi-e foame?

Nu se putea imagina stînd liniştită cu el la masă, în seara asta.

– Nu. Nu mi-e foame.

– Cum vrei.

Respiră uşurată, în timp ce-l auzi depărtîndu-se.

El se înapoie imediat, reîncepînd să bată în uşă.

– Catie, maşina ta nu este parcată afară. Ai din nou probleme cu ea sau ai lăsat-o undeva?

Îşi rezemă fruntea de uşă. Cum ar fi putut să uite de ea?

– Am parcat-o pe strada Napoleon, azi după-amiază, ca să te fac să crezi că nu eram acasă.

El rîse, murmură ceva ce ea nu înţelese, apoi spuse:

– Dă-mi cheile. Fac puţin antrenament alergînd pînă acolo şi am s-o aduc înapoi, acasă.

– Nu, strigă ea, am să mă duc eu.

Alergă pînă la şifonier şi luă o pereche de jeanşi uzaţi.

– Nu fi nebună! zise Drew, părînd exasperat. Afară e întuneric. Eu sînt mai în siguranţă la ora asta, pe străzi, decît tine. Am putea măcar o dată să nu ne certăm? Hai, aruncă-mi cheile.

Caitlin privi spre uşa închisă, în timp ce-şi trase blugii. Îi stătea pe vîrful limbii să-i spună să plece, dar el avea dreptate. Fir-ar să fie! Trase de fermoar cu mai multă forţă decît ar fi fost

necesar. O femeie singură pe străzi, după lăsarea întunericului, nu era prea inteligent. Avusese de-a face cu destule victime ale violurilor la Centrul de Ajutor, pentru a cunoaşte destul de bine situaţia.

– Hai, Catie, fii de înţeles. Acordă-mi puţină încredere că sînt preocupat de siguranţa ta.

– De acord. Aşteaptă un minut.

Ea găsi cheile, se întoarse la uşă şi o deschise.

Drew stătea sprijinit de rama uşii cu braţele încrucişate. Ea era conştientă de zîmbetul lui atrăgător şi de felul în care începu să-i bată inima.

Îşi coborî privirea. Bluza lui sport îi era bine prinsă în jeanşi şi la fel de uzată ca şi a ei. Privind din nou spre el, observă cum bluza făcea ca ochii să-i pară incredibil de verzi. Era proaspăt ras, abia după duş, şi mult prea atrăgător pentru liniştea minţii ei.

– Unde-s cheile? întrebă el, întinzînd mîna.

Încurcată că a fost surprinsă privindu-l, îi aruncă cheile în palmă cu repeziciune, apoi privi aiurea pentru o secundă. Cînd privi înapoi, îl văzu uitîndu-se la bluza ei, amuzat.

– Drăguţ buldogul! spuse el, arătînd spre

emblema Universităţii din Georgia.

Ea privi pătrunzător în ochii lui pe jumătate închişi.

– Buldogii pot fi creaturi periculoase. Cînd sînt provocaţi, muşcătura lor poate fi teribilă.

El reacţionă la ameninţarea ei, apropiindu-se.

– Chiar şi cele mai teribile animale pot fi îmblînzite, dacă un bărbat ştie cum să o facă.

– Numai că, în felul ăsta, îţi poţi pierde unul sau două degete.

Îşi încurcişă braţele peste emblema Universităţii.

– Te duci după maşină sau nu?

– Bine, mă duc. Mă întorc imediat, adăugă el zîmbind. N-avea grijă, voi fi atent cu preţioasa ta Nellie.

Surprinsă, Caitlin întrebă:

– De unde ştii că îi zic aşa?

– Din ziua în care micul Bobby Webster şi cu mine ne jucam cu mingea şi, din întîmplare, ţi-am zgîriat capota. Drew se felicită pentru modul în care făcuse să pară inocent. Ai ţipat, spunînd că ţi-am ucis-o pe sărmana Nellie.

Ura renăscu în ochii lui Caitlin, preschimbîndu-i în aur topit. Era momentul s-o şteargă, se gîndi el, dar nu rezistă să nu o mîngîie sub

bărbie, cînd se întoarse să plece.

Drew străbătu coridorul. Aproape că putea simţi privirea ei însoţindu-l. Cînd ajunse în faţa uşii de la intrare, o auzi închizînd uşa dormitorului.

Zîmbind, părăsi casa.

Drew alergă în jos, pe îngusta stradă în stil european. Îi plăcea senzaţia de libertate pe care o simţea cînd alerga. Îi plăcea să alerge, la fel de mult pe cît îi plăcea să trăiască în Garden District. Aparţinea locului, cu fiecare bucăţică a fiinţei lui, la fel de mult ca şi casele de dinaintea războiului, fagii pe care se căţărau magnolii şi vegetaţia bogată subtropicală.

Zîmbi, în timp ce trecu pe lîngă o casă asemănătoare cu a lui. Modelul rectangular al acestora, cu camere aşezate direct una în spatele celeilalte, erau populare prin 1800. Teoria proiectului arhitectural îl amuza. Se părea că, dacă un glonte ar fi fost tras prin uşa de la intrare, acesta ar fi putut trece prin cea din spate, fără să lovească nimic. El cumpărase casa pe cînd era student la medicină la Tulane şi muncise din greu, peste ani, ca să o renoveze. Mica locuinţă era mîndria şi bucuria lui, un fel de rai, mai ales atunci cînd avea

probleme sau era trist.

Ajunse destul de repede în strada Napoleon, la capătul cursei lui. Văzu Volkswagen-ul lui Caitlin între două maşini de lux, un Porsche şi un BMW. A spune că maşina pe care ea, în mod afectuos, o numea Nellie, văzuse şi zile mai bune, ar fi fost un mare neadevăr. Mica maşină era ca o femeie trecută printr-o bătălie, îmbrăcată într-o rochie aurie.

Drew rîse, în timp ce deschise uşa şi se urcă. Loialitatea lui Caitlin pentru Volkswagen-ul ei decrepit îl amuza şi îl impresiona deopotrivă. S-ar fi putut considera norocos, într-adevăr, dacă cineva i-ar fi oferit vreodată atîta loialitate cîtă oferea ea acestei grămezi de metal ruginit.

Răsuci cheia de cîteva ori, pînă să reuşească să pornească motorul.

Gîndindu-se cum să o atragă pe Caitlin afară din camera ei în acea seară, porni încet de-a lungul străzii.

De ce era atît de intrigat de o femeie care îl considera un clovn, era un mister pentru el. Poate fusese prea mult timp singur şi avea nevoie de o companie sau poate, pur şi simplu, îşi pierduse minţile.

Deşi amîndoi îşi terminau acum perioada de

stagiatură la *Riverview Hospital,* el nu o cunoştea de fapt aproape deloc. Pediatria şi obstetrica se întîlneau numai ocazional, şi drumurile lui se încrucişau foarte rar cu ale ei. Cînd auzise prin spital, acum o lună, că blocul în care locuia ea se va transforma într-o vilă şi că ea avea nevoie de un apartament pe care să-l poată plăti, el sărise să profite de ocazia de a o avea în gazdă. Spera ca, în felul acesta, să reuşească să o cunoască mai bine. Pînă acum însă, tot ce reuşise fusese numai să o enerveze.

La jumătatea drumului, îi veni strălucita idee prin care să facă pace cu ea. Întoarse brusc maşina şi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin video.

Caitlin aruncă o privire neliniştită spre ceasul deşteptător. Drew plecase deja de patruzeci şi cinci de minute. Ea aprecie timpul care i-ar fi trebuit pentru a merge, a alerga sau a se tîrî pînă în strada Napoleon. Nimic nu explica această întîrziere.

Dar dacă fusese atacat? Un nod de nelinişte

i se puse în piept. Merse pînă la fereastră şi se frecă nervos cu perdeaua.

Ar putea fi rănit. Dintr-un pas, trecu dintr-o parte în cealaltă a camerei.

Ar putea fi mort. Se simţi rău.

Apoi, ochii i se îngustară. Poate voia doar să facă o plimbare cu maşina ei.

Îşi puse mîinile în şolduri. Dacă nu zăcea lovit sau mort pe undeva, o să-l omoare ea pentru că o făcuse să fie atît de îngrijorată.

Se aşeză în faţa micii măsuţe de lîngă pat.

Avînd nevoie să alunge imaginea corpului însîngerat de deasupra volanului începu să rearanjeze lucrurile din faţa ei. Puse deoparte o pereche de cercei, mută o lampă cu cîţiva centimetri mai la dreapta, apoi o mută înapoi din nou. Cu un deget, apucă o sticlă de parfum din argint. Era unul din cadourile pe care mama ei i le oferea în mod periodic. O deschise şi îşi puse puţin parfum pe încheietura mîinii. Cu siguranţă că era de bună calitate, îşi zise ea, trăgînd pe nări excelentul parfum. Era făcut dinadins pentru a atrage sexul opus.

Caitlin se strîmbă. Aproape că putea s-o audă pe maică-sa spunînd:

– Pentru Dumnezeu, dragă, nu văd nimic

greşit în a-ţi împărţi viaţa cu un bărbat.

Ellen MacKenzie renunţase la o carieră promiţătoare la Operă, pentru a se căsători cu tatăl lui Caitlin şi nu regretase niciodată această hotărîre. Fusese fericită în căsătoria ei şi-şi dorea acelaşi lucru pentru copiii ei, mai ales pentru unica ei fată.

Modul în care îi amintea în mod constant de lucrul acesta sub forma cadourilor, o frustrase pe Caitlin. Şi asta nu pentru că avea ceva împotriva căsătoriei. Pur şi simplu, părea să nu-i fi sosit timpul.

I-ar fi plăcut să aibă totul, admitea în sinea ei. O carieră, pe cineva pe care să-l iubească şi poate, o familie, cîndva. Dar ştia din experienţa ei că era puţin probabil ca acest lucru să devină o realitate. Rata divorţurilor pentru oamenii din profesia ei era alarmant de înaltă. Prea des îşi văzuse colegii devastaţi emoţional, după ce soţiile sau amantele lor îi părăsiseră. La fel se întîmplase şi în cazul singurei relaţii serioase pe care o avusese ea. Întîlnise şi se îndrăgostise de un avocat ambiţios şi idealist, în timpul ultimului ei an la Universitatea de Medicină.

Caitlin sări din pat şi intră în toaleta alăturată. Lăsînd apa să curgă în lavabou, începu să-şi

spele parfumul de pe încheietura mîinii, în timp ce-şi amintea de suferinţa ultimelor luni petrecute cu Adam.

La început, Adam fusese dispus să înţeleagă lungile ore de care ea avea nevoie pentru lucrul la spital şi pentru studiu. Îi ceruse să înţeleagă hotărîrea ei de a lucra mai mult decît oricine altcineva, pentru a fi în vîrf de fiecare dată. Nu-i trebui însă prea mult timp pînă ce începu să resimtă tot acel timp pe care ea îl dedica muncii ei, în loc să i-l dedice lui. Relaţia lor se deterioră rapid. Cînd, în sfîrşit, trebuiră să aleagă, nici unul dintre ei nu fusese în stare să-i ofere celuilalt destul. În mai puţin de un an, o altă femeie, care îndeplinea condiţiile pe care le cerea el, îi luă locul.

Caitlin închise apa şi-şi uscă mîinile. Experienţa asta n-o făcuse să devină închisă în ce priveşte relaţiile. Dar îi demonstrase că avea nevoie de o persoană mai deosebită care să poată înţelege cu adevărat necesitatea unei munci cum era a ei. Nu era sigură că un asemenea om există şi nu ar fi acceptat un compromis în viaţa personală, cum n-ar fi acceptat unul în cariera ei.

De unde veneau toate aceste amintiri? se

întrebă uşor plictisită, în timp ce se întorcea în dormitor. Cadourile mamei sînt de vină, se gîndi. Sau poate emoţiile astea nebuneşti în legătură cu Drew.

Nemaiputînd sta fără să ştie ce se întîmplase cu el, îşi luă poşeta şi ieşi pe coridor. Pe la jumătatea drumului, se opri brusc, încercînd să-şi dea seama ce face.

Să lasă afară să-l caute era stupid. Ar fi putut fi oriunde. Îşi muşcă buza inferioară. Să cheme poliţia? Să le spună că proprietarul ei îi luase maşina şi ar fi putut fi mort sau rănit?

Un sunet îi atrase atenţia. Auzi cheia în uşa de la intrare. Se linişti. Dar imediat se enervă.

Drew intră în casă şi încuie uşa după el. Cînd privi în jur, o văzu pe Caitlin înaintînd spre el ca şi cînd ar fi condus demonstraţia protestatară a o mie de sfinţi. Felul în care ţinea bărbia ridicată îi amintea de un buldog care abia aştepta să-l muşte de gleznă. Rîse.

Da, domnule, avusese nişte probleme, chiar aici, în Crescent City.

– Te duci undeva?

O privi cu atenţie, de la geanta aruncată pe umăr pînă la picioarele goale.

– Daniels! explodă ea. Unde dracu ai fost?

Şterge-ţi zîmbetul ăla de pe faţă. Îl lovi uşor peste braţ. Ai cumva idee cît de îngrijorată am fost pentru tine? Buzele i se strînseră dintr-odată.

Drew realiză cu plăcere faptul că ea aproape admitea că fusese îngrijorată pentru el. Şi asta îl încălzi. Dacă i-ar fi numărat pe degete pe cei care, în vreun fel sau altul, se îngrijoraseră pentru el, i-ar fi rămas destule degete libere.

– Maşina ta? reluă el.

O confuzie uşoară înceţoşă privirea ei.

El zîmbi.

– Cred că ai fost îngrijorată pentru sărmana Nellie, nu-i aşa?

Ea îl lovi din nou, încet, peste braţ.

– Bineînţeles, de ce să-mi fi făcut probleme pentru plimbarea ta? Mai ales că era stupidă, aiurea, nebunească – ea sublinie fiecarte cuvînt, împungîndu-l cu degetul în piept, iresponsabilă, stupidă, aiurea.

– Te repeţi.

El îi prinse mîna, îi puse o videocasetă în ea şi îi forţă degetele să o ţină.

– Ce zici despre asta? E ceva rău? Neplăcut? Teribil, ar fi un cuvînt mai potrivit.

Ea se uită la caseta maron.

– Ce-i asta?

– E o casetă video, spuse el, neputînd să reziste întrebării ei. Apoi adăugă repede: E o propunere de pace. Îmi pare rău că ai fost îngrijorată, dar a trebuit să o caut în două magazine ca să o găsesc.

Ea nu spuse nimic, mai mult îl privea.

– Uite, am vrut să fac ceva într-adevăr drăguţ pentru tine. Ce-ar fi dacă m-ai crede?

El îşi imagina gîndurile ei alergîndu-i prin cap. O fi vreo glumă?

– Ia deschide cutia şi o să vezi ce o să sară dinăuntru. Şerpi de hîrtie. Sau poate cine ştie ce tîrîtoare groaznice. Ai încredere în mine, spusese el, închizînd pentru o clipă ochii, ştiind de fapt că ea nu avea nici un motiv să o facă.

Caitlin îl privi scrutător, apoi privi caseta video. Nu ştia la ce să se gîndească sau ce să creadă despre ceea ce simţea. O parte din ea se întreba dacă nu era vreo farsă. Altă parte se simţea atinsă şi satisfăcută.

Încet, ea întoarse caseta pentru a vedea titlul: *Victorie întunecată*, citi ea cu voce tare.

Părea tare surprinsă, după cum se şi aşteptase Drew. El îi zîmbi cald.

– Ştiu că-ţi plac filmele cu Bette Davis.

– E adevărat, spuse ea privindu-l, dar de

unde ştiai?

El privi în ochii ei surprinşi, delectîndu-se să vadă cum culorile acestora se schimbau şi sclipeau în lumină.

– Săptămîna trecută te-am văzut uitîndu-te la un film, noaptea tîrziu.

– Nu-mi amintesc ca tu să fi venit în cameră în noaptea aia. O senzaţie ciudată începu să se facă simţită în stomacul lui Caitlin. Îşi scutură capul, ca pentru a înlătura această senzaţie.

Drew lăsă deoparte studiul ochilor ei, îndreptîndu-şi privirea spre părul ei. Îi plăcea felul în care se ondula, odată cu mişcările capului ei; apoi îi privi faţa şi umerii. Simţea mirosul de flori de măr al părului ei.

Comandîndu-le gîndurilor lui disciplină, el îşi drese glasul.

– Ah, am stat aici în uşă pentru o clipă. Erai atît de absorbită de film, încît n-am vrut să te deranjez. Sper să-ţi placă *Victorie întunecată*. L-ai văzut?

Ea zîmbi:

– O, da, de vreo douăsprezece ori.

El încercă în zadar să-şi mascheze descurajarea:

– Atunci, probabil că nu vrei să-l mai vezi

încă o dată.

– Greşeşti! Îmi place. E unul dintre filmele mele favorite. Nu obosesc niciodată revăzîndu-l.

Zîmbetul ei se intensifica, trimiţînd spre el unde de căldură.

Cerul s-o binecuvînteze pe... pe... Nellie, se gîndi el, în timp ce căuta o descriere cît mai potrivită pentru zîmbetul ei. Îi veni în minte cuvîntul „ucigător". Ochii, părul, zîmbetul. Drew se gîndi că era într-o încurcătură serioasă.

– Foarte bine, reuşi să spună. Ce-ai zice de un sandviş?

Mai ai o cale lungă, băiatule, îşi spuse sieşi. Dacă n-o putuse surprinde prin inteligenţă, atunci măcar să o servească cu ceva. Mintea îi alerga alurea.

– Sigur, mi-e puţin cam foame. Îi trimise un alt zîmbet dintre cele ce erau în stare să-l bage în încurcătură.

Zîmbi şi el.

– Tu pregăteşti caseta, iar eu fac sandvişurile. Cu şuncă şi brînză, în regulă?

– Da, sigur.

Ea se îndreptă spre sufragerie, apoi se opri să-l privească peste umăr.

– Vrei să-l vezi şi tu cu mine?

– Bineînţeles.

Fluierînd, el se îndreptă spre bucătărie. Dacă ar fi fost un concurs pentru cine pregăteşte mai repede un sandviş, Drew ar fi putut deveni un concurent cu şanse. Asta-i, îşi zise el, prezentarea nu contează!

Se întoarse în sufragerie cu o farfurie, şerveţele şi cu cîte o cola.

Caitlin era ghemuită pe sofa, privind aiurea.

– Ajutor, spuse el, ia băuturile, mi-au îngheţat braţele.

Ea rîse şi-l ajută.

El se aşeză şi aranjă farfuria pe perna dintre ei.

– Ia un sandviş.

Luă şi el unul şi muşcă.

Caitlin îl privi o clipă, întrebîndu-se de ce se simţea atît de nervoasă, în timp ce el părea perfect calm. El se purta în aşa fel încît totul părea ceva normal, între doi prieteni foarte buni. Poate că a sărutat-o fără să se gîndească şi a şi uitat deja, iar acum ea îşi făcea gînduri fără rost.

Se hotărî să alunge toate gîndurile astea, şi-şi luă un sandviş cu o felie subţire de şuncă, brînză şi salată.

Mîncară în linişte, dar, după un timp, ea simţi

că nu mai rezistă:

– Apropo, mulţumesc pentru maşină.

– Cu plăcere, răspunse el privind-o. Sînt bucuros că ai acceptat să facem pace. Lucrurile se vor schimba de acum înainte. Îmi place faptul că eşti chiriaşa mea şi vreau să te simţi bine aici.

– Bine, mulţumesc!

Cine ştie ce înţelegea el prin aceea că lucrurile se vor schimba?

– După ce am locuit atîta timp într-un apartament, continuă ea, mă simt bine să stau într-o casă ca asta. Şi a ta e foarte drăguţă.

El zîmbi mîndru, în timp ce privi prin încăpere.

– Mulţumesc. Ar fi trebuit să vezi cît de mizerabilă şi decăzută era cînd am cumpărat-o. Mi-a luat vreo doi ani de lucru serios ca s-o transform într-o adevărată casă.

Ea observă modul aproape curtenitor în care pronunţase cuvîntul „casă". Şi asta, pentru că nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea despre el.

– Ai lucrat şi tu? îl întrebă curioasă.

– Am învăţat cum să finisez parchetul şi cum să repar zidurile crăpate. Ţevăraia şi instalaţia electrică au fost peste posibilităţile mele, dar am

făcut aproape tot restul, singur. A meritat cu prisosinţă.

Îl privi lung, gîndindu-se la toate acestea. Percepţia ei despre el trecea acum printr-o serie de transformări. Clovnul era partea cea mai vizibilă. Dar începea să se întrevadă mai mult, dincolo de această mască.

– Dăm drumul la film? întrebă el.

Trecînd în revistă noile calităţi pe care el i le demonstrase, ea aprobă dînd din cap.

În timp ce Drew dădu drumul televizorului şi video-ului cu telecomanda, ea se sprijini pe sofa, zîmbind dinainte bucuroasă să vadă unul din vechile ei filme preferate.

Cînd Bette Davis apăru pe ecran, el exclamă:

– Uite cît de tînără arată!

Caitlin, absentă aproape, murmură:

– Îhî.

– Nu-i chiar o femeie frumoasă, continuă el gînditor. Dar are ceva care radiază senzualitate. Ochii. Oh, da. Aruncă priviri răscolitoare peste o cameră plină de lume şi dintr-odată, simţi că eşti hipnotizat. Ochii ei îmi aminteau de... Drew se întrerupse, dîndu-şi seama că era gata să spună *ai tăi*. Mîncă şi ultima bucată de sandviş.

– Bette are ceea ce generaţia bunicilor noştri

numea *„acel ceva“* , spuse Caitlin.

– Îmi place chestia asta!

Ştia oare Caitlin că avea şi ea *„acel ceva“*? se întrebă el.

Ea îl apostrofă:

– Ai să vorbeşti tot timpul filmului? Detest lucrul ăsta.

– Scuză-mă. Uite, am să tac. Nici măcar n-ai să-ţi dat seama că sînt aici.

Încercînd să dovedească că era aşa cum spusese, se concentră asupra filmului. Nu reuşi însă. Gîndurile lui zburau tot timpul spre femeia de lîngă el. Parfumul din flori de măr îi umplea nările, înnebunindu-l. Simţea cum îi creşte tensiunea. Voia să-şi plimbe degetele prin părul ei şi să repete sărutul exploziv de mai devreme.

– Ai fost vreodată îndrăgostită? întrebă el deodată, în aşa fel încît amîndoi rămaseră surprinşi.

– Cum? îl privi ea aproape exasperată.

Cu răbdare, el repetă întrebarea.

Pentru ce Dumnezeu vroia să ştie atîtea? se întrebă ea.

– O dată, admise ea cu oarecare greutate, cel puţin aşa am crezut.

– Eu, niciodată. Şi ce s-a întîmplat?

Ea oftă:

– Ai spus că vei păstra tăcere.

El insistă:

– Chiar aş vrea să ştiu. Spune-mi şi am să tac.

– Bine. M-a lăsat pentru o femeie care vroia să se mărite şi să dea petreceri. Sfîrşitul poveştii.

Drew o privi întrebător. Nu arăta ca şi cînd ar fi avut de povestit mai mult.

– Şi n-ai vrea să te căsătoreşti într-o zi?

– Eşti exact ca maică-mea.

El îşi ridică sprîncenele.

– Ce ai împotriva căsătoriei?

Tonul vocii lui era dezaprobator, făcînd-o aproape să scrîşnească.

– Nimic, conchise ea. Te superi dacă te rog să nu mai vorbeşti? Încerc totuşi să văd filmul ăsta.

– De acord.

Drew îşi încrucişă degetele peste abdomen.

– Uită-te la blestematul ăsta de film!

Care era oare problema ei? Căsătoria e sacră. Cînd va găsi femeia potrivită, se va căsători cu ea într-o clipă. Şi, spre deosebire de unii dintre colegi, căsătoria lui va dura o eternitate. Ideea de partener pentru o perioadă nu-l

atrăgea. Cum nu-l atrăgeau maşinile uzate.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre Caitlin. Rigiditatea poziţiei ei îi arăta că era nervoasă. Şi de ce mă rog? Pentru că vorbea în timpul filmului? Pentru că admisese că fusese părăsită? Sau pentru că abordase subiectul căsătoriei? Îşi clătină capul. Femei! Nu le va înţelege niciodată.

Se ridică brusc.

– Mă duc la culcare. Mîine încep la şase.

– Noapte bună! spuse ea fără a-l privi.

Felul ăsta de a-l expedia îl irită. Simplu, el se aplecă, îşi puse mîinile pe umerii ei, o ridică în picioare şi o sărută.

Prea surprinsă pentru a protesta, Caitlin nu făcu nici o mişcare. După ce primul şoc dispăru, se relaxă şi intră în joc; îi prinse buzele cu ale ei.

Tocmai cînd începuse să savureze momentul, el se ridică şi îi dădu drumul.

– Noapte bună! spuse şi părăsi camera.

Caitlin se lăsă să cadă pe spate, pe sofa. Omul săruta ca-n vise. Dar era complet nebun. Şi vorbea mult prea mult.

Îşi pierdu concentrarea. Era profund conştientă de absenţa lui Drew. Îi trebui puţin efort, dar, pînă la urmă, reuşi să prindă din nou

firul filmului.

Scena în care Bette Davis realiza că va muri veni prea repede de data aceasta. Partea aceasta o emoţionase întotdeauna. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

– Catie!

Privi în jur. Drew stătea lîngă ea. Nu-l auzise cînd reintrase. Ştergîndu-şi ochii cu mîinile, se gîndi că omul ăsta avea nevoie de o cureluşă cu clopoţei la gît.

Se aşeză lîngă ea, murmură ceva şi îi dădu o batistă.

Intimidată, îşi şterse lacrimile, apoi îşi suflă tare nasul.

– Oh, Dumnezeule! Se întinse spre el şi se apucă de mîneca bluzei lui. Poţi să crezi că se desparte de soţul ei fără a-i spune că e pe moarte?

Deşi ştia că era numai o reacţie la film, Drew nu suporta să o vadă plîngînd. Îl durea pe dinăuntru.

– E-n ordine, Catie!

Voia să-i sărute lacrimile şi să-şi îngroape faţa în părul ei care mirosea a flori de măr.

Se rezumă să-şi pună mîinile pe umerii ei şi fu plăcut surprins văzînd că ea nu se trase

înapoi.

– Nu-i nimic. E numai un film. Aminteşte-ţi că Bette Davis trăieşte totuşi, pentru a apărea într-un alt film, spuse el încercînd s-o liniştească.

Caitlin, în mod instinctiv, se lăsă îmbrăţişată. Drăguţ, îşi spuse ea, în timp ce braţul lui se strînse în jurul ei. De fapt, Drew Daniels era un tip drăguţ.

– Ştiu, îşi şterse din nou ochii, scena asta mă emoţionează întotdeauna.

El murmură ceva.

– Ce-ai spus? îl privi suspicioasă.

– *Trist* şi *întunecat.* Data viitoare am să iau unul cu Tom Hanks. Prefer comedia în locul dramelor ăstora, oricînd.

Ea îl privi.

– *Victorie întunecată* e un film clasic.

– E trist. Nu-mi vine să cred că preferi să plîngi în loc să rîzi.

– Daniels, viaţa înseamnă mai mult decît cascade şi tipi dintr-o bucată.

El o privi cu un fel de oroare ironică.

– Adevărat? zise el, de parcă i s-ar fi spus că iepuraşul de Paşte e o păcăleală. Mă simt zdrobit!

– Taci din gură. Îi dădu un cot între coaste.

Bette e pe moarte, n-ai nici un respect.

De data asta, reuşi să rămînă tăcut, pînă cînd apăru distribuţia finală. Cînd filmul se termină, apucă telecomanda şi apăsă butonul de dat înapoi.

Caitlin oftă:

– A fost minunat.

Fără a mai fi prinsă emoţional de film, îşi dădu seama că stătea strîns lipită de Drew. Fu surprinsă de cît de confortabil şi de bine se simţea cu el în acel moment. Demult nu îşi mai permisese simplul lux de a se simţi strînsă lîngă corpul cald şi solid al unui bărbat. Aproape că uitase cît de bine se putea simţi. Într-un fel, această apropiere o făcea să se simtă puţin timidă. Se uită la el printre gene.

– Credeam că te-ai dus la culcare şi eşti deja în pijama.

Zîmbi.

– De fapt, zise el în timp ce ochii îi sclipiră, prefer să mă culc în costumul lui Adam.

Trei

A doua zi de dimineaţă era cald, chiar înainte de ivirea zorilor. Ceaţa acoperea spitalul *Riverview* ca un voal, dîndu-i un aer ciudat de demnitate, de doamnă bătrînă. Marele spital pentru studii, situat pe lîngă fluviul Mississippi, era aproape de inima New Orleans-ului, roind de activitate, în timp ce restul oraşului se lupta încă cu somnul.

La ora şase, Caitlin sosi în secţia de obstetrică-ginecologie şi fu imediat solicitată pentru o urgenţă.

O pacientă pe care o văzuse adesea în clinica gratuită, simţise durerile naşterii toată noaptea. Acum, tînăra femeie era sfîrşită de oboseală şi monitorul pe care se vedea starea copilului îi arăta că acesta era în pericol.

Numele pacientei era Diane Pierce şi nu avea mai mult de optsprezece ani.

– Sună! ordonă Caitlin unei surori.

Sora apăsă un buton care emise un semnal de alarmă.

– Diane – spuse Caitlin dulce, în timp ce transpiraţia se scurgea pe fruntea tinerei femei – îţi vom administra oxigen. Nu te lupta. Încearcă să respiri normal. Bătăile de inimă ale copilului sînt cam încete. Asta-mi spune că e stresat şi trebuie să facem ceva. Într-o clipă, te vom duce în secţia de naşteri.

Continuă să vorbească încet şi calm, în timp ce punea masca de oxigen pe faţa Dianei, rugîndu-se în acelaşi timp să merite încrederea pe care o citise în ochii pacientei.

Curînd, camera se umplu cu personal de urgenţă. Un anestezist preluă controlul oxi-

genului.

Privi spre soţul tinerei femei. Joe Pierce stătea ţinînd mîna Dianei. Faţa îi era cenuşie. Nu era cu mult mai în vîrstă decît soţia lui şi era la fel de speriat.

– Poţi veni cu noi sau poţi aştepta afară, îi spuse Caitlin.

– Vreau să fiu cu Diane. I-am promis! spuse el cu o voce tremurătoare.

În timp ce Diane fu transportată în secţia naşteri, Caitlin îl luă pe domnul Pierce, pentru a se îmbrăca în hainele de protecţie. Cînd terminară, intră în secţia de naşteri.

– Pulsul copilului e nouăzeci şi opt, strigă cineva.

Caitlin îşi luă locul la masă şi lăsă experienţa să-şi spună cuvîntul. Timpul căpătă o nouă dimensiune. Era conştientă de tot ce se întîmpla în jurul ei şi, totuşi, lumea ei se reducea la urgenţa iminentă a naşterii.

În timp ce asistentul stagiar continua să urmărească bătăile inimii copilului, Caitlin o învăţa pe Diane să împingă în acelaşi timp cu contracţiile.

Curînd, se ivi copilul şi, după ultima împingere a Dianei, Caitlin ţinea în mîini un prunc abia

născut.

– E o fată, spuse asistentul stagiar.

Un murmur de uşurare se auzi în grupul de asistenţi, dar Caitlin nu participă la asta. O senzaţie de răceală i se instală înăuntrul stomacului. Copiii sănătoşi erau albaştri la naştere. Acesta era însă palid şi moale.

Lucrînd rapid, ea prinse şi tăie cordonul ombilical, apoi extrase lichidul din nasul şi gura copilului. Schimbînd o privire îngrijorată cu asistenta ei, se dădu deoparte, lăsînd-o pe aceasta să termine treaba.

Caitlin duse repede copilul, care nu mai mişca, într-un colţ al încăperii. Puse un tub în traheea noului născut, conectat cu laringele şi zonele bronhiale. Pieptul fetiţei se ridică, în timp ce un aparat pompa oxigen în micii ei plămîni.

Aproape neavînd curaj să respire ea însăşi în timp ce lucra, Caitlin se ruga pentru un semn care să indice că pruncul era capabil să respire de unul singur. Într-un colţ îndepărtat al minţii ei, auzi un fel de tînguire a mamei fetiţei.

Cineva apăru lîngă ea.

– Sînt de la pediatrie.

Auzind vocea lui Drew, ea simţi o senzaţie de uşurare. Deşi nu lucrase niciodată cu el mai

înainte, îi cunoştea reputaţia de excelent pediatru.

Ea văzu în ochii lui că îşi dă seama de situaţie; el privi copilul care nu mişca.

– Informează-mă pe scurt.

Îi spuse în cîteva cuvinte cum bătăile inimii scăzuseră şi îi explică ceea ce făcuse.

El clătină din cap, apoi apucă un stetoscop şi îl puse pe pieptul copilului.

– Zece acum, spuse el, anunţînd accelerarea bătăilor inimii. Începe uşor să crească. Semn bun. Continuă să-i dai oxigen. Cînd va ajunge la douăzeci, o să-i dăm posibilitatea să respire singură.

Lucrară împreună în linişte. Lui Caitlin i se păru că durează o veşnicie, pînă cînd inima copilului ajunse în zona de siguranţă.

– Respiră! Hai, îngeraş! murmură Drew, hai că poţi. Respiră, îngeraş!

Nimic nu se întîmpla.

Repuse tubul. Controlîndu-se din răsputeri, Caitlin îşi stăpînea emoţiile.

– Ai vrea să preiei tu grija copilului? întrebă ea. Deşi voia să stea cu copilul, simţea că mama era acum mai importantă. El aprobă, fără a o privi, şi ea se întoarse la pacientă.

După ce se asigură că nu erau complicaţii după naştere şi după ce le spuse lui Diane şi lui Joe că fetiţa lor era bine, se grăbi înapoi la Drew.

– Inima merge. Patruzeci, spuse el privind scurt spre ea.

Speranţa renăscu în pieptul lui Caitlin. Patruzeci era normal. Dintr-odată copilul mişcă picioarele. Micile braţe se luptau acum cu tubul.

Lui Caitlin îi venea să rîdă şi să plîngă, să înlăture imaginile urîte printr-un dans plin de viaţă. Mai mult, voia să-l prindă pe acest copil minune al pediatrilor şi să-l sărute cu gratitudine.

– Asta-i! spuse el triumfător, avem un copil sănătos.

Scoase din nou tubul şi copilul înghiţi aer.

– Bine ai venit pe lume, îngeraş.

Ingeraşul lui Drew lăsă să-i scape un ţipăt de indignare. Întreaga încăpere se linişti brusc. Un alt ţipăt sparse liniştea încăperii, urmat de rîsete şi aplauze din partea echipei de urgenţă şi a părinţilor.

Cineva strigă:

– Pe legea mea! Ăsta-i un ţipăt minunat!

Drew zîmbi spre copil.

– Da, este, murmură el, lovind-o uşor peste

obraz.

O privi pe Caitlin. Stătea chiar în spatele lui. Ochii îi erau umezi şi strălucitori.

– Catie!

Ea clipi, apoi privi spre el.

– Bună treabă, îi spuse el.

– Dacă n-ai fi intrat în acţiune la primul semnal de alarmă, micuţa asta ar fi putut fi într-o stare gravă.

– Mulţumesc, zise el, iar ochii lui zîmbeau ascunşi în spatele măştii de operaţie.

– E înspăimîntător cît de repede poate scădea pulsul unui nou-născut. Crezi că va fi în ordine?

– Poţi să pariezi.

Luă copilul şi-l legănă în braţele lui. O soră îi întinse o faşă sterilă şi el o înfăşă pe micuţa care continua să ţipe.

– Hai să le-o arătăm părinţilor, după care o s-o iau sus, în secţia de terapie intensivă, pentru un control complet şi sub observaţie.

Tinerii părinţi îi primiră cu lacrimi şi zîmbete largi. Caitlin îl prezentă pe Drew. El răspunse întrebărilor lor timide şi explică nevoile imediate de îngrijire. Cînd termină îi întrebă cum or să-şi numească copilul.

– O vom numi Caitlin Andreea, în onoarea doctorului MacKenzie şi a dumneavoastră. Dar o vom striga Catie.

Drew îi văzu privind spre femeia de lîngă el. Caitlin fu total surprinsă. El zîmbi.

– Catie, spuse el, privind-o, e un nume frumos.

Tîrziu, în dimineaţa aceea, Caitlin se afla la al cincilea etaj la obstetrică-ginecologie, sorbind din cafeaua neagră şi sperînd să simtă mai repede efectul cofeinei.

Serviciul începuse precipitat, cu naşterea micuţei Pierce. Numai după patru ore, din cele treizeci şi şase pe care le avea de făcut, se simţea distrusă. Dar, ştiind că micuţa Catie Pierce dormea liniştită în sala de terapie intensivă, se simţea mai bine.

Fusese de-a dreptul impresionată de felul în care Drew rezolvase situaţia. Îşi merita pe deplin reputaţia.

Zîmbind somnoroasă, se gîndi din nou la felul în care soţii Pierce îi dăduseră fetei numele

lor. I se întîmpla pentru prima dată şi se întreba dacă Drew nu era în aceeaşi situaţie. Îl va întreba cînd îl va vedea.

– „Caitlin Andreea", murmură ea, încercînd să audă cum sună. Curios, cît de bine se potrivesc numele astea împreună. Mai ciudat însă i se păru faptul că fusese stabilită un fel de legătură între ea şi Drew, dat fiind că această fărîmiţă de umanitate le purta numele. Pleoapele începură să i se îngreuneze. Ţinînd ceaşca între mîini, se sprijini de un dulap, relaxîndu-se în voie.

– Aha! Iar dormi în picioare. Trezeşte-te, puştoaico!

Caitlin se întinse. Deschise ochii şi o văzu pe Debbie Wilson, supervizoarea de dimineaţă a spitalului, zîmbindu-i de dincolo de dulap.

– Îmi odihneam puţin ochii, spuse ea zîmbind timid.

– Bineînţeles, puştoaico.

Simpatica faţă *café-au-lait* a lui Debbie, reflecta firea ei blîndă, veşnic zîmbitoare. Ochii inteligenţi, care erau atît de căprui încît, uneori, păreau negri, sclipeau amuzaţi.

– Am auzit asta de un milion de ori. Voi, stagiarii şi internii sînteţi nişte îndrăgostiţi rataţi.

Ultimul cu care am ieşit, mi-a sforăit de două ori între supă şi salată.

– Aminteşte-mi, să nu te invit nicăieri, spuse Caitlin.

– Nu eşti tipul meu, oricum. Am auzit de copilul Pierce. Felicitări.

– I-au pus numele după mine şi după doctorul Daniels.

Debbie zîmbi:

– Emoţionant, nu? O privi cu mare atenţie. Dar arăţi îngrozitor. De fapt, arăţi mai rău decît pisica mea. Făcu o pauză pentru a sublinia efectul dramatic. A murit luna trecută.

Caitlin rîse şi ridică sus ceaşca, în semn de salut.

– Asta-i ceea ce îmi place la tine, Debra Jo. Întotdeauna ai un compliment la îndemînă.

Înghiţi ultima picătură de cafea.

– Le-o spun aşa după cum arată.

Debbie luă ceaşca goală din mîinile lui Caitlin, apoi mărşălui în jurul dulapului, exact aşa cum o făcea şi în viaţă: sigură de ea însăşi şi capabilă de orice. Merse la aparatul de făcut cafea şi turnă pentru amîndouă o nouă porţie de lichid aburind.

– Şezi, înainte de a te întinde pe podea,

spuse Debbie, trăgînd un scaun pentru Caitlin. De ce nu stai totuşi confortabil, în timp ce-ţi aştepţi vulturii? Vei avea nevoie de forţă ca să tragi şi să împingi generaţia asta proaspătă de studenţi şi interni.

Caitlin se aşeză şi acceptă bucuroasă ceaşca pe care prietena ei i-o puse în mînă. Debbie se aşeză pe marginea biroului, gata să-şi ia zborul la cel mai mic anunţ.

– Întotdeauna mă tîrăsc în prima zi a turei mele, admise Caitlin.

La fiecare trei luni, i se dădea o nouă echipă de interni şi studenţi, pentru a fi supravegheaţi, cu prilejul rotaţiei pe care o făceau la diferitele discipline.

– Mai ales studenţii. Sînt atît de competitivi. Ar face orice, ca să poată primi lauri.

Debbie clătină din cap, zîmbind:

– Al naibii mod de a începe o zi de joi perfectă.

Suflă în cafea, apoi luă cu atenţie o înghiţitură şi continuă:

– Unul dintre stagiarii de la etajul al treilea m-a avertizat că, de data asta, o să avem unul dat dracului. Îl cheamă Paulsen. Înţeleg că are o problemă de comportament. E un intern cu ima-

ginaţie de chirurg. Îşi roti ochii. Îţi dai seama ce tip este!

Caitlin îşi prinse faţa cu mîinile şi gemu.

– Straşnic! I-am recunoscut numele. Paulsen e pe lista mea.

– Îmi pare rău, spuse Debbie.

Îşi bău cafeaua în linişte; apoi, după un moment, întrebă:

– la zi, scumpo, ce-i cu tine în dimineaţa asta? Ziua abia a început. De obicei, o făceai cam după treizeci de ore...

– Ai devenit fantoma pisicii tale? zise Caitlin zîmbind.

Debbie rîse.

– Da. Ce se întîmplă cu tine? Scumpul tău doctor Daniels mai face glume pe seama ta? Ce-a mai făcut acuma? Ţi-a ascuns ciorapii în frigider?

Zîmbetul lui Caitlin păli. Nuanţa pe care o simţi în vocea lui Debbie, o surprinse.

– Crezi că e... ştii tu?

Debbie rîse.

– Scumpo, ori ai nevoie de ochelari, ori libidoul tău are nevoie de reparaţii generale. Bunul doctor e de-a dreptul splendid. Jumătate din personalul feminin ar face orice să fie în

locul tău.

– E proprietarul casei în care locuiesc şi atîta tot, spuse Caitlin. Tonul ei era defensiv şi realiză asta imediat.

– Trezeşte-te şi miroase puţină formaldehidă, scumpo. E proprietarul care stă în aceeaşi casă cu tine. Şi unul care te priveşte de parcă ai fi cel mai bun lucru de pe platoul cu desert.

– Nu-i adevărat, insistă Caitlin.

– Ba da, zîmbi Debbie. Conversaţia asta ar fi trebuit să aibă loc la grădiniţă. Nu te-am mai văzut aşa nervoasă din pricina unui bărbat, pînă acum. Sigur că mă faci curioasă.

Caitlin refuză să muşte momeala.

– Curiozitatea şi camioanele sînt primele în exterminarea pisicilor. Poate asta e ceea ce s-a întîmplat cu a ta.

– Nu e nostim deloc, se plînse Debbie, ţii întotdeauna totul pentru tine însăţi. Eu, eu, şi iar eu. Pupilele i se lărgiră; nu te uita, dar iată că vine.

– Cine? Caitlin se întoarse să privească.

Debbie sări de pe birou.

– Dacă te invită undeva, spune da. Îi zîmbi lui Caitlin, apoi ieşi.

Cu un fel de teamă amestecată cu spirit de

anticipaţie, Caitlin se întoarse şi îl văzu pe Drew înaintînd sigur spre ea. Forţa prezenţei lui o făcu să se clatine.

– Bună dimineaţa, spuse el vesel.

– Ce faci aici? E ceva în neregulă cu micuţa Pierce?

– Nu-i nimic în neregulă cu micuţa noastră.

Catie zîmbi, plăcîndu-i felul în care suna fraza.

– O vom ţine în secţie pentru a-i mai face cîteva teste, continuă el, dar nu mă aştept la nici un fel de complicaţii. Nu voiam să te iau prin surprindere. Mă gîndeam numai să trec să mai schimbăm o vorbă.

– Ah, drăguţ din partea ta.

El observă oboseala din ochii ei, ca şi cearcănele de sub ei.

– Arăţi obosită. N-ai dormit ieri noapte?

– Am dormit ca un copil.

Ea privi într-o parte, apoi îşi puse mîinile în poală.

– Eu nu am dormit prea bine. Am continuat să visez torturi cu frişcă şi sărutări, care mă scoteau din sărite.

– Daniels! Caitlin privi în jur, să vadă dacă ascultă cineva. Locul ăsta are o mie de urechi.

Aş prefera să nu difuzezi întregii lumi incidentul de ieri.

Zîmbetul de pe chipul lui se evaporă:

– Nu mă gîndesc la seara de ieri ca la un incident nefericit. Mi- a plăcut, cu adevărat.

Caitlin văzu că se simţea rănit, apoi se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase doar, pentru că senzaţia dispăru repede. În timpul ultimelor săptămîni, începuse să realizeze că Drew Daniels reuşea în a-şi păstra o figură de clovn fericit, în ciuda adevăratelor lui sentimente. Oftă.

– Voi, cei de la pediatrie, nu aveţi nimic de făcut?

– Oh, ba da, spuse el luînd locul lui Debbie, pe birou. Ţinem un concurs de ghicitori. Durează o săptămînă. Gîndeşte-te repede. Cine a cîştigat Cupa Mondială în 1959?

– Habar n-am şi nici nu-mi pasă. Începu să rîdă, lucru care i se părea mai uşor de făcut, de cînd îl întîlnise. Asta-i ceea ce voiai să-mi spui?

– Nu. El luă un creion de pe birou şi zise: Mi-ar face plăcere să rîzi mai des, Catie. Mă face să mă simt mult mai bine.

Un tremur îi străbătu coloana vertebrală. Nimeni nu-i spusese asta pînă acum.

El încercă să echilibreze creionul pe deget,

dar acesta se clătină.

– Vrei să cinezi cu mine astă seară?

Caitlin se retrase, lăsînd astfel mai mult spaţiu între ei.

– Mulţumesc, nu. Nu cred să fie un lucru potrivit, tocmai acum. Ar fi mai bine dacă am putea menţine relaţia noastră strict pe baza prieteniei.

Părînd absent, învîrtind creionul între degetul mare şi cel arătător, Drew o privi cu atenţie.

– Prietenii nu iau masa împreună? întrebă el.

– Ba da, dar..

Dintr-odată, ea se simţi vulnerabilă şi prea descoperită sub privirile lui scrutătoare.

– Drew, nu mă grăbi.

Ca majoritatea celor din meseria lui, Drew era obişnuit să citească printre rînduri. Recunoscu cu nuanţa de incertitudine din vocea ei şi, instinctiv, înţelese că era vorba de un lucru pe care ea nu-l dezvăluia prea des. Ezitarea ei îi spunea că o interesa şi pe ea persoana lui, dar simţea că nu controlează situaţia. Iar el putea înţelege asta. Controlul era un lucru pe care şi el îl aprecia.

– Înţelegi ce vreau să spun, nu? întrebă ea.

Tonul şi privirea ei cereau o anume siguranţă

că relaţiile dintre ei vor rămîne în limitele prieteniei.

Ar fi minţit pentru amîndoi, dacă i-ar fi spus asta.

În tăcere, el reaşeză creionul pe birou, punîndu-l exact aşa cum îl găsise.

– Eşti foarte încăpăţînată, spuse el în sfîrşit, păstrînd tonul lejer al discuţiei. Catie, adică vreau să spun Caitlin!

Ea strînse din dinţi. Acum, începea să folosească jocul cu numele ei, dar oricum, ea nu-şi putea permite să fie prea moale.

– Catie, îl corectă ea, oftînd obosită. Mă exasperezi.

– Sentimentul este reciproc, murmură el. Se întinse şi îi aranjă o şuviţă de păr după ureche. Nu simţi?

– Ce? întrebă ea, deşi ştia la ce se referă. Era reamintirea pasiunii redeşteptate.

– Magia.

Ea se trase de lîngă el.

– Du-te şi ai grijă de copilul ăla bolnav. Echipa mea va ajunge, pentru vizită, în cîteva minute.

Magia păru să dispară, cînd el se ridică.

– Ai dreptate. E ziua de rotaţie. Noroc cu

neofiţii. Ţine-i în frîu.

Caitlin îl privi îndepărtîndu-se, neştiind dacă ceea ce simţea era regret sau uşurare.

Aproape că ieşise din camera surorilor, cînd se opri şi o privi peste umăr. Gura lui senzuală i se curbă într-un zîmbet.

– Ne vedem la cină.

Înainte de a protesta în vreun fel, el dispăruse.

Încă gîndindu-se la Caitlin, Drew ieşi din ascensor îndreptîndu- e spre pediatrie. Cineva îl strigă şi el privi spre coridor. Mark Gordon, un tip mare, pistruiat, cu părul de culoarea nisipului, se apropie greoi de el.

– Hei, şefule, am un caz pe măsura ta.

– Bună dimineaţa, Mark, spuse Drew, luînd dosarul pacientului din mîna lui Mark, un student din anul II. la zi, care-i problema?

– Prima întrebare. Un băiat de cinci ani cu simptome de leucemie. Referat din partea Clinicii Gratuite.

Pentru un observator întîmplător, Drew dădea impresia unuia interesat numai pe jumătate. Pe dinăuntru însă, era complet concentrat asupra cazului.

– Numele pacientului e Joey Anderson, con-

tinuă Mark. Cel mai mic dintr-o familie cu şase copii, crescuţi numai de mama. L-am pus în salonul de îngrijiri gratuite, deocamdată. Lipitorile îşi fac treaba.

Cei doi discutară cazul, pînă ce intrară într-un pavilion. Cîţiva copii îi captară atenţia lui Drew. Se opri zîmbind, apoi vorbi cu fiecare, iar în cele din urmă îl urmă pe Mark într-un sector închis cu draperii.

Băiatul arăta palid şi pierdut pe patul spitalului. Un asistent îi lua sînge, iar o femeie, într-o rochie mult prea mult spălată, stătea de cealaltă parte. Se uita des la ceas, îngrijorată.

Mama şi fiul se uitară spre Drew şi Mark, cînd aceştia se apropiară.

Drew realiză imediat starea băiatului. Părea mic, pentru vîrsta lui. Părul ondulat îi înconjura chipul angelic şi ceva din expresia feţei lui atinse o coardă sensibilă în inima lui Drew. Poate că era de vină efortul pe care îl făcea puştiul pantru a arăta lumii curajul său, deşi o lacrimă îi atîrna pe una din gene. Sau poate că era impresia de fragilitate din ochii lui. Drew zîmbi şi copilul îi trimise în schimb un reflex al zîmbetului său.

Pe urmă, frica se furişă în privirea acestuia. Drew era mult prea obişnuit cu o asemenea

reacţie, ştiind că, pentru un nou pacient, el nu era decît o altă persoană în alb, care însemna împunsături, întorsături, durere. Din nou, îi surîse cald, voind ca simpatia ce o simţea să treacă şi de cealaltă parte.

Îi dădu înapoi dosarul colegului său, apoi scoase din buzunar o lamă de chewing-gum, fără zahăr.

– Hei, Joey, zise Drew, ridicînd braţul în semn de bun venit şi lăsînd lama de chewing-gum să-i alunece în mînecă. Sînt doctorul Daniels, dar cei mai mulţi dintre copii îmi spun doctor Drew. Îţi place iluzionismul?

Puştiul aprobă, deşi frica i se citea în ochi, ca o umbră.

– Ştiu doar cîteva trucuri, continuă Drew, dar mă încurc întotdeauna cu cuvintele magice. Crezi că mă poţi ajuta să spun cîteva?

– Aşa cred, spuse Joey.

– Bine. Drew ridică braţele şi-şi mişcă degetele.

– *Credo quia absurdum*, începu el o frază în latină care însemna: cred, pentru că e absurd.

Băiatul repetă solemn cuvintele.

Drew îi arătă mîinile goale, apoi se aplecă şi scoase lama de chewing-gum din urechea

puştiului.

Surpriza alungă teama. Desfăcu lama, în timp ce un zîmbet angelic îi cuprinse faţa.

Drew îi ciufuli buclele blonde. Bătălia începuse şi el întenţiona să o cîştige.

Era puţin după ora zece seara. Lucrurile se liniştiseră în secţia de obstetrică-ginecologie. Echipa de studenţi ai lui Caitlin se împrăştiase să studieze sau să mănînce cîte ceva şi, pentru prima dată de cînd începuse serviciul, ea era singură într-una din sălile pentru vizitatori.

Stătea lîngă o fereastră, privind luminile sclipind pe fluviu şi ascultînd ploaia care bătea în geam. Deşi era foarte obosită fizic şi mental, mintea refuza să-şi înceteze activitatea. Continua să se plimbe aiurea, trecînd de la un gînd la altul, de la o emoţie la alta, revenind, mai des decît i-ar fi plăcut, la Drew Daniels.

Ceva mai devreme, se uitase la ceas cu teamă dar şi cu speranţa că Drew o să apară la cină. Nici nu apăruse, nici nu telefonase.

– Ei bine, am fost o proastă că l-am aşteptat,

murmura ea, privind aiurea spre tavan.

Se simţea ca o femeie care fusese părăsită. Lucrul de care avea nevoie era un clovn care să o înveselească.

Caitlin oftă uşor. În seara precedentă, se autoconvinsese că putea să-şi controleze hormonii. Dar, după două sărutări senzaţionale, o noapte de nelinişte şi o zi în care gîndurile îi zburaseră prea des spre Drew, nu mai era aşa de sigură de asta.

Prietenia, îşi reaminti ea dintr-odată, era singurul lucru pe care şi-l putea permite să-l simtă pentru el. Stagiatura ei la *Riverview* se va termina în iulie. Următorul pas în cariera ei era să înceapă studiul despre sterilitate, ceea ce ar fi însemnat să se mute într-un alt stat. A stabili o relaţie pe termen lung în asemenea circumstanţe era în afara problemei şi pe ea nu o interesau aventurile trecătoare.

Poate că ar fi fost mai bine să fi găsit un alt loc în care să-şi ducă viaţa. Caitlin închise ochii şi-şi masă fruntea. Dar unde ar putea merge? Fusese deja peste tot, bătînd străzile în căutarea unui apartament disponibil în New Orleans. Adevărul era că bugetul ei nu-i permitea să se întindă atît cît i-ar fi trebuit pentru a face o

opţiune viabilă. Era datoare cu plata colegiului şi a studiilor de medicină şi îi mai trebuiau încă zece ani pentru a plăti.

În acelaşi timp, ştiind cît de mult o răscolea Drew Daniels, se întreba dacă ar rezista pînă în iulie. Nouă luni şi două săptămîni era un timp prea lung, avînd în vedere o asemenea presiune.

Poate că, totuşi, îşi făcea griji de pomană. Poate era prea obosită pentru a gîndi limpede. Se decise să meargă în dormitorul surorilor şi să tragă un pui de somn. Poate că lucrurile vor arăta altfel, după cîteva ore de odihnă.

Caitlin se îndreptă spre dormitor. La jumătatea drumului, fu surprinsă de plînsetul cuiva. Se opri în dreptul camerei şi ascultă.

Plînsul înăbuşit deveni mai puternic. Se uită la numărul camerei şi-şi aminti de cei doi pacienţi. Pavilionul şi internările gratuite erau în grija stagiarilor şi a internilor, iar responsabilitatea ei pentru pacienţii cu plată era limitată.

Caitlin atinse uşa deschisă pe jumătate. Plînsul încetă.

Dacă ar fi vrut, ar fi putut să lase totul baltă, ar fi trecut în camera surorilor şi le-ar fi cerut să

se ocupe de acel pacient.

Dar plînsul reîncepu. Ceva se răsuci în ea. Caitlin deschise uşa şi intră.

– Nu puteţi face nimic pentru ea? se auzi un scîncet adolescentin din penumbră. Am venit aici prima. Cum credeţi că pot dormi cu ea în starea asta?

– Numără stelele, o sfătui Caitlin, trecînd pe lîngă primul pat, spre al doilea.

Luînd o mică lanternă din buzunar, privi pacientul.

Femeia era chircită ca un fetus în burta mamei. Tuburile prinse de braţele ei erau întinse la maximum. Corpul îi tremura violent.

Caitlin controlă instalaţia, în timp ce încerca să-şi amintească ce ştia despre acest pacient.

„Kerry Ledet. Treizeci de ani.

Internată pentru o operaţie de urgenţă. Ruptură ectopică în timpul sarcinii, în trompa stîngă. Trompa dreaptă şi ovarele extrase în urma unei crize ectopice anterioare".

Străduindu-se să rămînă detaşată, Caitlin îşi aminti că-l asistase pe chirurgul doamnei Ledet în după-amiaza aceea. Trompa stîngă era imposibil de salvat şi fusese extirpată. Degetele îi tremurau, cînd stinse lanterna şi o băgă în

buzunar.

– Doamnă Ledet, spuse ea, atingînd încet umărul care tremura. Un ţipăt gîtuit de furie şi durere umplu spaţiul, amestecîndu-se cu gemetele nemulţumite care veneau din patul alăturat. Sînt doctoriţa MacKenzie. Aveţi dureri mari?

Nici un răspuns. Caitlin încercă din nou:

– Ceva nu e în regulă? Aveţi nevoie de medicamente contra durerilor?

Din nou, nici un răspuns. Se întreba dacă femeia era conştientă de prezenţa ei.

– Pleacă de-aici!

Cuvintele, rostite încet, se pierdură în plînset. Kerry Ledet încercă să lovească cu pumnul.

Caitlin îi prinse mîna mică, iar cînd femeia încercă să şi-o tragă înapoi, i-o reţinu.

– Linişteşte-te. Ai să distrugi instalaţia. Totul va fi în regulă.

Imediat ce spuse fraza, regretă. O undă de neputinţă o învălui pe Caitlin. Bineînţeles că nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Logic sau nu, Caitlin simţi cum faptul că participase la operaţie o apăsa ca un păcat.

Stătea acolo în linişte, simţindu-se neavenită. Intensitatea suferinţei era prea mare, ca ea s-o

poată rezolva. Nimic din ceea ce putea spune sau face n-ar fi putut să liniştească sufletul femeii.

Timpul trecea. Ţinea mîna doamnei Ledet, încercînd să-i absoarbă durerea.

Încet, plînsul se transformă într-o tuse intermitentă, apoi se opri. Simţi trupul femeii relaxîndu-se. Pentru un moment, Caitlin privi absentă în întuneric, simţindu-se de parcă şi ea ar fi plîns pînă la epuizare.

Încet, lăsă mîna doamnei Ledet, apoi reaşeză aşternutul în jurul ei.

Singură în dormitorul stagiarilor, Caitlin stătea întinsă pe întuneric, într-unul din cele douăsprezece paturi suprapuse.

Văzuse prea multe femei ca Kerry Ledet, distruse de problema sterilităţii. Incidentul din seara aceasta confirma faptul că luase o decizie justă, cînd se gîndise să înceapă să cerceteze cauzele sterilităţii.

Cineva intră în încăpere şi aprinse lumina.

– Hei, Mac, ai adormit?

Vocea îi călcă nervii, şi aşa la pămînt, şi îşi puse mîinile la ochi.

– Nu mai dorm, doctor Paulsen.

– În acest caz, n-o să te deranjeze dacă am să las lumina aprinsă ca să citesc, spuse stagiarul, care fusese în echipa ei în dimineaţa aceea.

Îl auzi trîntindu-se pe unul din paturi, în timp ce-şi deschidea încet ochii, clipind, pentru a-i obişnui cu lumina.

Îşi întoarse capul să-l privească. Din cauza înălţimii, abia încăpea în patul cam mic. Îl privi cum îşi aprinde o ţigară, concentrîndu-se asupra mîinilor lui subţiri. Mîini de chirurg. Inhală adînc, apoi deschise cartea.

Cînd îl vedea pe Paulsen, Caitlin îşi amintea de un tablou de Modigliani. Ochii lui mari şi albaştri erau aşezaţi pe o faţă lungă, ascuţită. Era ca o fibră subţire de energie, care se mişca mereu într-un fel timid, aproape adolescentin. Chiar şi cînd se odihnea, picioarele i se bălăngăneau înainte şi înapoi, ca o coadă de cîine prietenos.

Comparaţia o făcu să surîdă, pentru că el nu avea nimic prietenos, nici pe departe. Personalitatea stagiarului era dură, aproape ţîfnoa-

să. Imediat ce-l văzuse în dimineaţa aia, îi spusese ceea ce credea el despre serviciul de obstetrică-ginecologie. Iar după aia, ziua mersese tot mai prost.

Caitlin privi aiurea. Ştia că stabilise cîteva reguli de bază cu Paulsen. Dacă n-ar fi făcut-o, atitudinea lui negativă ar fi afectat întreaga echipă şi ar fi distrus moralul tuturor.

– Hei, Mac!

În primul rînd trebuia să-l dezobişnuiască de ideea că i-ar putea merge spunîndu-i „Mac".

– Cînd te referi la mine, să-mi spui doctor MacKenzie, spuse ea hotărîtă.

– Aha, bine, doctor MacKenzie. O să ne bucurăm de ceva acţiuni în seria B, sau e întotdeauna la fel de plictisitor?

Caitlin îi întîlni privirea. Micul mizerabil aproape că surîdea, insultînd-o. Îl săgetă cu o privire rece.

– Ai întrecut măsura de cîteva ori azi, domnule Paulsen. N-o mai face. Cît vei fi în echipa mea, zilele vor fi fără sfîrşit şi munca nu se va opri decît arareori.

Faţa lui ascuţită luă expresia unui copil recalcitrant.

– Nu mă interesează să prind copiii la

naştere. Mă interesează chirurgia, iar rotaţia asta este o pierdere de timp.

Caitlin se ridică.

– Nu trebuie să-ţi placă obstetrica-ginecologia sau să mă placi pe mine. Sînt supervizorul tău pentru următoarele trei luni. Mă aştept din partea ta la cooperare şi politeţe.

Ochii lui sclipiră ca mercurul, dar rămase tăcut.

– Îţi vei corecta atitudinea, continuă ea sau îţi va fi corectată. În fiecare dimineaţă, vei controla pacienţii de primă urgenţă, cu o oră înainte de vizită. În timpul vizitei, vei fi întrebat de starea lor, diagnoza şi complicaţiile lor. Mă aştept să fii pregătit să răspunzi la aceste întrebări, sau ţi se va demonstra cît de puţin ştii. E limpede, doctor Paulsen?

Stagiarul se aplecă şi îşi stinse ţigara într-o scrumieră pe podea.

– E limpede precum cristalul, doctor MacKenzie.

Îşi închise cartea cu zgomot, se ridică şi părăsi camera.

Prea obosită ca să se mai ridice şi să închidă lumina, Caitlin se lungi pe pat şi închise ochii.

Aproape imediat auzi uşa deschizîndu-se din

nou. Oare se întorsese Paulsen pentru al doilea tur? Oh, nu, se gîndi ea.

– Te previn, zise ea, ţinîndu-şi ochii strîns închişi. Fii liniştit şi lasă-mă să dorm, sau îţi trag una în cap cu oala de noapte.

– Ţine-ţi oala de noapte. Sînt liniştit.

Patru

Caitlin sări în sus, recunoscînd vocea joasă şi caldă a lui Drew.

Stătea în uşa deschisă, zîmbind. Intensitatea şi căldura acelui zîmbet o ameţeau.

Mai devreme, dorise ca el să fi fost lîngă ea, să o înveselească cu poantele lui de clovn. Acum, el era acolo şi se simţea, în mod ridicol, aproape periculos de fericită să-l vadă.

Îşi păstră expresia neutră. Era o artă pe care o perfecţionase în decursul anilor.

– Ce cauţi aici?

Drew îşi ascunse deziluzia, în faţa privirii ei puţin entuziasmate.

– Ţi-am promis o cină. Îşi prinse degetul în cureaua pantalonilor. Pot intra? N-ai să-mi dai cu ceva în cap?

– E prea tîrziu pentru cină, spuse ea, gîndindu-se cît îl aşteptase în seara aceea.

Îşi aminti din nou de dorinţa ei de a rămîne singură. Dar el arăta aşa de bine, încît se lupta cu ea însăşi ca să-şi menţină poziţia. Halatul lui alb era deschis, iar sub el se vedea o cămaşă roz, proaspăt călcată, pantalonii gri închis, şi privind mai atentă, văzu şi o cravată colorată. Părea proaspăt, cu ochi strălucitori şi incredibil de sexy. În schimb, ea se simţea nepieptănată, ştiind că i se desfăcuse coada şi că îmbrăcămintea îi era şifonată.

Dacă ar fi deşteaptă, i-ar spune să plece, dar nu se simţea atît de sigură în seara asta. Nici nu putea suporta gîndul de a-i spune să plece.

– Oh, intră. N-am să-ţi fac nici un rău. Şi aşa mi-am depăşit limita azi.

Rîsul lui umplu spaţiul. Înaintă spre ea şi o

privi într-un fel care îi dădu un fior de-a lungul şirei spinării.

– Ai cinat deja? întrebă el, observînd că cearcănele de sub ochii ei erau aproape de două ori mai pronunţate în dimineaţa aceea. Arăta ca şi cînd ar fi avut nevoie de o îmbrăţişare şi de opt ore de somn. Ar fi îmbrăţişat-o cu plăcere, dar se gîndi că n-ar fi fost o mişcare înţeleaptă pentru moment.

Ea îşi clătină capul, drept răspuns la întrebarea lui.

– Atunci, nu-i prea tîrziu, spuse el. Am o pizza care ne aşteaptă în cealaltă cameră. Îi întinse mîna, ajutînd-o să se ridice.

În momentul în care îşi puse mîna într-a lui, Caitlin simţi un ameţitor val de emoţii. Sau imaginaţia îşi bătea joc de ea, sau aerul era cu adevărat plin de electricitate. Îşi coborî picioarele de pe marginea patului, şi se ridică dintr-odată.

El nu-i lăsă mîna imediat. Se priviră profund unul pe altul. Ea văzu în ochii lui un dor atît de profund şi intens, încît îi străpunse sufletul. Voia să-l ia în braţe şi să-l ţină strîns. Nu o făcu, totuşi, pentru că ştia că nu ar fi fost destul şi nu ar fi fost prudent să ofere mai mult decît îşi permitea să dea.

Drew simţi această reţinere. Îi lăsă mîna şi se retrase. Zîmbind mai mult la suprafaţă, o întrebă:

– Apropo, ce fel de animal se vînează cu o oală de noapte?

Ea rîse, iar el simţi că tensiunea dintre ei se evaporase.

– E sezon deschis pentru stagiarii imbecili.

– Ah, da! consimţi el, printr-o mişcare a capului. Am întîlnit şi eu cîteva din creaturile astea. Lumina ironică din ochii lui dispăru şi se încruntă. E vreunul care îţi face probleme? Spune drept!

– Mă descurc singură.

Ea îşi puse pantofii, iar el continuă să o privească.

– Eşti sigură?

Ea îşi înălţă bărbia, apoi îi aruncă o privire.

– Bine, bine, zise el ridicînd mîinile în semn că se predă. Îmi pare rău că te-am întrebat. Sînt sigur că ai putea rezolva criza din Orientul Apropiat cu o singură mînă. Nu voiam să te plictisesc.

– Dar o faci atît de bine!

El îşi trecu mîna prin păr.

– Nu intenţionam. Am putea avea o conversaţie simplă, fără să ne contrazicem mereu unul

pe altul?

Îi zîmbi încurajator, încercînd să facă pace.

Ea privi în tavan, apoi din nou spre el.

– Te-ai gîndit vreodată că s-ar putea să avem un fel de conflict irezolvabil de personalitate?

– Nu.

Nu credea în aşa ceva, cum nu credea nici ea.

Numai faptul de a-i fi ţinut mîna un moment generase destulă căldură ca să le străpungă inima. Îl frustra faptul că ea refuza să împărtăşească această atracţie evidentă şi puternică dintre ei.

– Pizza se răceşte, spuse el, arătînd spre cealaltă încăpere. Mă duc să mănînc. Cînd vrei, vino şi tu.

Se întoarse, merse spre uşă, apoi se opri.

– Mama mi-a spus că un gentleman aduce întotdeauna flori unei doamne. Întorcîndu-se spre ea, păru că prinde din aer un buchet de flori colorate, din hîrtie.

Caitlin fu total surprinsă. În mod automat, prinse buchetul pe care i-l aruncase.

– Nu avem nici un conflict de personalitate, Catie. Sîntem atraşi unul de celălalt. Problema e că nu ne cunoaştem destul de bine ca să ştim

ce să facem cu relaţia asta.

– Asta-i absurd, spuse ea fără convingere.

El zîmbi, apoi închise uşa în urma lui.

Drew tocmai termina prima felie de pizza, cînd uşa se deschise. Cu coada ochiului, o văzu pe Caitlin stînd în uşă. Ea ezită pentru un moment, ca şi cum s-ar fi angajat într-o luptă internă. El se gîndi că ea nu se hotărîse dacă să ridice ramura de măslin în semn de pace sau să-l lovească cu ea. Luînd altă felie, o ignoră. Îi făcuse destule avansuri. Următorul pas era al ei.

Ea înaintă, sigură pe fiecare pas şi, în acelaşi timp, plină de graţie. Faţa nu îi trăda nici un gînd. Părea rezervată, ca de obicei. Îl învălui cu privirea, apoi se uită cu interes la cutia neagră-aurie de la *Guzzo-Italian-Restaurant.*

– Noi, oamenii de rînd, ne-am obişnuit să luăm masa la pizzerie, spuse ea, aşezîndu-se de cealaltă parte. Nici nu ştiam că la *Guzzo* se serveşte şi pentru acasă.

Ah, se gîndi el, asta e ramura de măslin deghizată într-o discuţie neconflictuală. Îşi şterse

gura cu un şerveţel.

– Ei nu servesc pentru acasă.

– Bine, dar eşti de gardă în seara asta. Nu pot crede că ai lăsat spitalul şi te-ai dus după pizza! Ochii ei erau plini de scepticism.

– Nu ştii ce sînt în stare să fac pentru o pizza de la *Guzzo*, spuse el zîmbind.

Ea apucă felia groasă şi muşcă din ea, ca şi cînd ar fi dorit să- i muşte vena jugulară.

După un moment, întrebă:

– Ai de gînd să-mi spui cum ai luat-o sau nu?

– L-am mituit pe unul din personal, care tocmai terminase, şi a trebuit nu numai să-i plătesc cina, ci să-i mai dau şi treizeci pe deasupra, pentru osteneală.

Drew luă o măslină care tocmai căzuse de pe felie şi şi-o aruncă în gură. O lumină ironică sclipea în ochii lui.

– Ştii, eşti singura femeie pentru care am aruncat, aşa, nouăzeci de dolari.

Ea clipi:

– Te-au înşelat.

– A meritat.

Ea îşi aplecă uşor capul şi îl privi cu o expresie de nedumerire.

– Arunci banii aiurea! Parcă n-ar însemna

nimic, pentru tine.

– Aşa crezi? se strîmbă el. S-ar putea să ai dreptate. Te deranjează, nu-i aşa?

– Da. Mai plătesc încă datoriile la Universitate şi trăiesc de la un cec la altul. O pizza de nouăzeci de dolari mi se pare ceva cam extravagant.

– Bine, oftă el dramatic. Îţi mărturisesc că îmi suplimentez salariul ăsta amărît de rezident prin vînzarea termometrelor pe care le fur din depozit. Le vînd pe stradă, unor ipohondri.

Surprinse un zîmbet alunecînd pe buzele ei, dar ea reuşi totuşi să se încrunte. Trebuia să admită că doamna se controla excelent.

– Termină cu bancurile, Daniels. Dacă ai de gînd să ne cunoaştem mai bine, ar trebui să fii şi serios, cîteodată.

Ea luă o cutie nedeschisă de coca-cola fără zahăr.

– E pentru mine?

El confirmă.

– Observă că este o băutură pe care o poţi găsi la orice maşină de băuturi. Pînă şi noi, bogătaşii decadenţi, mai facem concesii din cînd în cînd.

De data asta zîmbi şi ea.

– Cît de prudent din partea ta! Gurile rele spun că familia ta are acţiuni în industria oţelului. Eşti unul din bogătaşii decadenţi?

El se întinse după o altă felie de pizza.

– Pot spune că, din punct de vedere financiar, sînt stabil. Contabilul meu pare întotdeauna fericit să mă vadă. Ezită pentru un moment, apoi continuă: Bunicul meu deţinea cîte ceva în industria oţelului, cînd oţelul era rege în Birmingham Alabama. Tatăl meu nu a fost totuşi interesat de afaceri şi investiţii aşa că totul s-a pierdut, înainte ca eu să mă fi născut. Tatăl meu trăieşte dintr-o rentă şi din investiţii. Îşi petrece aproape tot timpul în Europa şi în Palme Springs. Nu sîntem prea apropiaţi.

Caitlin recunoscu atît nota de umor din vocea lui, cît şi privirile triste din ochi. Relaţia pe care o avea cu tatăl său îl durea. Simţi simpatie pentru el, gîndindu-se cum s-ar simţi ea dacă nu ar avea suportul şi dragostea familiei.

Cu oricine altcineva, Drew ar fi simţit nevoia de a continua conversaţia. Dar cu Caitlin, chiar şi liniştea era un bun tovarăş. Nu simţea nevoia unei explicaţii în privinţa familiei lui, şi nici nevoia de a o amuza în vreun fel.

Îi privi părul, plăcîndu-i felul în care şuviţele

de păr roşu-auriu străluceau în lumină. Îl purta strîns într-o coadă, ceea ce o avantaja cînd lucra. Stilul ăsta de coafură părea oarecum rece şi rezervat, ca şi masca pe care o afişa. Cîteva şuviţe îi rătăceau pe lîngă tîmple şi pe gît. Un colţ al gurii lui se ridică şi zîmbi văzînd jocul acestora.

– Ceva nu e în regulă? întrebă ea, străpungîndu-l cu privirea.

– Nu. De ce?

– Mă priveşti ciudat. Am sos pe bărbie?

– Nu. Admiram doar peisajul.

Fu recompensat cu un zîmbet de neîncredere.

– În dimineaţa asta, spuse ea, Debbie Wilson mi-a spus că arăt mai rău decît pisica ei moartă. Şi tu mi-ai spus că arăt obosită. Mă îndoiesc că mi-am îmbunătăţit înfăţişarea de atunci.

– Ai avut o zi grea? întrebă el.

– Am avut altele mai bune. Îşi şterse degetele pe un şerveţel.

– Povesteşte-mi, îi ceru el, sînt un bun ascultător.

Siguranţa lui Caitlin dispăru. Clovnul care o irita atît, lipsea în seara asta. Drew părea sincer, fără nici un fel de convenienţe şi dornic să-i

acorde toată atenţia. Poate că de vină era căldura zîmbetului său sau această sinceritate a lui, dar realiză că era gata să-şi asume un mic risc şi să i se destăinuie. Se trezi astfel gata să-i împărtăşească evenimentele zilei.

Începu prin a-i povesti despre Craig Paulsen şi despre teama ei că atitudinea negativă a internului ar putea pune în pericol moralul echipei.

Drew o întrebă cîteva lucruri, apoi îi sugeră să-l lase pe Paulsen să asiste în timpul operaţiilor, cît mai des posibil.

– Dacă îl laşi să vadă că ai încredere în posibilităţile lui, poate că îşi va schimba comportamentul, spuse el. Vorbeşte cu el. Încearcă să afli ce-l preocupă.

Gîndindu-se mai bine, îşi dădu seama că sfatul lui era realist. Cînd decisese să ia masa împreună, nu se gîndise că îi va mărturisi toate problemele ei. Nici nu se aştepta la vreo soluţie viabilă din partea lui.

Era atît de obişnuită să ţină totul în ea, încît uitase cît de bine te poţi simţi cînd împărtăşeşti şi cea mai neînsemnată problemă cu cineva. Încurajată de acest sentiment, ea îi relată incidentul cu Kerry Ledet şi cît de neajutorată se simţise cînd trebuise să se confrunte cu durerea

femeii.

Drew îşi puse mîinile pe masă:

– Catie, eşti prea dură cu tine însăţi. Nu eşti psiholog. În faţa unei emoţii atît de violente, orice om s-ar simţi neajutorat. Pentru ceea ce a fost, cred că ai făcut singurul lucru pe care l-ai fi putut face. I-ai ţinut mîna şi ai făcut-o să înţeleagă că nu era singură.

Un zîmbet mulţumit îi apăru pe buze.

– Eşti un bun ascultător. Mulţumesc. Vrei puţină cafea? Sau trebuie să te întorci la pediatrie?

– Nişte cafea sună excelent. Nu trebuie să mă grăbesc încă.

Ea îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. În timp ce curăţa masa, Drew îi prinse mîna.

– Curăţ eu, dacă aduci tu cafeaua.

– Bine. Vrei cu frişcă, nu-i aşa?

– Da, mulţumesc.

Zîmbi,evident încîntat că ea îşi amintise întîmplarea.

Caitlin merse spre o masă pătrată de lîngă perete, unde se afla o maşină de făcut cafea şi cele necesare, precum şi un amestec ciudat de dulciuri. Umplu cele două ceşti, puse frişcă într-a lui, apoi adăugă puţin şi pentru ea, căci

preparase o cafea destul de tare.

Cînd termină, văzu că Drew se aşezase pe una din cele două sofale verzi din vinilin. Se făcuse comod, punîndu-şi picioarele pe măsuţa de cafea din faţa lui.

– Fii atent, îl sfătui ea, întinzîndu-i o ceaşcă. Cafeaua asta muşcă mai tare decît un doberman. Fără să mai spun cu cît timp în urmă a fost făcută.

– Sînt obişnuit cu cafeaua tare, una în stare să dea gata şi seiful unei bănci.

Ea îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi aşează un picior sub ea.

– Cum merg treburile la pediatrie?

– Bine. Am făcut o cursă cu scaunele cu rotile, în după-amiaza asta.

El zîmbi văzîndu-i surprinderea.

– Cineva din echipa noastră a propus o competiţie cu copiii care puteau participa. A fost o cursă ceva mai uşoară. Copiii erau entuziasmaţi, Catie. Vreo doi puşti, care rareori spuneau cîte ceva sau zîmbeau, rîdeau acum cu gura pînă la urechi, încurajîndu-şi echipa. Mi-ar fi plăcut să fi fost şi tu de faţă.

Bucuria lui aprinse flacăra vitalităţii din ea, alungîndu-i oboseala. Era surprinsă de cît de

bine se simţea cu el. Cînd nu făcea pe clovnul, era o bună companie şi era plăcut să discuţi cu el. Nici nu îi păsa că el îi spusese „Catie".

– Pare minunat, îi spuse ea, nici nu pot să cred că faceţi asemenea lucruri fără să aveţi necazuri. N-am auzit de aşa ceva, cînd eram eu intern în Atlanta.

Sorbi puţin şi găsi că, deşi era tare, cafeaua putea fi băută.

– Ce altceva s-a mai întîmplat azi?

Drew începu să-i spună poveşti despre diferiţi copii şi despre reacţiile lor în faţa iluzionismului său de amator, fără a-şi da seama că ea începuse să întrevadă această nouă faţă a lui. În timp ce vorbea, descoperea o altă latură a lui, dincolo de prostii şi fleacuri. Pentru prima dată, începu să înţeleagă că, oricît de neobişnuite ar fi fost metodele lui, Drew avea capacitatea de necontestat de a-i face pe copiii bolnavi şi speriaţi să fie fericiţi. Cu buzunarele pline de chewing-gum, jucării şi trucuri magice, le oferea un răgaz în care să respire, să uite de frică. Oricine şi-ar fi asumat riscul de a privi dincolo de aparenţe, ar fi văzut că era un om cald şi atent.

În mijlocul unei povestiri despre un puşti

care furase o carte cu poze *Band-Aids* şi o vînduse altuia pentru cîţiva bănuţi, Drew observă că ea nu mai rîdea acolo unde ar fi fost cazul. Figura ei era gînditoare. Ce spusese el oare încît îi provocase o asemenea transformare?

Tăcu şi ochii ei minunaţi îi întîlniră pe ai lui. Drew se simţi atras spre ei. Era imaginaţia lui sau exista cu adevărat această senzaţie de căldură între ei, ca şi cînd, brusc, s-ar fi acordat unul la sufletul celuilalt? Sentimentul era ciudat şi în acelaşi timp excitant.

Ochii ei se măriră, apoi o anumită încordare i se citi pe faţă. Privea aiurea, intimidată.

Drew îşi reveni. Cît timp o privise oare aşa? Evident, destul de mult ca să o fi făcut să se simtă jenată.

– Sper că nu te plictisesc? zîmbi el uşor, intimidat la rîndul lui. Am tendinţa de a mă lua cu vorba cînd povestesc despre copii.

Caitlin se relaxă. Pentru o secundă, se simţise dezechilibrată, pierdută în vîrtej... Refuza să pună vreo etichetă pe ceea ce simţise. Zîmbind, spuse:

– Dimpotrivă. Îmi place cînd te aud vorbind despre copii. E evident că îţi iubeşti profesia. Ce planuri ai, după iulie?

Ăsta era subiectul favorit al fiecărui rezident care se apropia de sfîrşitul cursurilor de specialitate la *Riverview.*

– Am să-mi fac un cabinet particular, multidisciplinar. Îmi place ideea de a combina un grup divers de specialişti în acelaşi cabinet.

Bucuria sclipi în ochii lui şi îşi găsi ecoul într-un zîmbet.

– Unde te gîndeşti să-ţi deschizi cabinetul? La Birmingham?

Ea văzu lumina din ochii lui dispărînd şi realiză că spusese un lucru nepotrivit.

– Nu, spuse el, în timp ce zîmbetul îi dispăru. Nu mai am nici un fel de legături cu Birmingham-ul. Nu mai e nimic şi nimeni la care să mă întorc. La New Orleans e locul meu. Tonul îi deveni mai blînd. Am fost aici încă de pe vremea liceului, la Tulane. Am de gînd să trăiesc şi să lucrez aici tot restul vieţii.

Caitlin se gîndi un moment. Îi spusese două lucruri. Situaţia lui familială era mai dureroasă decît lăsa să se înţeleagă şi era surprinzător de ataşat de oraşul ăsta. I-ar fi plăcut să-l întrebe mai multe, dar calmul lui şi convingerea cu care vorbise, o făcură să se răzgîndească.

Alese cea mai sigură intenţie din cele două

de care vorbise.

– Sună ca şi cînd te-ai fi hotărît cu adevărat pentru New Orleans.

– Poţi fi sigură, spuse el entuziast, relaxîndu-se vizibil din nou. În ceea ce mă priveşte, este singurul loc unde pot trăi. E ceva în oraşul ăsta care îţi intră în sînge. Simt că aparţin locului ăstuia. Oriunde mă duc, mă gîndesc la casă, ca un copil care se gîndeşte deodată la Crăciun şi la ultima zi de şcoală.

El îşi ridică privirea şi se uită la ea.

– Tu, probabil, simţi acelaşi lucru despre Georgia...

Ea se crispă.

– Cred că da. Îmi lipsesc munţii, cîteodată. Dar pentru mine, casa este familia mea. N-ar avea nici o importanţă unde aş trăi.

El o privi sceptic.

– Eşti sigură? V-aţi mutat de multe ori în copilăria ta?

– M-am născut şi am crescut lîngă un mic oraş universitar. Poate de asta mi s-a părut atît de interesant să trăiesc în locuri noi.

El clătină din cap.

– Nu mă interesează deloc să mă mut. M-am aranjat aici şi intenţionez să rămîn.

Tonul lui cam dur o deranjă şi hotărî să schimbe subiectul.

– Plănuieşti să-ţi construieşti un cabinet pentru a practica?

El se lumină dintr-odată.

– Am pus ochii pe o structură deja existentă. E o casă veche cu trei etaje, din cărămidă, pe strada Saint Charles. Construcţia e solidă şi e suficient spaţiu pentru parcare. Şi, mai ales, e la numai cîţiva paşi de casă. E foarte comod pentru o viaţă de familie, cînd va fi.

Drew o surprinsese întotdeauna prin felul lui de a trăi în prezent, iar acum era surprinsă să vadă cît de amănunţit îşi plănuise restul vieţii. Altă prejudecată despre el fusese distrusă.

– Cu ce specialităţi intenţionezi să te combini? întrebă ea.

– Pediatrie, obstetrică-ginecologie, interne, doctori de familie şi, poate, un psihiatru. Am vorbit cu cîteva persoane care sînt foarte interesate. Îi zîmbi atrăgător. Ce zici? Ai vrea să lucrăm împreună? Am face o echipă grozavă. Uite cît de bine am lucrat azi dimineaţă, cu copilul Pierce.

Deşi vorbise fără a se gîndi prea mult, ideea de a fi partener cu Caitlin începuse să se con-

tureze în mintea lui.

Ea îi răspunse la zîmbet, dar îşi clătină capul:

– Singura modalitate prin care mi-aş putea permite să practic medicina în particular ar fi aceea de a fi recrutată de o comunitate suficient de disperată, care să-mi acorde un ajutor financiar substanţial. Dar, trebuie să recunosc, dacă voi practica medicina şi mi-aş putea-o permite, oferta ta ar fi destul de tentantă.

El se încruntă:

– Ce vrei să spui cu *„dacă voi practica"*?

– Interesul meu faţă de cercetarea cauzelor sterilităţii e mai puternic. Am trimis oferte pentru programe de cercetare la Houston, Los Angeles, Baltimore, Chicago şi în alte cîteva locuri, unde aş putea lucra şi mi-aş putea continua studiul în acelaşi timp.

– Înţeleg. Vei pleca, deci.

În vocea lui se simţi din nou acel autocontrol calm, distant şi enervant. Caitlin privi aiurea.

– Cînd m-am mutat la tine, ţi-am spus că voi pleca în iulie.

O ciudată senzaţie de vid începu să se facă simţită în stomacul ei. I se păru că-l auzise oftînd.

Deci urma să părăsească New Orleans-ul, se

gîndi Drew. Bătu uşor din picior, în timp ce se aplecă înainte, privind în ceaşca lui şi dorindu-şi să fi conţinut ceva mai tare decît cafeaua. Sorbi. Cafeaua era la fel de rece pe cît se simţea şi el în interior. Pînă în iulie mai erau numai nouă luni. Tensiunea începu să crească în pieptul lui.

O privi. Ea stătea liniştită, cu o expresie neutră. Vedea cît de strîns îşi ţinea ceaşca. O grămadă de lucruri se puteau întîmpla de acum şi pînă în iulie, îşi spuse el. S-ar putea să se răzgîndească.

– Catie, avem amîndoi cîteva zile libere de mîine seară, cînd ne terminăm schimbul. Ai vrea să ieşi cu mine? Am putea petrece sîmbăta în cartierul francez. Am putea asculta ceva jazz în *Preservation Hall.*

Ea îşi aranjă nervoasă o şuviţă de păr după ureche.

– Nu ştiu, spuse întorcîndu-se pentru a-l privi, azi a fost o zi cu prea multe suişuri şi coborîşuri. Şi, sincer vorbind, poate n-ar fi o idee prea bună pentru noi să încercăm să fim altceva decît prieteni.

El făcu un mare efort pentru a-şi menţine zîmbetul.

– Nu văd nimic rău în felul în care vezi tu lucrurile, Catie. Nu ştiu de fapt cum gîndeşti şi

cum simţi. Dar cred că avem posibilitatea să creăm între noi ceva profund şi durabil. Nu mă întreba de unde ştiu, pentru că nu îmi pot explica mie însumi. E doar un sentiment. Nu-ţi pot da nici un fel de garanţii scrise că o relaţie între noi va merge. Tot ceea ce îţi cer e să dai o şansă acestei posibilităţi.

Caitlin se intimidă din cauza privirii lui prea intense. El căuta o relaţie permanentă, lucru pe care îl căuta şi ea. Dar ea urma să plece în iulie.

Dintr-odată, simţi întreaga ei existenţă normală apăsîndu-i pieptul ca o greutate de două tone. După ani de control al propriilor emoţii ca să reuşească în viaţa profesională, părea acum că, pur şi simplu, se îneca în ele. Încă de cînd îl întîlnise pe Drew, capacitatea ei de a se bucura şi de a fi senină, se scurgea printre crăpături, ca apa printr-un baraj, după cutremur. Şi nu ştia cum să o oprească. Şi apoi, nu era sigură că ar fi vrut s-o facă.

Dar, oricum, urma să plece în iulie. Bunul simţ îi spunea să nu se mai complice inutil. Dorinţa de a ignora bunul simţ era totuşi enormă.

– Drew, eu... Se întrerupse, cînd micul aparat ce îl purta la şold începu să sune insistent. El îl opri, apoi apucă telefonul de pe masa de lîngă el.

– Ce s-a întîmplat? îi spuse celui care răspunsese. Joey Anderson?

Caitlin îl privi înţelegînd că era vorba de o urgenţă. Ştia că reintrase în starea de medic, tot atît de rapede pe cît i-ar fi trebuit altcuiva să-şi pună pantofii.

– I-a crescut temperatura? Bine. Voi fi acolo în cîteva minute. Puse telefonul la loc.

– Ai probleme? întrebă ea.

– S-ar putea. Se ridică. Mulţumesc că ai acceptat să cinăm împreună. Mi-a făcut plăcere. Zîmbetul lui fu scurt, dar cald.

– Mi-a făcut şi mie plăcere. Se ridică şi ea, intenţionînd să-l însoţească pînă la uşă.

Drew îi mîngîie obrazul cu un deget.

– Ai decis în vreun fel în ce priveşte mîine seară?

Ea se simţi ciudat de fierbinte şi de rece în acelaşi timp:

– Tot nu cred că ar fi înţelept pentru noi să continuăm.

El se apropie, arcuindu-şi mîna în jurul gîtului ei şi obligînd-o să se apropie

– Ai dreptate, probabil. Dar nu prea simt nevoia de a fi înţelept.

De fapt, nici ea nu o simţea, dar era greu să se debaraseze de vechile obiceiuri.

– Lasă-mă să mă gîndesc, bine?

– Ei, măcar asta e ceva. În timp ce vei fi ocupată cu gînditul, ia în consideraţie şi asta!

Se aplecă şi o sărută cu o foame care contrasta cu gentileţea manierelor lui.

Fusese un sărut care ar fi trebuit să dezgheţe şi cel mai solid bloc de gheaţă al raţiunii. Nemaiputînd rezista dorinţei ei interioare care crescuse brusc, Caitlin răspunse din plin, sărutîndu-l, trecîndu-şi vîrful limbii peste buza lui inferioară. Cu braţele strînse în jurul ei, el o trase înapoi înspre corpul lui fierbinte.

Pe măsură ce sărutul devenea mai serios, ea dădu drumul pasiunii explozive pe care o acumulase de-a lungul întregii luni. O intensă emoţie şi plăcere îi străbăteau corpul.

Drew îi dădu drumul încet. Zîmbind atrăgător, îi mîngîie părul care îi acoperise umărul.

– Trebuie să plec. Mă conduci pînă la ascensor?

Caitlin aprobă din cap, gîndindu-se că l-ar fi urmat şi în China, dacă ar fi întrebat-o acum.

Cinci

Două dimineţi mai tîrziu, Caitlin se trezi treptat cu senzaţia că o pană fină îi gîdila obrazul. Încă pe jumătate adormită şi dezorientată, îşi trecu mîna peste faţă, apoi se întoarse pe burtă. Oftă mulţumită şi se băgă şi mai mult sub pătură.

Un fel de fluierat pătrunse în subconştientul ei. Încruntîndu-se, îşi puse perna peste cap. Simţi aerul rece şi căută pătura, dar nu o mai

găsi. Tremurînd uşor se ghemui cu genunchii la piept. Lucrul acela moale ca o pană îi atinse piciorul şi ea tresări. E numai un vis, îşi spuse. Un vis plin de senzaţii, un vis de acasă, cînd fratele ei venea să o trezească.

– Lasă-mă în pace, Stephen, mormăi ea în semn de protest.

– Hai, Catie, trezeşte-te!

Vocea, seducătoare ca mătasea neagră, pătrunse printre straturile înceţoşate ale minţii ei. Începînd să o recunoască, se trezi încet-încet. Ridică perna cîţiva centimetri şi aruncă o privire.

Lîngă pat, în genunchi, cu bărbia sprijinită pe braţ, Drew o privea.

Un zîmbet îi lumina faţa şi căldura lui o învăluia ca un val fierbinte. Bătaia inimii ei se acceleră, drept răspuns.

Timiditate, plictiseală şi plăcere se amestecară pe rînd în această emoţie. De cît timp era acolo? se întreba ea.

– Bună dimineaţa, somnoroaso! Cine e Stephen?

– Fratele meu, zise ea, acoperindu-şi din nou faţa cu perna. Dacă îţi dau nişte mărunţiş ai să pleci?

– Nu.

– Vezi, mărunţişul îl convingea întotdeauna pe Stephen.

Pana aia, sau ce era, îi atinse coapsa, de-a lungul piciorului, pînă la glezne. Îşi scutură piciorul din reflex, apoi îşi luă jacheta şi-şi acoperi coapsele şi genunchii.

– Bine, domnule proprietar! Asta ar putea fi considerată o violare a drepturilor unei chiriaşe.

Împinse perna şi se ridică. Privindu-l cu ochii întredeschişi, se minună de cît de sexy arăta, chiar aşa de dimineaţă. Purta nişte jeanşi, uzaţi atît cît trebuie.

O cămaşă albă, descheiată, lăsa să i se vadă părul de pe piept. Lucrul cu care o tortura şi pe care-l ţinea în mînă era o margaretă.

Caitlin îşi pieptănă părul cu degetele.

– Mama ta nu te-a învăţat nici un fel de bune maniere? Ce cauţi în camera mea? Asta e camera mea, nu?

Se uită în jur părînd dezorientată.

Drew îşi dădu capul într-o parte, studiindu-i părul, pielea aproape transparentă, picioarele catifelate.

– Eşti dulce cînd dormi. Un amestec de drăguţ şi copilăros. Şi încîntător de moale şi de sexy, adăugă el.

Ea se înroşi, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile.

– Tocmai jucam scena prinţului care o trezeşte pe Frumoasa Adormită.

Ea îi arătă uşa.

– Afară!

El rîse.

– Eşti întotdeauna nervoasă dimineaţa?

– Numai cînd proprietarii netoţi mă trezesc în ziua mea liberă.

– Începi să amesteci poveştile. Netotul era unul din cei şapte pitici ai Albei ca Zăpada. Norocul tău e că ai un singur proprietar. Pe mine.

Fără comentarii, ea îşi împreună mîinile şi se sprijini pe spate. Drew era mulţumit să o privească, să vadă felul în care cămaşa ei de noapte stătea lipită de pieptul ei, mulîndu-se perfect pe sînii mici, de o formă desăvîrşită. O parte din el ar fi vrut să se lase în voia dorinţei de a intra lîngă ea, în pat.

Dar în gînd îşi spunea că doreşte mai mult decît ar fi gata să dea oricare dintre ei, mult mai mult.

– Şi poate, continuă el, te simţi prea obosită în dimineaţa asta. Atîtea ore de lucru pot să ducă la aşa ceva.

Caitlin se încruntă. Tocmai înainte de a-şi încheia serviciul aseară, la şase, un coleg o rugase să mai stea o oră în locul lui. Trecuse mult peste miezul nopţii, cînd intrase în casă, iar Drew era deja culcat. Cum de ştia că lucrase pînă tîrziu?

– De unde ştii că nu am fost la o întîlnire? întrebă ea curioasă.

– Am chemat secţia de obstetrică-ginecologie.

Caitlin se aprinse brusc.

– N-aveai dreptul să faci asta.

O privi pentru un moment, apoi spuse încet:

– Ai dreptate. Nu am nici o scuză, în afara faptului că eram îngrijorat din pricina ta. Cînd ţi-am condus maşina, miercuri seara, am avut probleme cînd am încercat s-o pornesc. Mi te-am imaginat singură în parcare. Nu puteam să stau fără să ştiu ce ţi s-a întîmplat şi am telefonat. Îmi pare rău.

Mînia i se domoli.

– Ei bine, apreciez îngrijorarea ta, dar aş prefera să nu se mai întîmple. Dacă voi avea nevoie de cineva care să mă ducă acasă, am să cer eu asta. Şi acum, spune-mi ce cauţi în camera mea?

– Te trezesc. Lăsă margareta în poala ei, apoi se ridică.

– De ce?

– Vei vedea.

Ieşi lăsînd o aureolă de mister, care acum învăluia camera.

Caitlin se uită la uşa deschisă pentru cîteva minute, întrebîndu-se ce avea de gînd. N-avea nici un rost să ghicească, aşa că lăsă baltă încercarea de a-şi imagina ce nouă nebunie mai punea la cale. Omul era teribil. Sacul lui cu trucuri nu avea fund.

Luă margareta, ţinînd-o între degetul mare şi arătător. Drew era la fel de fermecător pe cît era de imprevizibil.

Zîmbind, îşi aranjă perna. Găsi pătura lîngă picioare şi şi-o trase peste umeri. Se întinse, ţinînd floarea lîngă obraz. Încredinţîndu-se acelei nevoi de somn, închise ochii.

Era pe punctul să adoarmă, cînd auzi sunetul pe care-l fac sertarele închise. Drew era în bucătărie, se gîndi ea. Apoi, îl auzi cîntînd tare. Orice ar fi făcut, îşi dădu seama că nu avea de gînd să o mai lase să doarmă.

Oftînd, se ridică şi se sprijini de pernă. Se gîndi să se îmbrace, dar se simţea prea confor-

tabil pentru a se mişca.

– Mai ai încă ochii închişi? întrebă Drew din coridor, fără a se face văzut.

– Depinde. Asta-i una din glumele tale? întrebă ea.

– Ce supărăcioasă şi suspicioasă eşti, draga mea! Tonul vocii lui sugera un cald umor. Am o surpriză pentru tine, aşa că, te rog, închide ochii.

Credea într-adevăr că ochii ei erau frumoşi? Ea zîmbi:

– Bine, i-am închis.

Sunetul picioarelor desculţe se auzi pe podea. În timp ce se apropia, Caitlin îşi imagina că ori avea să o umple de cine ştie ce parfum ciudat, ori aducea şuncă şi cafea proaspătă. Simţi cum salteaua se lasă uşor, cînd el se aşeză lîngă ea.

– Surpriza!

Deschise ochii şi, privind în jos, văzu o măsuţă pentru pat. Privi elegantul aranjament cu vase de China, de cristal şi de argint. Pe platouri erau clătite, şuncă, suc de struguri rece şi cafea. Un vas pentru vin fusese umplut cu suc de portocale. O altă margaretă fusese aşezată lîngă farfurie.

Neştiind ce să spună, inhală mirosul cafelei ca şi cînd i-ar fi stimulat corzile vocale blocate, permiţîndu-i astfel să-şi exprime aprecierea.

– Catie, îţi place?

Ea îşi ridică ochii. Drew o privea de aproape. Avea o expresie de plăcere, amestecată cu teamă. Îşi aminti că aceeaşi expresie o văzuse pe faţa fratelui ei, cînd avea aproape cinci ani şi îi dăruise mamei un vas pe care-l decorase cu macaroane colorate. Citi în ochii lui aceeaşi nevoie enormă de a i se mulţumi. Însemna ea, într-adevăr, atît de mult pentru el?

– Ce minunat! spuse ea în sfîrşit.

Fusese nu numai un comentariu pentru efortul de a o surprinde, ci şi o mulţumire pentru acest om ciudat de complicat.

Zîmbetul lui demonstra mulţumire pentru cuvintele ei. În timp ce se priveau unul pe celălalt, Caitlin simţi cum restul lumii se topea. Vedea numai zîmbetul lui, expresia lui tandră, iar o senzaţie de imaterialitate îi invada corpul. Se simţi de parcă măsuţa era singurul lucru care o ţinea să nu se piardă.

Surprinzîndu-şi puternica nevoie de a-l mîngîia, privi în jos. Cu vîrful degetului, trecu peste mica măsuţă albă, simţindu-i calitatea.

– Unde ai găsit lucrul ăsta minunat? întrebă ea, sperînd că întrebarea îi va masca starea confuză a emoţiilor.

– Într-un magazin de antichităţi pe strada Magazine.

El luă şerveţelul de culoarea piersicii şi i-l întinse. În timp ce îl aranja, el luă furculiţa şi tăie clătitele în porţii generoase.

– Deschide gura!

– Pot şi singură.

Rîzînd încet, el profită de moment şi îi împinse în gură o bucăţică. Înghiţind delicioasele clătite, ea gesticulă înspre tavă:

– Ce am făcut ca să merit tot tratamentul ăsta special?

– Apreciez că eşti destul de nebună şi de drăguţă ca să-i ajuţi pe ceilalţi. Sau poate că eu sînt cel nebun. Ezită o clipă, apoi adăugă: Nebun după tine.

Nevoind să facă o poveste prea mare din asta, tăie şi îi întinse o nouă porţie de clătită.

Simţurile ei îşi luară zborul, lăsînd-o fără replică şi dîndu-i astfel lui posibilitatea să-i mai dea o porţie. Cînd se simţi destul de sigură, spuse:

– Eşti un bun bucătar. Cum de reuşeşti să

faci astfel de clătite? Mie nu-mi reuşesc.

– Îţi mulţumesc. Totul e să răceşti untul înainte de a-l pune în tigaie.

– Serios? N-am ştiut.

Ea încercă să ia furculiţa, dar el o trase, aşa încît să nu o poată ajunge.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu ţi-am spus că ăsta e un mic dejun pentru doi? întrebă el. Trebuie să-l împărţim pe din două.

– Atîta timp cît nu trebuie să fac ordine la bucătărie, sînt de acord. Eşti un bucătar grozav, dar bucătăria arată întotdeauna ca un cîmp de bătălie, cînd termini. Dă-mi furculiţa.

– Noi, artiştii culinari, nu ne facem probleme pentru asemenea detalii mărunte, spuse el încet, punîndu-i furculiţa în mîna întinsă.

– Asta-i sigur.

Ea înfipse furculiţa într-o porţie generoasă şi după ce o înmuie bine în sirop, ţinînd o mînă dedesubt, i-o întinse.

El îi prinse mîinile într-ale lui, îndreptînd furculiţa spre gură.

Fu fermecată de felul încet şi senzual în care el lua bucata cu buzele. Simţi un fel de arsură în vîrful stomacului. El îi prinse cealaltă mînă. Ochii

ei se măriră plăcut, cînd el linse picăturile de sirop din palma ei.

În timp ce senzaţia din stomac devenea mai puternică, îşi dădu seama că era ca o flacără pe care el o făcea tot mai puternică. Acţiunea lui simplă, dar totuşi seducătoare, o transformase în această flacără prea mare pentru a mai fi ţinută în frîu.

Nu mai rezistă, cînd el luă furculiţa şi o hrăni din nou. Fiecare mişcare înceată, precisă, pe care o făcea, era ca şi cînd ar fi prins-o în mrejele unei pînze senzuale pe care o ţesea în jurul ei. Mîncarea nu fusese niciodată atît de bună. Mîncatul nu fusese niciodată o experienţă atît de senzuală. Fără a fi conştientă, ea realiză dintr-odată că mîncase aproape tot.

Încă sub farmecul momentului, ea îi privi mîna mişcîndu-se înspre vasul de cristal. Îl ridică şi bău. Cît de perfectă era gura lui! se minună ea. Cînd lăsă vasul, îi zîmbi. Caitlin simţi că, dacă ar fi fost în picioare, zîmbetul acela ar fi îngenuncheat-o.

Se aplecă înainte, atingînd marginea vasului cu buza ei inferioară.

Bău cu ochii fixaţi la el, savurînd gustul uşor exotic al şampaniei cu lămîie.

Îl auzi murmurîndu-i numele. Ezitînd, îşi aşeză faţa pe obrazul lui. El ridică paharul şi ea bău din nou, în timp ce privea fiecare nuanţă a ochilor lui verzi care o priveau.

Apoi, el îşi turnă şi bău din acelaşi loc din care băuse şi ea. Privindu-l, Caitlin fu izbită de felul ceremonios în care împărţea băutura cu ea. Într-un mod straniu, simţi că era ca un fel de moment al unirii lor. În acel moment infinit, ea realiză o uşoară schimbare a relaţiilor dintre ei. Ceva din ea gravita spre el, ca o floare care îşi întoarce faţa spre soarele cald. Îşi dădu seama că Drew avea dreptate cînd considera relaţia lor drept ceva magic. Magia îi lega pe amîndoi împreună în acest moment.

Ea zîmbi, în sfîrşit, permiţîndu-şi să simtă bucuria pe care i-o oferea prezenţa lui. Drept răspuns, el alimentă şi mai mult focul dinăuntrul ei. Coborîndu-şi privirea spre buzele lui, ea simţi o dorinţă puternică de a le simţi plimbîndu-se peste ale ei. Oftă senzual.

Ea luă vasul din mîna lui Drew şi-l repuse pe mica măsuţă. Zîmbi, văzînd privirea lui întrebătoare, nemişcarea lui voită.

Punînd cealaltă mînă pe obrazul lui, se aplecă mai aproape pentru a-i atinge buzele cu

ale ei. Uşor, îşi trecu buzele peste pielea lui caldă şi umedă. Faptul că-l simţea în toată fiinţa ei era singurul lucru de care îşi dădea seama. Mirosul lui aducea a şampanie, a lămîie şi a promisiuni. Şi totuşi, nu era de ajuns.

Focul dinăuntrul ei crescu tot mai mult, şi ea se simţi tot atît de uşoară ca şi flăcările. Buzele lui se desfăcură, invitînd-o înăuntru. Îi prinse limba cu limba ei, satisfăcîndu-şi simţurile în acest fel, plină de dorinţă, de pasiune.

El îi prinse umerii şi o îmbrăţişă uşor.

Palmele ei alunecară de-a lungul feţei lui fine, apoi ea îşi trecu degetele prin părul lui argintiu de la tîmple.

Mormăi ceva. Drew dădu drumul la o ploaie de sărutări pe faţa ei. Extazul de a fi aproape de ea era atît de puternic, încît voia să-l prelungească la infinit. Trebui să lupte pentru a nu fi copleşit de valul de dorinţe; dorinţa de a poseda şi de a fi posedat era atît de profundă, încît fiecăruia dintre ei îi era teamă să-i dea curs. Folosindu-şi ultima rămăşiţă de control, el îi prinse umerii şi mai tare, apoi ridică privirea şi se trase înapoi.

Surprinsă de această mişcare, Caitlin îl privi în ochi. I se opri respiraţia. El o privea într-un fel

care o făcea să se simtă ca o floare rară, exotică şi care tocmai înflorise pentru el. Pentru prima dată în viaţa ei, îşi dădea seama cît de mult contează să vezi asta în ochii unui bărbat.

Drew respira şi el cam neregulat. Ochii ei străluceau ca un foc de pietre preţioase. El citi în ei pasiune. Aceeaşi schimbare se petrecuse şi în timpul primului sărut, în noaptea bătăii cu tortul. Era convins că nu i-ar trebui prea mult timp ca să aducă relaţia lor în planul fizic.

Şi atunci, se întrebă el, de ce nu profita de invitaţia pe care o simţise în sărutul ei şi pe care o mărturisea acum în priviri?

Pentru că risca să piardă totul. Şi pentru că ştia destule despre ea, ca să-şi dea seama că îi plăcea să se apropie de viaţă cu precauţie, într-un mod bine gîndit şi ordonat. Ar fi regretat orice lucru făcut sub impulsul momentului, iar el nu voia asta.

În dimineaţa aceea, ideea de a-i servi dejunul la pat, devreme, i se păru strălucită. Acum, nu mai era sigur de asta. Dacă ar fi fost inteligent, ar fi dat ceva credit acestui gînd şi ar fi ieşit imediat din cameră. O lăsă încet, braţele căzîndu-i pe lîngă corp. Ea zîmbi, învăluindu-l într-o rază de soare. Se apucă cu mîinile de cap

şi se gîndi că era timpul să plece.

– Catie, nu-mi mai zîmbi.

Simţi un pic de amuzament în vocea lui şi înţelese că asta venea din absurditatea gîndului care tocmai îi trecuse prin cap.

– Spune-mi să plec în acest moment, zise el. Pentru că, dacă n-o faci, m-aş putea sui în pat lîngă tine şi nu vom mai avea niciodată prima noastră întîlnire pe care ţi-am promis-o.

– În ce mă priveşte, nu contează. Prima întîlnire e atît de stîngace, suspină Caitlin.

Nu e posibil să fi spus ea aşa ceva!

– Vreau să spun... Roşeaţa îi coloră obrajii. Nu mai ştiu ce voiam să spun.

Rîzînd, Drew îşi ridică privirea. Ea nu-i putea fi de vreun ajutor. Unde era discreţia ei, tocmai acum cînd el avea nevoie de ea? Dumnezeule! Îşi dădu seama că nu putea nimeni să-l scape de el însuşi, în afară de el însuşi. Folosind tonul serios al bunicului său şi cuvintele lui preferate, îşi ordonă în tăcere: ţine-te drept, băiete.

Se dădu jos din pat şi stătu drept, aproape milităreşte.

– Nu vreau să mă lipsesc de prima întîlnire, zise el, luînd măsuţa. Ne vom petrece restul zilei de azi distrîndu-ne în cartierul francez. La

sfîrşitul întîlnirii, te voi săruta în faţa uşii şi îţi voi cere permisiunea de a mai ieşi împreună.

Un zîmbet ironic îi lumina faţa.

– În afară de asta, nu vreau să dau impresia că sînt o pradă uşoară. Nu sînt tipul.

Ea îşi îndreptă capul, privindu-l printre gene:

– Asta nu-i chiar aşa cum am auzit! spuse ea.

El îşi clătină capul:

– Zvonuri, sînt cast.

– Da, vînător de fuste.

El zîmbi. Ea îi dăduse imediat replica. Lui îi plăcu asta. După ce puse măsuţa pe podea, se întoarse şi, aplecîndu-se, îi prinse braţele.

– Mă grăbesc, îşi coborî vocea pînă la şoaptă. Dar pentru tine, Catie, pot s-o las mai încet.

Caitlin îşi închise ochii, anticipînd sărutul. Dintr-odată, fu trasă jos din pat. Ochii i se deschiseră mari, cînd picioarele simţiră podeaua. În zbor, se ţinuse de braţul lui, iar acum el o prinsese de mijloc.

– Asta a fost o porcărie de truc, spuse ea.

Ţinînd-o, Drew se gîndi că făcuse o greşeală. O lăsă şi se retrase.

– Îmbracă-te. Vom merge la prima întîlnire

chiar dacă asta ne-ar ucide.

Caitlin îl privi pentru o secundă. Îl invitase în patul ei iar el refuzase. Cît de umilitor! Şi totuşi, într-un fel, se simţea de fapt uşurată. Era mulţumită că s-a oprit de la ceea ce ar fi regretat apoi. El îi zîmbi, apoi luă măsuţa şi ieşi.

Să se lege prea mult de el ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face, se gîndi Caitlin. Urma să plece în iulie. El rămînea în New Orleans. Nu putea să-şi pericliteze viitorul, intrînd în încurcătură, într-o relaţie complicată.

– Drew, aşteaptă, îl strigă ea.

El se întoarse.

– Cred că ar trebui să vorbim.

Ea se aşeză pe marginea patului, cu degetele împreunate.

– Oh, nu, spuse el, ai din nou privirea aia serioasă în ochi. Ai zis că-ţi vei petrece ziua cu mine, da sau nu?

Se întoarse încet şi se aşeză la capătul patului.

– De ce nu vrei?

Ea nu-l privi.

– Ai dreptate cînd vorbeşti despre lucrul ăsta magic, dintre noi. E destul de impresionant. Acum cîteva momente, eram gata să te trag în

pat lîngă mine şi să spun: la dracu' cu totul. Niciodată nu m-am simţit aşa, cu nimeni.

– Ştiu. Poate te-ai speriat, nu-i aşa?

– Da, aşa este, zise ea privindu-l în ochi. Nu vreau să intru în nici un fel de aventuri şi orice lucru cu caracter de permanenţă n-ar fi cinstit pentru nici unul dintre noi, pur şi simplu. Ştii că plec din New Orleans cînd stagiatura mea se termină.

Frustrat şi descurajat, Drew îşi trecu degetele prin păr.

– Catie, lasă-mă să încerc să înţeleg lucrurile astea. Ţi-e frică să te legi emoţional de mine. Nu vrei să ţi se rupă inima. Bine, pot înţelege asta. Şi nici eu n-aş vrea să mi-o rup pe a mea, în vreun fel. Simplul fapt că avem acum această conversaţie, îmi spune că, la un anumit nivel, sîntem deja implicaţi sentimental.

El îşi ridică mîna, oprind-o să intervină.

– Lasă-mă să termin. Mi-ai spus că ai solicitat să intri în cercetare, în diferite state. Bine, dar simplul fapt că ai făcut cereri nu înseamnă că ele vor fi acceptate. Ce vei face dacă nu eşti primită?

– Voi fi acceptată, spuse ea rece; dacă nu anul ăsta, anul viitor. Îmi doresc asta la fel de

mult pe cît îţi doreşti tu cabinetul tău. Doar nu m-am trezit într-o dimineaţă spunînd: Ştii, cred că mi-ar plăcea să intru în cercetare. Am hotărît asta acum un an, după o atentă analiză.

El se apropie de ea şi îi luă mîinile într-ale lui.

– Trebuie să decizi ce-i mai bine pentru tine. Dar e ceva foarte puternic între noi. Tot ceea ce îţi cer este să-i oferi o şansă acestui lucru. Petrece-ţi cîtva timp cu mine. Tu fixezi ritmul şi eu te voi urma.

Inima ei nu mai era atît de convinsă. Ştia că ar trebui să evite orice relaţie cu el. Drew era un element neaşteptat ce intervenise în viaţa ei. O forţă incitantă, irezistibilă. Şi apoi, ştia prea bine că nu voia să reziste.

– Bine, spuse ea, sperînd că nu face cea mai mare greşeală din viaţa ei. Mi-ar plăcea să petrecem cîtva timp împreună. Dar te rog, aminteşte-ţi că asta nu va schimba lucrurile.

El acceptă lucrul acesta, pentru moment. Ea n-avea dreptate. Aşa cum se mai asigurase el singur, de vreo cîteva ori în ultimele două zile, o serie de lucruri se puteau schimba pînă în iulie.

– Bine, hai să începem cu ziua asta a noastră în cartierul francez. Lasă-mă să-ţi arăt cît de frumos este oraşul ăsta, cu adevărat.

– Sînt aici de peste doi ani, spuse ea sec, am văzut tot ceea ce oraşul ăsta are de oferit şi, dacă îţi închipui că voi fi cucerită de el şi nu voi mai pleca...

– Dar nu l-ai văzut cu mine, o întrerupse el repede. Hai, Catie. Ăsta e New Orleans, draga mea. Un oraş de neuitat. Hai să ieşim şi să- i dovedim că nu ne pasă.

Ea zîmbi la tonul lui înflăcărat.

– Bine, dar asta nu e o întîlnire. Sîntem pur şi simplu doi prieteni care petrecem o zi împreună.

– Fie cum spui tu.

El îi lăsă braţele şi se opri o clipă.

Pe dracu', cum să nu fie o întîlnire? se gîndi el în timp ce părăsea camera. Prima din multe altele.

Într-un timp record, Caitlin era gata îmbrăcată, pudrată şi parfumată, privindu-şi imaginea în oglindă. În mod normal, ea nu dădea prea multă atenţie îmbrăcăminţii şi machiajului. Azi, însă, îşi pusese una din extravaganţele mamei ei, o bluză din mătase turcoaz, cu o clamă turcoaz, o centură neagră şi galbenă şi o fustă dreaptă pînă la genunchi; împreună lăsau o impresie frumoasă. Îşi mai pusese un lănţişor de aur şi cercei ca nişte inele mari, tot din aur,

apoi o pereche de espadrile negre. Aranjîndu-se încă o dată, se încruntă dîndu-şi seama că arată ca şi cînd ar fi mers la o întîlnire.

– Nu e o întîlnire! spuse ea ferm.

După o ultimă privire în oglindă, se întoarse să-l caute pe Drew.

Îl găsi şezînd leneş pe o sofa în sufragerie, citind o carte şi ascultînd casetofonul dat la maximum. Îşi pusese pantalonii kaki şi o bluză albă din bumbac, cu un desen tropical, descheiată la piept. Pantofii din piele, purtaţi fără ciorapi, erau albi, imaculaţi. Ea zîmbi. Arăta ca un insular din imaginaţia lui Gauguin.

Umblînd încet, ea se îndreptă spre raftul unde se găsea casetofonul. Are gust pentru jucării scumpe, îşi spuse ea, în timp ce micşora volumul. Din strălucirea ochilor lui, o strălucire pur masculină, care îi cerceta încet vestimentaţia, Caitlin înţelese că maică-sa avea dreptate. Puţină imaginaţie prinde bine inimii.

Caitlin şi Drew se plimbau încet de-a lungul străzii Bourbon, în cartierul francez. Deşi nu era

încă amiază, zona era plină de turişti şi de locuitorii oraşului. Din diferite clădiri din josul străzii se auzea muzică. Jazz, rock, cajun, într-un ritm alert, country, blues şi zideco – un văr al cajun-ului, toate se amestecau laolaltă şi se înălţau în aerul încins.

Fascinată de reacţia lui Drew la tot ce se vedea şi se auzea împrejur, Caitlin continua să-l privească din cînd în cînd. Faţa lui strălucea de intensitatea momentului, iar ochii încercau să vadă totul deodată. Părea tot atît de fericit surprins ca un copil pe care-l duci prima dată la un mare magazin de jucării.

– Nu mă satur niciodată să văd locul ăsta, spuse el. Privirea lui trecu peste lucrătura de fier forjat a balconului în faţa căruia stăteau, apoi se întoarse spre Caitlin.

– E imaginaţie, realitate şi un carnaval dat dracului. Trecutul şi prezentul se îmbină într-o dezordine atît de fascinantă, încît nu poţi spune unde se termină unul şi începe celălalt. Oricum, nu aş fi surprins dacă l-aş vedea pe piratul Jean Laffitte stînd la colţul dintre străzile Bourbon şi Chartres, muşcînd dintr-un *hot-dog* şi petrecîndu-şi timpul cu vînzătorul de păpuşi.

El îi prinse mijlocul cu o mînă.

– Poţi să spui că nu-ţi place? strigă el, ridicînd-o în braţe şi învîrtind-o în cerc.

Rîzînd, rămaseră îmbrăţişaţi şi după ce picioarele ei atinseră solul. Pentru ea, cartierul francez reprezenta doar turişti în căutare de distracţii, baruri, strip-tease şi magazine care vindeau de toate, de la kitsch, la lucruri sublime. Dar, privit prin ochii lui Drew, oraşul căpăta o cu totul altă dimensiune. Totul în jurul ei devenea viu, vibrant, plin de culori şi emoţii.

– Da, spuse în sfîrşit, îmi place.

– Şi atunci, de ce stăm? Să începem să ne distrăm.

Îi apucă mîna.

– Hai să ne facem de cap.

Caitlin rîse şi îl urmă într-un magazin cu tot felul de lucruri trăsnite.

Încă mai rîdea, cînd ieşiră din magazin.

– Uite, spune-mi adevărul, dădu ea din cap. Sînt eu, cu adevărat?

Drew îşi coborî ochelarii şi privi atent la bentiţa cu zorzoane pe care şi-o cumpărase. Confetti argintii şi roşii străluceau în părul ei. El dădu din cap aprobator şi îşi puse ochelarii la loc:

– E absolut ridicol, dar eşti tu fără îndoială.

Ea îl împunse cu un deget în piept, făcîndu-l să păşească înapoi.

– Dacă vrei să vezi pe cineva ridicol, ar trebui să te vezi cum arăţi cu ochelarii ăştia de insectă.

Certîndu-se în glumă pe tema gustului îndoielnic în alegerea suvenirurilor, continuară să meargă în josul străzii.

Petrecură următoarele ore explorînd totul, de la Casa Vechiului Absint la Aleea Piraţilor. Băură împreună una din faimoasele băuturi ale lui Pat O'Brien, un *Hurricane*, intrară şi ieşiră din magazine, dansară în mijlocul străzii Bourbon cu băieţii mascaţi care întreţineau de obicei mulţimea din cartierul francez în stilul inconfundabil al step-ului şi care acceptau orice fel de donaţii pentru efortul lor.

După un prînz cu peşte de mare, Drew află de la Caitlin că ea nu fusese niciodată într-un magazin *Voo-doo*.

După masă, o luă înăuntrul unuia dintre acestea şi examinară împreună multe amulete ciudate, toate garantate că vindecă orice boală a cumpărătorului, că îndeplinesc orice dorinţă sau că pot să distrugă un duşman. Drew cumpără, pentru amuzament, cîte o amuletă pentru fiecare, din cele despre care preotesele

spuneau că aveau puterea să atragă iubitul, să-l ţină sau să-l îndepărteze.

Caitlin se simţi încinsă, obosită şi uşor ameţită de fericire, cînd făcură o pauză în Squarul Jackson. Aproape se lăsă să cadă pe iarbă, la umbra unui palmier din apropierea statuii lui Andrew Jackson. Scoţîndu-şi pantofii, îşi întinse picioarele şi se sprijini în coate.

Era un loc perfect pentru a te reface după activităţile zilei. Turiştii roiau printre clădirile din cărămidă roşie de la Pontalba, pe fiecare parte a pieţei. Jongleuri, mimi şi muzicieni dădeau spectacole în faţa maiestuoasei catedrale *St.Louis.* Artiştii înconjurau parcul cu chioşcurile şi umbrelele lor viu colorate. Picturile lor în nuanţe pastel, specifice cartierului francez, atîrnau de gardul de metal al parcului.

Ea îi zîmbi cald lui Drew care o privea.

– Mulţumesc, spuse ea încet.

Privirea lui Drew trecu peste lungimea picioarelor ei bine făcute, apoi se opri pe faţa ei. Avea oare idee de impactul senzual pe care-l avea asupra lui? se întrebă el, în timp ce îi surîdea.

– Pentru ce îmi mulţumeşti?

– Pentru dejun, pentru cea mai frumoasă zi

pe care am avut-o după mult timp. Pentru că eşti tu însuţi. Rîse timid. Pentru că mi-ai arătat cum să mă prostesc din nou. Cred că uitasem.

El se apropie de ea şi îi prinse o şuviţă din părul care-i atîrna pe piept. Învîrti părul în jurul degetelor lui.

– Spune-mi, Catie, ce crezi despre D.P.D.?

Şase

D.P.D.? Caitlin se încruntă în timp ce încerca să-şi reamintească semnificaţia acestor litere, răscolind prin terminologia medicală. Nu-i veni nimic în minte. Nu se întîmplase pînă acum, de-a lungul zilei, să fi discutat despre medicină şi-şi dădea seama că nu era dispusă să accepte subiectul acum. Şi nici nu-i convenea să accepte pentru că nu ştia ce înseamnă D.P.D.

Oftă şi clătină din cap.

– Habar n-am! Spune-mi ce-i asta şi am să-ţi spun care e opinia mea.

El îi lăsă părul de pe deget şi privi şuviţa plutind în aer, ca apoi să se aşeze din nou pe pieptul ei.

– Demonstraţie Publică de Dragoste.

Zîmbi. Ea surîse, la rîndul ei.

– Mergi direct la ţintă, nu-i aşa? Credeam că-i vorba de vreo nouă boală.

– Cred că aşa şi e, îi spuse el glumind numai în parte, şi am căpătat-o. Pulsul inimii mele e alarmant. Palmele îmi sînt transpirate. Îi privi buzele. Mor după un sărut. Care este opinia dumneavoastră, doctore?

Ochii lui o îmbrăţişau. Ea îi simţea ca pe o mîngîiere. Observă că şi inima ei bate mai iute. Şi, spre surprinderea ei, palmele îi erau de asemeni umede.

Gîndurile raţionale o abandonară repede, cu excepţia unuia. Gîndul de a-şi uni buzele cu ale lui.

Înghiţi şi se forţă să spună cît mai încet:

– Ia două aspirine, un duş rece şi cheamă-mă din nou mîine dimineaţă.

– Prescripţie greşită! Îşi puse mîna pe

obrazul ei, atingîndu-i în joacă colţul gurii cu degetul mare.

Caitlin rămase nemişcată, în timp ce panica şi plăcerea îşi făceau loc în fiinţa ei. Încercă să-şi aducă aminte că nu vroia să meargă prea departe în relaţia asta a lor, dar nu se mişcă în nici un fel cînd el se aplecă spre ea.

O sărută o dată, de două ori, apoi îi murmură numele cu buzele lipite de ale ei. Gura ei se deschise, lăsîndu-l înăuntru. Ea îşi petrecu degetele prin părul lui şi sărutul deveni profund. Întregul ei corp păru de o sensibilitate insuportabilă.

Plimbîndu-şi buzele pe ale ei, Drew îşi întoarse faţa şi îi mirosi părul.

– Cea mai neplăcută parte a D.P.D. este faptul că e publică. Personal, prefer demonstraţiile intime.

Îşi ridică ochii şi îi văzu pirvirea plină de dorinţă. Strălucirea de foc a ochilor ei verzi îl copleşea... I se tăie respiraţia.

– Vino, spuse el, cuprinzîndu-i braţele.

Cu voia ei, o ridică, apoi o trase între picioarele lui şi o întoarse cu spatele spre el.

– Povesteşte-mi Catie, spune-mi cum a fost în Georgia. Cum ai crescut acolo?

– Bine.

Caitlin se sprijini de el, bucurîndu-se de caldul lui suport şi de felul în care braţele lui îi înconjurau mijlocul. Începu să descrie casa din lemn, construită de tatăl ei, John.

Drew îşi sprijini bărbia de capul ei. Respira mirosul de mere al părului ei şi asculta minunatul timbru al vocii ei. Cu ochii închişi, vedea imaginile pe care ea le descria cu atîta dragoste. Îşi imagină cum ar sta ei doi pe terasa casei de lemn, bînd cidru fierbinte de mere, în timp ce ar privi apusul care colorează culmile munţilor în straie de toamnă. Putea efectiv să-l vadă pe John MacKenzie, cu faţa lui aspră şi suflet bun. Putea simţi mirosul de talaş şi de lac de lemnărie din magazia tatălui ei. O putea vedea pe maică-sa, Ellen, o blondă sprintenă, a cărei pace lăuntrică strălucea în ochii ei de un albastru intens. Putea auzi vocea de soprană a lui Ellen, cîntînd în corul bisericii sau în timp ce broda. El zîmbi, cînd ea îi povesti cum fratele ei, Stephen, cu nouă ani mai mic dar de zece ori mai puternic decît ea, obişnuia să o facă să se simtă prost în faţa băieţilor care veneau să o invite afară.

– Acum, studiază la Universitatea din Geor-

gia, adăugă ea; e unul din vedetele locale de football.

– El ţi-a dat bluza de football pe care o porţi atît?

– Da, spuse ea, cu căldură în voce. Îmi dă cîte una de fiecare Crăciun. Stephen e previzibil, dar loial.

– Eu sînt singurul copil. I-am invidiat întotdeauna pe prietenii mei, care aveau fraţi şi surori.

Ea se desprinse din îmbrăţişare, pentru a-l privi.

– Acum e rîndul tău. Vreau să ştiu totul despre tine. Cum a fost copilăria ta?

Îi stătea pe vîrful limbii să răspundă ironic, ca de obicei. Ideea de a vorbi despre copilărie îl făcea să se simtă stînjenit. Fusese un privilegiat din ziua în care se născuse; îşi petrecuse anii copilăriei într-o casă care, de fapt, se putea numi vilă. Avusese tot ceea ce un copil şi-ar fi putut dori. Totul, în afară de afecţiunea părinţilor. Cum putea să explice o copilărie plină de singurătate, fără să pară povestea unui copil bogat?

N-ar fi vrut să-i spună minciuni. Nu acum, cînd ea devenise atît de importantă pentru el.

Privind în jos, smulse un fir de iarbă pe care-l învîrti între degetul mare şi arătător, în timp ce se gîndea la un trecut pe care nu încercase niciodată să-l redea în cuvinte.

– A fost plin de rămas-bun-uri, spuse el în sfîrşit.

Sunetul sec al vocii lui, îi lovi inima lui Caitlin.

– Nu trebuie să-mi vorbeşti despre asta, dacă nu vrei, spuse ea încet.

– Nu-i mare lucru.

Dar era, se gîndi ea, văzîndu-i surîsul stînjenit care-i masca emoţiile. Avea sentimentul că învăţase încă demult să folosească simţul acesta al umorului, pentru a-şi ţine departe amintirile neplăcute.

– De ce spui că a fost plin de rămas-bun-uri?

– Părinţilor mei le plăcea să călătorească. Mai ales în Europa. O anume răceală se simţi în tonul vocii lui. În societatea în care se învîrteau, era socotit stînjenitor să-ţi iei copiii cu tine. Părinţii mei şi prietenii lor au fost crescuţi de guvernante educate după modelul englezesc, bineînţeles pînă la vîrsta cînd erau consideraţi apţi pentru a fi trimişi la o şcoală particulară spre a-şi desăvîrşi educaţia; zîmbetul lui ironic apăru pentru o secundă, apoi dispăru. Aşa a fost şi cu

mine, pînă la vreo şase ani. Lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine despre ai mei e acela că îmi spuneau mereu „La revedere, Andrew. Încearcă să te porţi bine cu guvernanta şi cu doamna Ellis".

Caitlin încercă să-şi imagineze cum s-o fi simţit. Singur şi abandonat. Îl luă de mînă. Deşi era o zi caldă, umedă, pielea lui era rece.

– Cine e doamna Ellis?

Un zîmbet autentic i se citi în ochi.

– Menajera noastră. Guvernantele veneau şi plecau, dar doamna Ellis şi bunicul meu, Daniels, erau cei doi oameni pe care contam întotdeauna. Ea s-a retras în Florida, ca să fie mai aproape de familia băiatului ei, după ce mama a murit, iar eu am fost trimis la şcoală.

– Ce vîrstă aveai?

– Şapte ani.

Fusese ultima piatră a puzzle-ului. Acum, ea putea vedea bine întreaga imagine, înţelegînd de ce era el atît de decis să rămînă într-un loc.

– Ţi-a plăcut la şcoala particulară?

– Spune-le mai curînd şcoli. Înainte de a ajunge la vîrsta de cincisprezece ani, am fost invitat să părăsesc cîteva din cele mai alese şcoli particulare din New England şi încă vreo

două din Londra.

Ea simţi un tremur uşor străbătînd-o, ca o undă de simpatie.

– Puneai pocnitori sub scaunul profesorului?

– O dată sau de două ori, rîse el ironic, apoi continuă: De cîteva ori pentru că aveam o influenţă proastă. Eram clovnul clasei. Uneori, pentru că dădeam un rău exemplu, fugind.

Asta începea să aibă sens, pentru ea. Făcînd pe clovnul, atrăgea atenţia celorlalţi, lucru pe care şi-l dorea atît. Dar să fugă? Îşi imagina cît de nefericit trebuie să fi fost, ca să facă asta.

– Unde te duceai, cînd fugeai?

El îi strînse mîna, înainte de a i-o lăsa.

– La bunicul meu, în Birmingham, spuse el, întinzîndu-şi unul din picioare; apăream în pragul uşii şi el îmi spunea: Era timpul să cam apari, fiule, m-am plictisit de tot, jucînd gin-rummy de unul singur.

Fusese unul dintre marii şefi în industria oţelului, la vremea lui. M-a învăţat să nu fumez, lăsîndu-mă să mi se facă rău de la una din ţigările lui. Şi-mi spunea „fiule".

Caitlin fu şocată de admiraţia din vocea lui.

– Îţi plăcea mult, aşa-i?

– Îl iubeam pe bătrînul ăla trăsnit. A murit

dintr-un accident cerebral. Aveam cincisprezece ani. De atunci, am încetat să mai fug de la şcoală. Nu mai aveam la cine să mă duc. Am regretat întotdeauna că nu am fost acolo, să-i fi spus „La revedere" şi să-i mulţumesc pentru că mă găzduise de fiecare dată.

– Sînt sigură că ştia cum te-ai simţit la el, spuse ea.

– Nana Rosamond, bunica mea din partea mamei, e singura dintre bunici de care îmi amintesc. Ea trăia în Mississippi şi nu călătorea mai mult de cincizeci de mile de casa ei. Cu toate astea, a venit la festivitatea de la bacalaureat. Nu i-am spus niciodată cît de mult a însemnat gestul ei pentru mine, dar cred că şi-a dat seama.

Drew tăcu pentru un moment, studiind-o, apoi spuse:

– E uşor să vorbesc cu tine, Catie.

Îi povestise despre viaţa lui mai multe decît spusese vreodată cuiva.

– Am mai avut prieteni, dar pe nimeni ca tine. Cred că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Din nou, ea fu surprinsă de imprevizibilitatea acestui om.

– Mulţumesc, eu... Sînt bucuroasă că sîntem prieteni. Apoi privi în jos, aranjînd o cută inexistentă de pe fustă. Fu surprinsă să vadă că mîna îi tremura uşor.

Cînd se uită din nou spre el, văzu cum o privea, de parcă încerca să memoreze fiecare detaliu al feţei ei. Pulsul i se acceleră la acest gînd.

– Şi tatăl tău? îl întrebă ea, îl mai vezi vreodată?

Drew îşi întoarse capul spre fluviul de dincolo de Piaţa Franceză. Curios, se gîndi el pentru o clipă, se concentrase asupra sunetelor din jurul lor. Acum se auzea sunetul languros al unui saxofonist, undeva pe o stradă, gunguritul unui porumbel, traficul stradal dintre Piaţa Jackson şi Piaţa Franceză, şuieratul vaselor de pe fluviu.

Încet, se întoarse şi o privi pe Caitlin.

– Primesc o invitaţie oficială o dată pe an, cînd el e în Palme Springs. Ne petrecem weekend-ul împreună, jucînd golf şi întrebîndu-ne ce să ne spunem unul altuia.

Un val de tristeţe o inundă. Înainte de a spune ceva, el se ridică în picioare şi îi întinse mîna, pentru a o ajuta să se ridice.

– Hai să mergem, spuse el, aş vrea să mă opresc pe la consignaţia de pe Royal Street.

Ea aprobă din cap şi-şi puse mîna într-a lui.

În timp ce se plimbau în linişte prin Square, Caitlin realiză că trecuse printr-o incredibilă gamă de emoţii, de cînd se trezise în dimineaţa aceea. Aşa ceva nu-şi permitea, de regulă.

Pentru a depăşi toate emoţiile pe care i le provoca profesia ei, îşi construise un fel de supapă de siguranţă, care îi închidea emoţiile, la cerere. Cu Drew, descoperi rapid că supapa aceea se defectase.

Îi servise micul dejun la pat, o sărutase de parcă ar fi fost ultima lor zi pe pămînt şi o privise ca şi cînd ar fi fost o orhidee rară, iar acum, împărţea cu el rîsul şi durerile lui. Avea senzaţia teribilă că era aproape de a se lansa, fără frică, într-o mare de emoţii fără sfîrşit. Şi riscul de a se îneca era cît se poate de real.

Ea oftă şi-şi încolăci braţul pe după al lui. Încet, încet, îşi spuse. Ia-o pe rînd.

Rămas-bun-urile mai persistau în mintea lui Drew. Cînd simţi braţul ei, o privi. O iubea, admise pentru el însuşi. Iubea căldura ei, tăria ei, ridicarea încăpăţînată a bărbiei ei, ochii ei strălucitori şi felul în care urmărea fără frică ceea

ce îşi propusese în viaţă. Iubea expresia serioasă pe care o avea adesea şi felul logic în care gîndea. Iubea şi felul în care era loială acelui hîrb de maşină, pe care o numea Nellie.

Se programa, oare, pentru cel mai dificil rămas-bun al vieţii lui?

Drew privi înainte. Punîndu-şi mîna în buzunar, atinse o mică pungă din bumbac, era amuleta pe care o cumpărase pentru a se amuza. E bună să atragă iubitul, să-l ţină sau să-l îndepărteze.

Ştia ce ar fi cerut, dacă ar fi crezut cu adevărat în amuletă. Dar ştia, de asemeni, că nici un fel de amulete n-ar fi putut să o reţină pe Caitlin, dacă ea s-ar fi hotărît să plece.

Luni, la spital, Caitlin ţinu seamă de sfatul lui Drew în ce îl privea pe Craig Paulsen. Îl lăsă pe stagiar să o asiste la o operaţie destul de serioasă şi fusese pozitiv impresionată de îndemînarea lui.

După aceea se aşezară împreună la o ceaşcă de cafea. Descoperi că obrăznicia lui şi

comportamentul lui ofensiv izvorau din durerea şi mînia provocate de recenta moarte a tatălui său. Bătrînul doctor Paulsen, un medic generalist dintr-un mic orăşel, vroia ca fiul lui să-i urmeze în profesie. Tînărul era acum prins într-o stagiatură prin rotaţie, pentru care făcuse cerere numai pentru a-şi satisface tatăl şi avea un complex de vinovăţie pentru că vroia să-şi îndeplinească visul de a deveni chirurg.

Caitlin îi spuse că înţelegea perfect cum se simţea în situaţia asta şi îi promise să-l ajute să asiste la cît mai multe operaţii posibile. Îi dădu de înţeles faptul că se aştepta la o îmbunătăţire a comportamentului său.

Marţi, micuţa Catie Pierce era pregătită să părăsească secţia de terapie intensivă. Cu multă plăcere, Catie o puse pe micuţă în braţele mamei ei. Privindu-i pe tinerii părinţi cu minuscula lor fetiţă, fusese bucuroasă să vadă expresia deschisă de dragoste dintre aceşti doi adolescenţi. Ştia că vor avea nevoie de fiecare gram din dragostea aceea pentru a face faţă obstacolelor care îi aşteptau. Controlă şi starea lui Kerry Ledet, care se vindeca fizic dar nu şi psihic. Doctorul ei personal era de acord cu Caitlin în privinţa stării doamnei Ledet şi-i spuse

că o încurajase deja pe doamna Ledet să caute un consultant profesionist, care să o ajute în problema ei.

În săptămîna aceea, Caitlin îl văzu mai puţin pe Drew, atît la spital cît şi acasă. El era ocupat de noul lui pacient, Joey Anderson. Testele băiatului confirmau diagnoza de leucemie limfatică şi începuse deja un tratament uşor.

Una din cele mai importante griji ale lui Drew era ca Joey să nu interpreteze izolarea lui ca pe o abandonare. Cum situaţia financiară a doamnei Anderson făcea imposibilă şederea ei acolo, Drew îi ceruse permisunea de a aranja în aşa fel, încît, zi şi noapte, cîte unul din voluntari să stea cu băiatul.

Drew folosi timpul ce-i mai rămăsese din săptămînă, aproape numai pentru a pregăti petrecerea de *Halloween*, pe care secţia de pediatrie o aranja pentru copii. Drew era responsabilul acestui eveniment, pînă la care mai rămăsese o săptămînă, şi se părea că avea şedinţe nesfîrşite cu diferite comitete.

Deşi Drew reuşi relativ uşor s-o convingă pe Caitlin să-l ajute cu petrecerea de *Halloween*, nu fu atît de uşor să o convingă să iasă împreună, din nou. Îi trebui o săptămînă de insistenţe, ca

pînă la urmă să accepte. De data asta, făcu în aşa fel încît ea să admită că era o întîlnire.

Vineri seara, el făcu o rezervare la un salon privat din Winston, la hotelul *Hilton*. Alesese restaurantul acela pentru inegalabila reputaţie a delicatei mobile englezeşti, a intimităţii şi a mîncării excelente. Îi oferea, de asemeni, un perfect exemplu de ce ar fi pierdut ea, dacă ar fi plecat din New Orleans.

După o delicioasă cină cu crustacee şi file *mignon*, se limitară la o discuţie despre lucrurile obişnuite. Descoperiră o preferinţă reciprocă pentru romanele romantice, care începeau de regulă într-o noapte furtunoasă, şi pentru plimbările pe plajă la apusul soarelui, pentru gustul ciocolatei şi mirosul ierbii proaspăt tăiate. El o ironiză pentru gustul ei pentru filmele dramatice şi îl apără pe al său pentru comediile inteligente. Ea mărturisi faptul că mînca prin autoserviri. La rîndul lui îşi mărturisi slăbiciunea pentru jogging.

După masă, Drew se rezemă de scaun, simţindu-se satisfăcut de mîncarea excelentă şi perfect mulţumit de prietena lui. O privi sorbind ultima picătură de vin şi fu plăcut impresionat de felul în care lumînarea îi lumina părul roşu-auriu.

Era frumoasă, se gîndi el. Rochia ei din *crêpe*, îmbrăcată în stil grecesc, pe un singur umăr, cădea unduindu-se graţios pe corpul ei zvelt, marcîndu-i toate punctele cheie. Culoarea intensă dădea pielii ei o luminozitate transparentă.

Surprinzîndu-l că o priveşte cercetător, ea îi zîmbi peste marginea paharului. Ca întotdeauna, zîmbetul ei ucigător îi tăie respiraţia, iar cuvintele *pentru totdeauna* îi apărură pe ecranul minţii.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Bineînţeles. Cine nu s-ar simţi bine cu luxul ăsta de a fi servit de propriii chelneri, toată seara?

El zîmbi.

– New Orleans are tot ce e mai bun din toate. Mîncare. Muzică. Cultură. Totul e posibil aici.

– Totul e minunat. Privi prin încăpere, apoi se întoarse spre el. Tot aşa eşti şi tu!

Rise profund, din inimă.

– Asta ar fi trebuit să fie replica mea. *Tu* eşti minunată. Mă simt atras de tine, asta-i.

Amin, se gîndi Caitlin. Costumul lui de seară fusese croit în stil 1920. Jacheta de seară, cămaşa albă, papionul din mătase neagră şi

pantalonii negri cu vipuşcă arătau ca şi cînd ar fi fost făcuţi special pentru el. Purta îmbrăcămintea cu o eleganţă firească, fără să-şi dea seama.

Chelnerul apăru lîngă Drew. În timp ce el comanda cafeaua de după cină, Caitlin prinse momentul pentru a-l studia pe Drew prin lumina lumînării. Mici amănunte ale lui începeau să i se pară atrăgătoare. Ca de exemplu, felul în care îşi lăsa capul într-o parte cînd asculta pe cineva şi zîmbetul lui întotdeauna prezent. Se minuna de abilitatea lui de a trata fiecare întîmplare ca şi cînd ar fi fost nouă şi extraordinară. Tăria lui de caracter era admirabilă. În loc să se sfărîme într-un milion de particule sub presiunea unei vieţi de singurătate şi indiferenţă, devenise tare ca un diamant.

Ştia că nu-i era indiferentă! Un om ca Drew nu ar fi mers pînă unde mersese el, dacă n-ar fi fost implicat din punct de vedere emoţional.

Ca şi cînd ar fi simţit privirea ei, el se întoarse şi o privi zîmbind. Ochii lui îi comunicau ceva ce ştia şi ea. Dorinţa ei era atît de puternică, încît simţea că ar fi putut să ţîşnească afară.

Cu o înspăimîntătoare claritate, înţelese că ar fi putut să se obişnuiască să-l vadă acolo, de cealaltă parte a mesei, pentru întreaga viaţă. Un

tremur îi trecu prin corp.

Nu! Cuvîntul acesta răsună în mintea ei. N-avea de gînd să devină dependentă de Drew. Asta l-ar fi înceţoşat judecata, ar fi obligat-o să ia decizii pe care nu ar fi vrut să le ia.

Îşi ascunse confuzia îndreptîndu-şi atenţia spre dulapul chinezesc din lemn lăcuit în negru, care proteja separé-ul lor.

Drew îi murmură ceva chelnerului, iar acesta se îndepărtă. Apoi, Drew se întinse şi îi prinse degetele într-ale lui.

Conştientă de perfecta potrivire a mîinilor lor, Caitlin simţi un fior de îngrijorare. Frica, realiză ea, era la fel de mare ca şi bucuria, dar totul era trecător. Se revoltă împotriva acestui lucru. În seara asta, vroia pur şi simplu să se bucure de moment.

– Părinţii tăi nu sînt surprinşi de faptul că tu împarţi casa cu un bărbat? întrebă el.

Ea îl privi curioasă, întrebîndu-se de unde îi venise ideea asta.

– Deloc. Au încredere în mine. Ironia străluci în ochii ei. Tatăl meu vede oraşul, mai ales un oraş mare, ca pe un animal periculos, gata să înghită femeile singure.

Drew zîmbi.

– Nu e îngrijorat că eu te-aş putea înghiţi?

Tatăl ei ar trebui să fie mai îngrijorat să nu-l înghită ea pe el, se gîndi Caitlin. Ea rîse, încă surprinsă de cît de uşor putea rîde cînd era cu el.

– Nu. El crede că tu mă vei proteja. Mama e înnebunită. Ea are mari speranţe că tu vei fi prinţul pe care îl aşteptam.

– Îi dă cu căsătoria, nu? glumi el.

– Da, deşi eu continui să-i spun că, probabil, nu voi găsi niciodată bărbatul care să fie dispus să facă concesii intenţiilor mele în ce priveşte cariera. Dar ea continuă să creadă că, undeva, există un asemenea bărbat pe fruntea căruia e scris numele meu.

Da, se gîndi Drew. *Eu* sînt acela.

– Nu mă înţelege greşit, continuă ea, o iubesc pe mama. Sîntem foarte apropiate. Avem probleme numai în privinţa acestui subiect, zise ea încruntîndu-se. Şi m-a surprins întotdeauna. Pentru că ea ştie cît e de greu să te sacrifici pentru cineva. Ea a renunţat la carieră, pentru a se căsători cu tatăl meu.

Un semnal de alarmă se aprinse în mintea lui Drew:

– De ce nu şi-a continuat cariera după

căsătorie? Tatăl tău nu pare a fi tipul care să obiecteze, dacă soţia vrea să lucreze.

– Nu e. Cred că era foarte mîndru de succesul ei. Începuse să aibă roluri mari, chiar înainte de a părăsi cariera. Trăiau în Atlanta, pe atunci, şi ţi-am spus că tatălui meu nu-i plăcea la oraş. Mamei i s-a oferit să joace într-o trupă care se deplasa mult. După primul ei turneu, îşi dădu seama că nu putea să fie departe de tata pentru luni întregi. Şi mai ştia că nu-i plăcea slujba lui şi că ura să trăiască în oraş. Atunci, a părăsit compania şi s-a mutat înapoi în Dahlonega, unde a copilărit tatăl meu.

Chelnerul se întoarse cu cafeaua cu lapte. Caitlin apucă delicata ceşcuţă şi privi îndelung lichidul fierbinte.

– N-aş vrea să mă pun niciodată în situaţia de a trebui să fac o astfel de alegere.

Drew îi privi trăsăturile feţei uşor întristate. Ultima ei frază fusese oare un semnal de avertisment voalat, pentru a nu se apropia prea mult de ea? Adoptînd un mod cinic de a o pune la încercare, spuse:

– Deci asta înseamnă probabil că va trebui să anulez invitaţiile de nuntă şi să îi spun preotului că noi nu vom trăi fericiţi în vecii

vecilor, în New Orleans, aşa-i?

Caitlin îl privi intens pentru un moment. Ridurile din jurul ochilor lui îi spuneau că glumea. Se relaxă şi îl ironiză la rîndul ei:

– Asta ar fi o mutare inteligentă. În afară de cazul în care, bineînţeles, ai fi de acord să mă urmezi în Baltimore, Houston, Chicago sau Los Angeles.

– Mi-ar plăcea mai mult dac-aş reuşi să te conving să stai aici, zîmbi el. Avînd în vedere toate astea, cred că nu ar ieşi un lucru rău. M-ai avea pe mine, o casă frumoasă, şi mi-ai deveni colegă într-un cabinet medical multidisciplinar. Se opri şi arătă în jur. Şi, bineînţeles, cele mai bune restaurante.

Caitlin privi în jos. Avea sentimentul că nu mai glumea. Un tremur uşor îi trecu pe sub piele.

Îşi ridică bărbia, întîlnind privirea lui oarecum rezervată.

– Oricît de tentantă ar fi oferta asta, nu sînt dispusă să intru într-un cabinet. Şi, deşi îmi place din cînd în cînd eleganţa unei săli ca asta, sînt tot atît de mulţumită şi cu un sandviş mexican şi o coca-cola.

Drew simţi cum îl cuprinde tensiunea, ca o

ceaţă grea. Ştia că mersese prea departe şi că ea îi descoperise intenţiile, din jocul lui de cuvinte. El încercă să spună ceva, sperînd să reechilibreze lucrurile, dar ea începu prima:

– Imaginează-ţi că ne-am putea îndrăgosti, spuse ea cu o voce neobişnuit de ascuţită. Imaginează-ţi că mi s-ar acorda un post în cercetare, la Houston. Ce ai spune dacă ţi-aş cere să te muţi cu mine?

Faţa lui se umplu de tristeţe. Nu îi plăcea să fie pus în defensivă, dar sfidarea nemascată din privirea ei, îl pironi. Ştia că un refuz categoric putea distruge relaţia lor fragilă. Şi, totuşi, ideea de a-şi abandona casa era de neconceput. Din nou, se refugie în umor:

– Extraordinar! De ce ai vrea tu să dai un paradis subtropical, pe un deşert plin de mărăcini? Lumea vorbeşte ciudat acolo şi îşi pun pălăriile alea de 10 metri ca să meargă după vaci, în weekend. Am auzit că obişnuiesc să crească şi şerpi de mărimea unui boa constrictor. Imaginează-ţi că, trezindu-te, găseşti una din creaturile alea în pat cu tine.

Caitlin se umplu de tristeţe. Ea se obişnuise să rămînă calmă şi totuşi nu-şi putea opri răceala din voce:

– Şi ce face oraşul ăsta, atît de special?

Ochii lui se înnegriră de emoţie:

– Îmi dă un sentiment de stabilitate, spuse el încet. Am fost aruncat dintr-un loc în altul, de cînd aveam şase ani. Pînă mi-am înfipt rădăcinile aici, în New Orleans, nu mi-am permis niciodată să mă gîndesc la ceva trainic. Acum, am o casă care e a mea şi vreau să o umplu cu oameni de-ai mei. Am intenţia să îmi fac o familie şi să îmbătrînesc aşa. Nu vreau să o iau de la început.

Ea îşi aminti de lucrurile pe care i le spusese el, legate de copilăria lui. Undeva în el, ideea de a sta într-un singur loc devenise ideea de casă. Înţelese marea lui nevoie de a avea un loc al lui şi pe cineva care să fie al lui. Casa şi oraşul deveniseră un fel de siguranţă pentru el, se gîndi ea tristă. O siguranţă pentru care era gata să lupte. Şi, totuşi, deşi înţelegea, nu se putu opri să nu spună:

– Baţi în cuie o grămadă de speranţe şi de visuri pentru o casă şi un loc pe hartă.

Magia serii dispăru dintr-odată pentru Drew, lăsîndu-i un gust amar, de şampanie ieftină, răsuflată.

– Poate că pare simplist, dar fiecare are

nevoie de un loc în care să se simtă acasă. Şi asta e casa mea.

Ştiind că discuţia putea să degenereze într-o ceartă, dacă ar fi continuat, el îi luă din nou mîna şi încercă să refacă magia.

– Dacă ai terminat, mă gîndeam că poate am putea merge puţin la *Pădurea cu ploaie*.

Caitlin tăcea. Un război numai al ei i se dezlănţuise în minte. Sistemul ei emoţional era supraîncărcat. Realiza că nu mai putea sta cu el nici un minut mai mult. Mîine, va fi timpul să ia o hotărîre ca să-şi apere inima şi planurile. Zîmbi, deşi era sigură că era un zîmbet cu o nuanţă de melancolie în el.

– Da, mi-ar plăcea. Nu am fost niciodată acolo.

Drew plăti şi apoi se îndreptară spre ieşire.

– De fapt, plouă cu adevărat în pădurea asta? întrebă ea în timp ce el o conducea la ascensor.

– Da! O luă de braţ. Au un spectacol de lumini fantastice. Te simţi ca şi cînd ai fi în mijlocul unei insule, pe furtună. Ringul de dans e înconjurat de o pădure tropicală în care plouă. Noaptea, vederea spre oraş şi spre fluviu e incredibilă. Cred că o să-ţi placă.

Ieşiră din ascensor, direct în bar. Muzica unui grup rock tocmai se termina. Caitlin rămase de piatră, cînd pădurea începu să prindă viaţă. Un vînt uşor bătea ramurile. Un fulger trecu pe deasupra şi ploaia începu să curgă şiroaie. Închise ochii, ascultînd ritmul ploii. Aproape că putea simţi vîntul şi umezeala pe faţă şi mirosul florilor tropicale.

Braţele lui o prinseră de mijloc.

– E atît de real, nu? îi şopti Drew la ureche. Aproape că poţi crede că eşti undeva, într-o insulă din mările Sudului.

Ea se sprijini de el, imaginîndu-şi că erau singuri într-un asemenea paradis. Mai avu şi alte cîteva fantezii, care ar fi făcut-o să roşească, dacă le-ar fi spus cu voce tare.

Încet, ploaia se opri. Se auzi un zgomot uşor, apoi o muzică dulce, o muzică pentru îndrăgostiţi, umplu liniştea.

– Vrei să dansezi?

Încă vrăjită, ea clătină din cap. Merseră spre ringul plin de lume. Îl cuprinse, de parcă mai făcuse asta de o mie de ori înainte. Punîndu-şi capul pe pieptul lui, se lăsă învăluită de muzică. În timp ce asculta bătăile inimii lui, totul în jurul ei deveni un amestec de culori şi mişcare. Se

trase mai aproape, observînd cum simţurile îi renăşteau într-o dulce senzualitate. Mişcîndu-se ca şi cînd ar fi fost pierdută într-o lume de vis, plutea în armonie cu muzica. Era o noapte plină de imaginaţie. Una care va rămîne în memoria inimii ei.

Drew simţi că ar fi vrut să o aibă. Îşi trecu mîinile peste spatele ei, ajungînd la baza coloanei. Trăgînd-o mai adînc spre corpul lui, se aplecă să-i sărute părul, respirînd parfumul subtil al acestuia.

După ce muzica încetă, ea îşi înălţă capul şi îl văzu privind-o cu o dorinţă nemascată, amestecată cu puţină tristeţe. Fără să o intereseze ceea ce voiau corpurile lor unul de la celălalt, ea realiză acum că, mai mult ca niciodată, destinul era împotriva lor. Numai inimi sfîşiate, asta era tot ce putea ieşi din povestea lor.

Şapte

În dimineaţa următoare, Caitlin se trezi nervoasă şi obosită, pentru că toată noaptea se sucise şi se învîrtise. Zăcea în pat, ascultîndu-l pe Drew punînd o casetă stereo. Era *Cît sînt de nebun.* I-ar fi putut da o descriere detaliată, apropo de subiect. Privirea ei se îndreptă spre ceasul de pe masa de lîngă pat. Era numai opt.

Mormăind, se tîrî afară din pat, aruncă pe ea

capotul favorit şi apoi porni spre bucătărie.

Drew opri muzica, văzînd-o pe Caitlin în pragul uşii. Aşa cum stătea cu braţele încrucişate şi cu o privire confuză pe faţă, înţelese că nu era fericită în dimineaţa aceea. Zîmbind, el turnă nişte cafea proaspătă în ceaşca ei.

– Bună dimineaţa! Se îndreptă spre ea şi îi dădu ceaşca.

Punîndu-şi amîndouă mîinile în jurul ceştii, se urni spre măsuţă şi se trînti pe un scaun. Sorbi, apoi se uită la el.

El se sprijinea de dulăpiorul din perete şi o privea, în timp ce, ea îl măsura cu privirea, de sus pînă jos.

Chiar dacă era dezgustător de devreme, Caitlin putu să aprecieze picioarele lui lungi, fără cusur. Nu erau peste măsură de păroase, ceea ce era bine. Nu era pasionată după bărbaţi păroşi. Privi apoi, dincolo de şort, talia lui slabă, apoi spre maieul întins peste pieptul lui larg, şi se opri la faţă.

– Nu ştiu dacă ţi-am spus, începu ea cu calm, că nu îmi place să mă scol devreme în ziua mea liberă. Şi aş mai adăuga că nu sînt prea pasionată de oameni veseli, atît de dimineaţă.

Ochii ei se îngustară, cînd unicul lui răspuns fu un zîmbet.

– De ce îmi zîmbeşti aşa?

– Pentru că... Drew se dezlipi de dulăpior şi merse spre ea. Eu...,

Cuvintele lui îi rămaseră suspendate într-o avalanşă de emoţii, care îl prinseră complet pe nepregătite. Oprindu-se în faţa ei, ridică mîna pentru a-i mîngîia obrazul.

– Ce? susură ea.

Neputînd rezista, întoarse capul uşor şi îi sărută palma.

Degetele lui îi pieptănară părul, încurcat de somn, de pe faţă. Ce ar face, se întrebă, dacă el ar pronunţa cuvîntul dragoste? S-ar retrage într-una din acele priviri în gol? Sau poate ar ieşi din cameră bolborosind ceva despre împachetatul lucrurilor. *Las-o uşor*, îşi zise el. O prinse de obraz, apoi lăsă mîna în jos.

– Pentru că îmi placi, dimineaţa, chiar dacă eşti atît de nesuferită.

– Nimeni nu mă place dimineaţa, nici măcar familia mea. Bău restul cafelei, apoi ridică ceaşca, implorînd.

– Te rog, domnule, încă puţină cafea.

Respectuos, el luă ceaşca şi merse să o

umple. Întorcîndu-se la ea, îi spuse:

– E a ta, cu o condiţie.

Lui Caitlin nu îi plăcu acest ton de „hai să facem o afacere". Se înfundă şi mai mult în scaun şi îşi propti bărbia în palmă.

– Nu e înţelept să reţii doza de cofeină a unui cafegiu.

– Vino cu mine să alergăm împreună şi îţi voi asigura cafeaua pe un an întreg.

– Cred că glumeşti.

El îşi clătină capul.

– Nu alergi, nu capeţi cafea.

– Te urăsc.

– Asta-i maimuţa dependentă de cofeină care vorbeşte.

El luă vasul cu cafea şi îl ridică deasupra chiuvetei.

– Poate că ar trebui să îţi fac un bine şi să arunc tot vasul ăsta. Mi-ai mulţumi într-o zi.

– Ei bine, zise ea privindu-l fix. Am să alerg cu tine.

Se ridică şi luă vasul din mîna lui. În drum spre bucătărie, deschise un dulăpior. Dacă trebuia să alerge, avea nevoie repede de ceva energie.

– Asta nu-ţi face bine, strigă el după ea.

– Păcat, zise ea în replică şi desfăcu celofanul.

Puţin după aceea se înapoie proaspătă, cu părul strîns în coadă şi îmbrăcată în nişte pantaloni de trening şi o bluză.

– Bine, hai să terminăm şi cu asta! Ieşi în stradă, odată. Zîmbind, Drew puse pe masă rubrica de sport a ziarului de sîmbătă, se ridică şi o urmă spre uşă.

– Ceva îmi spune că nu prea îţi place să faci sport,zise el.

– Nu-mi dau seama cum ai ajuns la concluzia asta.

El rîse şi-i ţinu uşa să iasă.

Două ore mai tîrziu, Caitlin aproape că se prăbuşi în bucătărie, după ce se împiedică de uşă.

Era încinsă, obosită, transpirată, fără răsuflare şi aproape moartă de oboseală.

Muşchii, cu care nu avusese nici o problemă mai înainte, protestau la fiecare pas, în timp ce se tîra spre chiuvetă. Mormăind, deschise robinetul şi-şi aruncă apă rece pe faţă.

– Hai, că nu a fost rău, nu? întrebă Drew din spatele ei.

Aplecîndu-se peste bazin, se întoarse şi îi

aruncă o privire ucigătoare. Pufăise şi mormăise tot drumul, pînă la Audubon Park şi înapoi. El giflia uşor.

– A mers destul de bine, pentru prima dată, spuse el luînd un pahar din dulăpior.

Ultima dată, îl corectă ea în gînd.

El umplu paharul cu apă şi îl goli, apoi o lovi în joacă peste fund.

– Alergarea îţi intră în sînge. Numai aşteaptă şi o să vezi. O să-ţi placă.

Ea abia rezista să nu-şi pună mîinile în jurul gîtului lui.

– Trezeşte-te la realitate, Daniels. Sînt o persoană căreia îi place confortul. Îmi place mîncarea de proastă calitate, sînt dependentă de cofeină şi sînt moralmente contra oricărei forme de tortură, inclusiv a exerciţiului sportiv.

Rîzînd, Drew îşi clătină capul. Îi plăcuse să alerge cu ea, deşi îl cam încetinise cu ritmul ei şi se plînsese tot drumul. Dacă nu altceva, cel puţin îl ajuta să se mai relaxeze din tensiunea sexuală care ameninţa să-i distrugă bunele intenţii.Telefonul sună.

– Răspund eu, spuse el. Aşezîndu-şi paharul pe dulăpior, se îndreptă spre telefonul de pe perete, lîngă frigider.

– Alo! Ascultă vocea plăcut muzicală de la celălalt capăt, apoi spuse:

– Da, este, un moment.

Puse receptorul pe piept şi privi spre cealaltă parte a bucătăriei. Caitlin era aplecată peste chiuvetă. Luase un pahar şi bea apă cu iuţeală.

– Catie, mama ta vrea să-ţi vorbească.

Ea se grăbi să ia telefonul.

– Mamă, ce mai faci?... Şi mie îmi lipseşti.

– Doctorul Daniels este cel care mi-a răspuns? întrebă Ellen MacKenzie.

– Da, el. Caitlin ignoră dorinţa mamei ei de a şti mai mult. L-ai mai văzut pe Stephen în ultimul timp?

– Da, a venit acasă în weekend-ul trecut şi a adus-o cu el pe ultima lui prietenă. O chema Jenny. Drăguţică. Studiază artele, cred. Stephen pare înnebunit după ea. Nu mi-ar displăcea ca noră.

Caitlin se încruntă spre Drew, care îi gîdila gîtul.

– N-aş face încă planuri de nuntă, mamă. Ştii că Stephen se îndrăgosteşte de două ori pe săptămînă.

Încercă să scape de degetele care-i coborau de-a lungul spinării, dar el o prinse de mijloc şi o

aşeză între picioarele lui.

– Îmi pare rău, ce spuneai, mamă?

– Am spus că doctorul Daniels are o voce plăcută.

– Nu, nu-i aşa – ah, Doamne! Îşi trase gîtul mai departe de buzele lui Drew.

– Aşteaptă numai o secundă, mamă.

Puse palma pe receptor.

– Vrei să te opreşti? şopti spre el, vorbesc cu mama, pentru Dumnezeu.

– Lasă-mă să vorbesc şi eu cu ea, spuse el, repezindu-se spre receptor.

– Nu! Îl plesni peste mînă.

– Sst.

Îşi puse receptorul din nou la ureche.

– Ah, nu, nu cu dumneata, mamă. E Drew. A spus să-ţi transmit salutări... Ce? Eu... Bine. Întoarse receptorul către Drew.

– Vrea să-ţi vorbească.

– Alo, doamna MacKenzie? spuse el pe nerăsuflate, lăsînd-o în pace pe Caitlin. Da, aşa e. Sînt pediatru. Da, asta-i. Şi e ultimul meu an de stagiatură. Plănuiesc să deschid un cabinet al meu personal, în New Orleans. De fapt, încerc să o conving pe fiica dumneavoastră să lucreze împreună cu mine... Nu, nici o şansă pînă

acum... Da, faceţi aşa... Sigur, e o plăcere să vorbesc în sfîrşit cu dumneavoastră. Catie vorbeşte des despre dumneavoastră.

Ridică o sprînceană, întrebător, spre Caitlin.

– V-a spus totul despre mine? Atunci probabil credeţi că sînt un fel de încrucişare între Gingis Han şi răţoiul Duffy... Rîse... Lucruri drăguţe? Spuneţi... A spus ea asta?

Caitlin îl privi pe Drew cum îi acordă mamei sale toată atenţia. Acesta întinsese cordonul telefonului pînă în bucătărie, unde se lăsă să cadă pe scaun. Îşi pusese un picior peste altul, instalîndu-se confortabil, pentru o discuţie plăcută.

Scoţînd un geamăt, ea se lovi cu fruntea de uşa frigiderului. După replicile lui Drew, îşi dădu seama că cei doi deveniseră prieteni. Oh, Dumnezeule! Murmură o rugăciune pentru poştaşul care va face probabil o hernie de disc de la toate lucrurile sexy pe care maică-sa o să i le trimită.

– Ştiţi că are cele mai proaste obiceiuri în privinţa mîncării, îl auzi ea spunînd. Vreau să zic că gustările reci îşi au rostul lor, dar nu trebuie să devină o dietă în fiecare zi. Şi mănîncă prăjiturile alea cu ciocolată la dejun... Oh, sînt

sigur că nu aţi lăsat-o să facă aşa, acasă... Da, o să am grijă să mănînce bine. Să nu vă faceţi griji. Voi avea grijă de ea.

Caitlin îl privi.

– Pot să-mi port singură de grijă, Daniels, spuse ea. Făcu un gest ca şi cum l-ar fi strangulat.

El îi zîmbi doar, îi făcu cu ochiul şi continuă să vorbească cu mama ei.

– De ce, mulţumesc... Da, mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Sper să vă întîlnesc într-o zi pe dumneavoastră şi pe domnul MacKenzie.

Să-l întîlnească? Caitlin îşi lărgi pupilele. Vorbeau despre o întîlnire? Ea se grăbi să-i smulgă receptorul din mînă.

– Mamă...

– Drew este drăguţ, Caitlin. Îmi place, deja.

– Îţi place? Oh, Doamne.

– Sînt atît de bucuroasă că nu mai eşti singură. Ştii cît de îngrijorat e tatăl tău pentru viaţa pe care o duci în oraşul ăla.

Complet exasperată, oftă din greu.

– Mamă, trăiesc de ani de zile singură şi nu am avut niciodată vreo problemă.

– Citeşte ziarele, dragă. Femeile care trăiesc

singure sînt atacate tot timpul. Noi credem că este mult mai sigur pentru tine să ai un prieten.

– Aşa crezi tu. Caitlin împinse la o parte mîna lui Drew care o mîngîia pe coapsă, apoi îl lovi cu pumnul în cap.

Tatăl ei ridicase celălalt telefon şi ea mai vorbi cu cei doi părinţi cîteva minute, apoi le spuse la revedere. În timp ce merse să pună la loc telefonul, îi aruncă o privire iritată lui Drew, care încă mai stătea confortabil la masă.

– Eşti cel mai încurcă-lume om pe care l-am întîlnit vreodată, zise ea. Cum îţi permiţi să-i spui mamei mele că vei avea grijă de mine? N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine sau să aibă grijă să mănînc. Dacă vreau prăjituri cu ciocolată dimineaţa, asta-i plăcerea mea şi nu e treaba ta.

– Ştiu că eşti capabilă să ai grijă de tine însăţi, spuse Drew cu blîndeţe, dar uneori toţi avem nevoie de cineva de care să ne sprijinim. Asta-i prietenia, nu? Şi dacă mama ta e fericită ştiind că cineva are grijă de tine, care-i problema?

El se ridică şi merse spre ea.

– Nu ştii cît de norocoasă eşti că părinţii tăi sînt îngrijoraţi pentru tine. Cred că sînt puţin invidios. Dar îmi cer scuze, dacă tu crezi că am

exagerat.

El tăcu pentru un moment, încercînd să-i citească gîndurile, studiindu-i privirea fixă.

Văzînd că nu reuşeşte, spuse stîngaci.

– Mi-a plăcut să vorbesc cu mama ta.

O privi cu îngrijorare. Inima lui Caitlin se topi puţin. El nu avea o familie care să îi ofere afecţiune. Se gîndi că, totuşi, n-ar fi rău să-l lase să vorbească cu ai ei la telefon, din cînd în cînd.

– Nu-mi pasă că vorbeşti cu mama, spuse ea, numai încearcă să nu mai exagerezi cu grija pentru mine. Şi, pentru Dumnezeu, nu-i mai spune că încerci să mă convingi să lucrez la cabinetul tău. Ştii că asta e imposibil.

Nimic nu era imposibil, se gîndi Drew. Spera să aibă destul timp pentru a o face să înţeleagă asta.

Zîmbi luminos.

– Ce-ai spune dacă am face un duş şi apoi am merge împreună să luăm prînzul?

Ea oftă, ştiind că nu ar trebui să mai petreacă atît de mult timp împreună cu el. Dar, nu reuşi să îl refuze.

– Voi merge, cu o condiţie.

El îşi înălţă capul şi o privi preocupat.

– Care ar fi aceea?

– Niciodată, dar niciodată să nu mă mai faci să alerg.

El rîse.

– Promit!

O cuprinse pe după umeri şi ieşiră din bucătărie.

– Cunosc un loc în care servesc o mîncare excelentă...

– Nu! Nu mai vreau atîta mîncare.

– Catie, o să-ţi placă.

– Hamburger, insistă ea, vreau un hamburger gras şi suculent. Cu tone de cartofi prăjiţi, plini de ulei.

Nu merseseră mai mult de cîţiva paşi, cînd telefonul sună din nou.

– Răspund eu, spuse Drew.

Se întoarse în bucătărie.

În timp ce el vorbea, Caitlin merse în coridor, să vadă dacă venise poşta. O grămadă de scrisori şi note de plată stăteau împrăştiate pe covor, sub tăietura din uşă pentru poştă. Le luă şi începu să le sorteze: pe ale ei, ale lui, ale lor. Adresa de pe una din scrisori o făcu să privească cu atenţie. Era de la un institut de cercetări din Chicago. O lăsă pe masă.

Pentru un moment, se uită pur şi simplu la

adresă. Frică şi entuziasmul se îmbinau în mintea ei. Întregul viitor putea fi conţinut în plicul alb. Inima începu să-i bată cu putere. Gîtul i se uscase. Cu degetele tremurînde, îl deschise, scoase scrisoarea şi citi pe nerăsuflate.

– Catie, unde... Ah, eşti aici.

Drew se apropie de ea.

– Îmi pare rău că va trebui să renunţ la prînz. Poate putem merge împreună la cină. Am ceva de lucru, cîtva timp.

Drew îşi dădu seama că ea nu-l asculta. Îi privi expresia feţei şi scrisoarea din mînă.

– Veşti proaste?

Înghiţindu-şi senzaţia de deziluzie, ea împături foaia de hîrtie şi o puse înapoi în plic.

– Tocmai am primit un *„mulţumesc, dar nu; mulţumesc"* de la un program de cercetare din Chicago.

– Aha! fu tot ce putu el să spună.

Îi era imposibil să-şi exprime simpatia, cînd el de fapt se bucura în inima lui. Ştia că era un mizerabil pentru că se bucura că fusese refuzată, dar nu putea face nimic. Oricum, simţea că ar fi trebuit să spună ceva, pentru a-i uşura lovitura.

– Şi ce dacă? Oricum, nu ţi-ar fi plăcut

Oraşul Vînturilor, zîmbi el ironic, e prea frig acolo pentru o fată din Sud, ca tine.

– Nu sînt dispusă la glume, spuse ea scurt, asta-i prea important pentru mine.

– Îmi pare rău, încercam să te fac să te simţi mai uşurată.

– Ei bine, nu mă faci, aşa că scurteaz-o.

Ea prinse scrisoarea în elasticul de la pantalonii de trening, apoi se rezemă de măsuţa din coridor. Cu braţele încrucişate peste piept, privea în gol, spre podea.

După puţin timp, realiză că Drew se pregătea să meargă la lucru. Încruntîndu-se, îl privi:

– De ce mergi la lucru, astăzi?

Bucuros să schimbe subiectul, Drew spuse:

– Un pacient al meu, Joey Anderson, a început tratamentul pentru leucemie. Cine ştie de ce, celulele albe au scăzut în dimineaţa asta. Trebuie să aflu ce se întîmplă.

– Nu poate stagiarul de tură să rezolve problema?

– Desigur, dar Joey e un caz special. Puştiul are ceva magic, aparte, şi o pereche de ochi albaştri care m-au topit. Am lăsat vorbă să fiu înştiinţat de orice schimbare în starea lui.

Caitlin îşi desfăcu coada de păr, în timp ce

încerca să realizeze ce îi spusese el. Părea că era mai ataşat de puşti decît de cazul lui. Şi asta nu era bine. A fi ataşat personal de un pacient, însemna cel puţin o rupere de inimă, dacă nu pierderea obiectivităţii profesionale.

– Vrei să spui că începi să te ataşezi emoţional de copil? întrebă ea apăsînd pe cuvinte. Nu e puţin riscant?

Spre surprinderea ei, el se zbîrli.

– Nu, deloc, Catie, are numai cinci ani. E bolnav şi singur. Maică-sa e văduvă cu încă cinci copii acasă. Are două slujbe ca să-şi poată întreţine familia şi nu îl poate vizita decît rar. Cred că pînă şi tu poţi înţelege nevoia copilului de a mai vedea din cînd în cînd o figură cunoscută.

– De ce trebuie să fie a ta? îl privi ea indignată. Şi ce vrei să înţeleg mai exact cînd spui că şi eu pot înţelege asta?

– Încearcă să înţelegi şi singură, răspunse el scurt. Tu eşti cea care se interesează de cercetare, pentru a nu fi nevoită să ai de a face cu pacienţii la un nivel personal.

Caitlin deveni dintr-odată rigidă.

– E o murdărie să îmi spui aşa ceva. Raţiunile pentru care vreau să intru în cercetare nu au nimic de a face cu felul în care simt că

trebuie tratată o relaţie cu pacienţii.

Întorcîndu-se pe călcîie, el îşi trecu degetele prin păr:

– Uite, nu aş vrea să mă cert cu tine. Şi cred că îţi verşi asupra mea deziluzia pe care tocmai ai avut-o.

Trecură cîteva secunde de linişte încordată, în timp ce se priviră unul pe celălat.

În sfîrşit, Drew clătină din cap.

– Trebuie să mă îmbrac.

Se întoarse şi o lăsă privindu-l.

În următoarea dimineaţă de luni, Caitlin şedea la masă avînd în faţă situaţia pacienţilor din camera de obstetrică-ginecologie. Ar fi trebuit să pună la zi informaţiile despre starea pacienţilor, dar nu reuşea decît să se uite melancolică la hîrtiile din faţa ei.

Trecuse deja peste deziluzia de a fi fost respinsă de Institutul din Chicago. Refuzase să gîndească negativ despre ea însăşi din cauza acestui refuz. Urma să mai primească răspunsuri de la Baltimore, Houston, Los Angeles. Institutul de Crecetare din Houston era totuşi cel

la care ţinea cel mai mult. Bifînd cu creionul în hîrtiile din faţă, îşi dădu seama că de fapt Drew era cauza stării ei de depresiune. O înnebunea. Îi pătrunsese în inimă, într-un fel în care nimeni nu reuşise mai înainte. Dar dorinţele şi ambiţiile lor erau la poli diferiţi. Discuţia pe care o avuseseră sîmbătă seara lăsase o urmă de răceală pe restul weekend-ului. Iar ideea lui despre motivul pe care l-ar avea ea ca să nu intre în practică, îi dăduse de gîndit. Norocul este că, după ce se gîndise mai bine, îşi dădu seama că nu era nici un fel de adevăr în ceea ce spusese el.

O cascadă bruscă de rîsete, mieunaturi şi aplauze îi întrerupseră gîndurile. Se întoarse să privească în spatele ei şi aproape căzu de pe scaun.

Craig Paulsen le făcea o demonstraţie de flamenco celorlalţi interni, stagiari şi studenţilor care îşi aşteptau tura. Ţinea în dinţi un trandafir roşu iar plicul alb, prins în spinii trandafirului, continua să îi lovească bărbia.

Era tot atît de surprinsă pe cît era şi restul echipei de obstetrică-ginecologie, de schimbarea personalităţii lui Craig. Toţi credeau că ea era cauza acestei schimbări miraculoase, dar ea ştia de fapt că ideea referitoare la felul de a se

comporta cu el i-o datora lui Drew. De cînd vorbise cu el, internul devenise din ce în ce mai cooperant şi mai amabil.

Ochii albaştri ai lui Craig se fixară brusc asupra ochilor lui Caitlin.

– Iată ce a sosit pentru dumneavoastră, doctoriţă MacKenzie! Dansă spre ea şi îi puse trandafirul în poală, strigînd: Ole!

Ea rămase nemişcată pentru un moment, în timp ce o duzină de ochi o priveau. Curiozitatea lor evidentă o făcea să se simtă foarte stînjenită.

– Ei, gata, mizerabililor! V-aţi distrat suficient, spuse Debbie Wilson. Doctorul de la obstetrică va fi aici curînd şi nu o să fie prea mulţumit să vă vadă aici, făcînd pe tîmpiţii.

Fiecare dintre ei, începu să îşi caute de lucru.

Caitlin îi murmură un „mulţumesc" lui Debbie, pentru că o salvase.

Întorcîndu-se cu spatele spre grup, prinse trandafirul şi îi mîngîie petalele catifelate. Inima îi bătea în ritm sălbatic cînd scoase cartonaşul din plic.

Opt

Pe cartonaş era desenată o fată zîmbitoare, împreună cu un mesaj: *„Îmi pare rău că ne-am certat sîmbătă."* Nici o semnătură, dar ştia că era de la Drew.

Pe de o parte, era încîntată şi satisfăcută. Putea simţi cum un zîmbet de mulţumire încerca să-şi facă loc pe faţa ei. Pe de altă parte, nu putea să nu se simtă puţin lezată de lipsa de

discreţie a lui Drew.

Întregului personal de la *Riverview* îi plăcea să bîrfească. Caitlin avusese întotdeauna grijă să nu le dea nici un subiect de discuţie. Cu prima ocazie, îi va mulţumi lui Drew pentru gestul romantic şi îi va cere să înceteze cu lucrurile astea, la serviciu.

Drew intră în sala de terapie intensivă cu halatul şi masca pe faţă. Se opri lîngă un incubator, pentru a controla starea unei fetiţe născute prematur. Amanda era cu ei deja de cîteva săptămîni şi părea să fi trecut de stadiul critic.

– Bună dimineaţa, Manda-Panda, spuse el, văd că ai crescut cu un kilogram. Ce fată bună eşti!

Faţa Amandei se strînse, ca şi cînd i-ar fi răspuns. Căscă. Ochii ei adormiţi, clipiră, apoi se închiseră.

Drew îşi întinse mîna în interiorul incubatorului şi o bătu încet pe spate:

– Vise dulci, îngeraş.

– Aş dori să-ţi găseşti o femeie şi să ai o casă plină de copii. Atunci m-ai mai lăsa în pace, poate.

Drew se întoarse pentru a-i zîmbi sorii şefe. Ca un fel de bunică, de vreo cincizeci de ani, de proporţii deloc de neglijat, Betty era stăpîna de necontestat a secţiei de terapie intensivă.

– Îmi deochi întotdeauna copiii, se plînse ea, deşi ochii ei albaştri străluceau veseli.

– Peştii se deoache, scumpă Betty, nu copiii.

– Ah, încetează să te mai îngrijorezi pentru copilul ăsta şi mişcă-ţi fundul afară din secţia mea, bălatule.

– Să trăiţi, domn' căpitan. O salută scurt, apoi se întoarse să iasă.

– Sora aia nouă, din schimbul al doilea, e o fată drăguţă, spuse Betty. Ar trebui s-o inviţi pe undeva.

De obicei, Drew răspundea propunerilor de căsătorie ale lui Betty cu o contrapropunere de căsătorie sau cu ceva mai direct. Dar astăzi, nu. Stătu cu mîna pe clanţă şi simţi că pierde momentul de a-i da replica. Zîmbind, se întoarse spre femeia încărunţită:

– Am deja o fată, drăguţă.

Îi făcu cu ochiul şi o lăsă la treburile ei.

Imaginea lui Caitlin îl însoţi în anticameră. Inima începu să-i bată puternic şi zîmbi, în timp ce el îşi scotea halatul şi masca.

Ştia că şi ei începuse să-i pese de el. Avea prea multă voinţă şi ambiţie, pentru a accepta faptul, cel puţin deocamdată. De acum pînă în iulie, nu o va lăsa să îl uite nici un minut. Într-un fel sau altul, îi va arăta cît de minunată ar fi viaţa chiar acolo, în locul căruia îi aparţineau amîndoi.

Pentru Caitlin, ziua mergea din ce în ce mai prost. Cînd se întoarse de la vizita de dimineaţă, un alt cadou o aştepta pe masă. Era un clovn de jucărie care sărea pe spate cînd îl întorceai. Cartonaşul care îl însoţea avea următorul mesaj: *Pentru tine aş face şi salturi mortale.*

Chiar înainte de prînz, primi un balon roşu de forma inimii şi un alt cartonaş pe care scria: *Inima mea e în mîna ta.*

Luă balonul în biroul lui Debbie:

– Asta trebuie să se sfîrşească odată. Omul ăla mă înnebuneşte din nou.

Debbie o privi de la birou:

– Un alt cadou de la doctorul Daniels? Omul ăla nu ştie să aleagă. Ar fi trebuit să fiu eu norocoasa.

– Mi-ar fi plăcut să fi fost tu, spuse Caitlin, legînd balonaşul de un coş de hîrtii care stătea pe un dulăpior. Atunci, lumea te-ar fi bîrfit pe tine în locul meu. Se trînti pe scaun. Urăsc să fiu subiectul bîrfelor, spuse ea.

– Cred că te îngrijorezi pentru nimic.

Caitlin, absentă, apucă o bucată de hîrtie, la întîmplare, şi îi răsuci marginile.

– Aşa crezi? Chiar şi unii dintre pacienţi mă ironizează în legătură cu admiratorul meu secret.

Debbie luă hîrtia din mîinile ei.

– Asta e planul pentru săptămîna viitoare. Nu îl strica. Mi-am pierdut cîteva zile, încercînd să îi împac pe toţi. Nu vreau ca năzuroşii să îmi distrugă munca.

Ridicîndu-se, Debbie prinse în pioneze planul de lucru al surorilor, pe o planşă din perete, chiar lîngă fotografia lui Dennis Quaid şi a lui Earl Jones.

– N-are rost că faci o problemă din asta, spuse ea aşezîndu-se din nou; bîrfa o să moară încet.

Caitlin oftă:

– Ştii că au început să facă pariuri referitoare la cine ghiceşte cine este admiratorul?

Ea îi spusese numai lui Debbie cine îi trimitea cadourile. Dar nu credea că va trece mult pînă cînd cineva va face o legătură între ea şi Drew. Atunci, chiar că ar fi fost jale. La spitalul *Riverview*, singurul subiect mai interesant decît viaţa amoroasă personală era cel cu privire la viaţa altuia.

– Am auzit de pariuri, spuse Debbie.

Caitlin văzu că Debbie încerca să nu rîdă.

– Nu e deloc amuzant.

– Cred că voi doi vă potriviţi perfect unul cu celălalt.Cînd ai început să te întîlneşti cu el? Eşti la fel de înnebunită după el, pe cît pare el după tine?

– Acum vreo două săptămîni. Şi îmi place mult. Deocamdată, sîntem un fel de prieteni semi-platonici. El ştie că voi părăsi New Orleans-ul şi cam ezităm să ne implicăm prea mult.

Zîmbetul pe care Debbie şi-l reţinuse se materializă brusc.

– Poate că tu eziţi, dar nu cred că şi el ezită.

Înainte să poată răspunde, cineva bătu în uşa biroului. Uşa se deschise şi Craig Paulsen

îşi băgă capu înăuntru. Zîmbetul lui larg o asigură că auzise de ultimul ei cadou.

– Deci, doamnă doctor MacKenzie, spuse el jovial, cum vă merge cu viaţa amoroasă?

Ea îl privi rece.

– Dacă nu ai nici o treabă, doctore Paulsen, aş fi fericită să îţi încredinţez una. Ce ai spune să goleşti oalele de noapte?

Internul ridică o mînă în semn că se predă.

– Nu mai spuneţi nici un cuvînt. Am plecat. *Ciao*, dragă. Închise repede uşa.

– *Ciao*, dragă? repetă ea uimită.

Debbie începu să rîdă cu hohote.

Caitlin îi aruncă o privire îndurerată.

– Pot folosi telefonul? Cred că e mai bine să îl sun pe Drew.

– Te rog. Ne vedem mai tîrziu.

Debbie părăsi biroul şi Caitlin telefonă la secţia de pediatrie. Drew nu era acolo, aşa că îi lăsă un mesaj surorii care răspunsese.

Drew era într-o cameră însorită, unde îşi lua prînzul, împreună cu un grup de pacienţi, între

patru şi şase ani.

– Doctore Daniels, spuse o femeie intrînd în cameră, am un mesaj telefonic pentru dumneavoastră.

El o privi şi zîmbi.

– Mulţumesc, Denise, spuse el, luînd foaia de hîrtie.

– Femeia care a telefonat nu şi-a lăsat numele. Spunea că ştiţi despre cine e vorba.

E Caitlin, se gîndi el imediat. Fără îndoială, voia să-i mulţumească. În bucuria de a citi biletul, nu observă privirea ciudată pe care tînăra femeie i-o aruncase înainte de a ieşi.

Citi mesajul. Surîsul îi dispăru de pe buze. Îl citi din nou. *„Termină imediat sau eşti un om mort. Lipsa ta de discreţie creează tot felul de bîrfe şi asta nu-mi place."*

Pentru un moment, fu realmente blocat. Tuturor femeilor le plac florile şi cadourile. Dar Caitlin MacKenzie nu era ca toate femeile. Era altfel. Şi era enervată serios. O intimidează cadourile? Evident, nu îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

Oh, Dumnezeule! se gîndi el. Se ridică atît de repede, încît se împiedică de scaunul pentru copii pe care stătea.

– Unde te duci? întrebă o fetiţă cu ochii mari, căreia toţi îi spuneai Zoo.

– Să dau un telefon!

Ieşi afară şi o luă pe coridor.

Cîteva minute mai tîrziu, Drew era la telefon, în biroul lui în formă de cub.

– Ce vrei să spui cu chestia asta că nu poţi intra în contact cu ea? ţipă el la cealaltă persoană cu care vorbea. E vorba de o urgenţă. Nu trebuie să se consulte cu tine? Bine. Te rog, încearcă.

Întrerupse legătura. Aruncîndu-se în scaun, mormăi.

– Sînt un om mort. Şi acum, ce urmează? se întrebă el. Poate ar fi mai bine să o avertizeze pe Catie. Formă numărul de telefon al secţiei de obstetrică-ginecologie. I se spuse că doctoriţa MacKenzie era în sala de naşteri. Ştiind că ea şi Debbie erau prietene, ceru să vorbească cu aceasta.

– Doamnă Wilson, sînt doctorul Daniels. Trebuie să vorbesc cu Caitlin, imediat ce e liberă. E foarte important... Ce? Asta-i frumos să aud din partea dumneavoastră, dar mă îndoiesc că ea crede că facem un cuplu nostim. Mulţumesc. Apreciez ajutorul dumneavoastră.

Uşa de la biroul lui Drew se deschise, imediat ce puse jos receptorul, şi Mark Gordon intră înăuntru. Un zîmbet uriaş îi domina faţa plină de coşuri.

– Ce se mai aude, şefule? Am auzit că ai primit un mesaj ciudat, după care aproape că ai călcat peste trei puşti şi o bătrînă, ca să ajungi la birou.

Drew îngheţă. Nu era de mirare că ea era supărată. Nu puteai să strănuţi în locul ăsta, fără ca asta să nu devină un fapt public.

– E trecut de şase, se plînse Debbie, bătînd în masă cu unghiile ei de culoarea piersicii. Michael mi-a spus că mă va întîlni pentru cină la cinci şi jumătate. Îi mai dau zece minute, după care o şterg de aici, cu sau fără el.

Caitlin zîmbi către prietena sa. În timp ce-l aştepta pe stagiarul cu care avea întîlnire, Debbie îi ţinea de urît în sala de aşteptare.

– Vrei să mă duc să îl aduc eu? întrebă Craig Paulsen.

Debbie clătină din cap şi el se întoarse să îşi

continue baschetul la coşul de gunoi.

– Ai luat legătură cu ştii tu cine? şopti Debbie.

– Nu, răspunse Caitlin, dar văd că nu-mi mai trimite cadouri şi bănuiesc că a primit mesajul meu.

Debbie oftă şi apoi se întoarse şi îl privi pe Craig.

– Am un banc bun pentru tine, spuse ea.

Caitlin ascultă numai pe jumătate, în timp ce cei doi începură o gamă de bancuri proaste. Mintea ei era la Drew. Nu ştia ce să facă în legătură cu situaţia dintre ei doi. Zi de zi, începuse să ţină din ce în ce mai mult la el. Dar era convinsă că nu va mai trece mult şi va primi un răspuns pozitiv la una dintre cererile ei. Şi asta o tortura. Dacă nu-şi ţinea sentimentele în frîu, se putea aştepta la o masivă doză de rupere de inimă în iulie.

Brusc, îşi dădu seama că amîndoi tăceau. Priveau la ceva din spatele ei. Debbie rămăsese cu gura deschisă iar bricheta lui Craig ardea la cîţiva centimetri distanţă de ţigara pe care o ţinea între buze.

Se întoarse să vadă la ce se uitau. I se tăie respiraţia, ca şi cînd ar fi primit o lovitură în

stomac.

La cîţiva paşi distanţă, stătea un bărbat care ar fi putut fi considerat drept fratele mai tînăr al lui Richard Gere. Un *tuxedo* negru îi contura perfect corpul, minunat proporţionat. Purta pălărie peste părul negru. Într-o mînă ţinea un trandafir roz, iar în cealaltă un casetofon.

– Care dintre voi este doctoriţa MacKenzie? întrebă el cu o voce intimă.

Un fior de spaimă o străbătu pe Caitlin. Începu să se bîlbîie.

– Ea... nu-i... Restul fu înghiţit de corul celor doi, care strigară:

– Ea e!

Zîmbind, tipul se apropie şi-şi puse casetofonul pe masă.

Caitlin se felicită că nu ţipă şi nu intră sub masă. Îşi mobiliză toată puterea de control pe care o avea, ca să rămînă lipită de scaun, cînd el o atinse cu trandafirul, apoi i-l lăsă în poală.

Apăsă butonul casetofonului. Sala se umplu de sunetele muzicii din *Celebrare* de *Kool and The Gang*. Palmele lui Caitlin începură să transpire, în timp ce bărbatul îşi unduia coapsele într-un dans senzual, de chemare. Mătasea neagră se mula pe corpul lui, în timp ce dansa

în ritmul sacadat. Îşi mîngîia torsul cu degetele pînă ce acestea ajunseră la bucata de mătase roşie de la gîtul lui.

– Dumnezeule! zise Craig. Ăsta se dezbracă.

– Vai de mine! murmura Debbie fără să respire.

Caitlin tresări, în timp ce tipul îi puse pălăria pe cap. Ar fi vrut să moară.

Bosla lui Richard Gere îşi scoase haina de la *tuxedo* cu o mînă şi o aruncă pe podea. Lăsă să i alunece un deget sub panglica roşie care- i înconjura mijlocul musculos.

Complet mortificată, Caitlin sări şi apăsă butonul de oprire al casetofonului.

– De ajuns! Ştiu că-ţi faci meseria, dar ţi-aş mulţumi dacă ai pleca imediat. Îi aruncă pe masă pălăria şi cravata.

– E-n regulă! spuse dansatorul, dînd din umeri. Sînt plătit, oricum.

Luă un plic din buzunarul pantalonilor şi i-l dădu. O totală tăcere se lăsă, în timp ce omul îşi aduna lucrurile. Apoi plecă.

Caitlin rupse plicul şi citi: *„Fiecare zi este o sărbătoare, alături de tine."*

Plimbîndu-şi privirea de jur-împrejur, se uită la Debbie şi la Craig. Amîndoi zîmbeau pros-

teşte.

– Dacă se aude un singur cuvînt despre ceea ce s-a întîmplat aici, voi şti cine-i vinovatul. Făcu o pauză, ca tonul ameninţător să-i părăsească vocea. Apoi continuă:

– Debbie, doctorul Faucheaux e pe undeva, prin apropiere. Găseşte-l şi spune-i să-mi ţină locul, pînă mă întorc. Aminteşte-i că-mi datorează patru ore.

În timp ce ieşi, o auzi pe Debbie exclamînd surprinsă:

– O să dureze patru ore? Sfinte Dumnezeule, şi mai spune că nu-i norocoasă!

Plină de mînie şi prea nerăbdătoare pentru a aştepta ascensorul, Caitlin urcă în fugă cele două etaje care o despărţeau de secţia de pediatrie.

Merse mai întîi în sala de aşteptare a stagiarilor, apoi în salon. Intrarea ei în salon întrerupse un joc de poker. Drew nu era printre jucători. Un stagiar enorm, cu părul blonziu, o privi măsurînd-o, cînd ea îl întrebă dacă ştia

unde-l putea găsi pe Drew. Îi recomandă să-l caute într-unul din saloanele pentru copii.

Decisă să-l treacă prin foc şi sabie, zbură de-a lungul coridorului. Cînd ajunse în salon, deschise uşa şi privi după el. Îl văzu înconjurat de vreo şase copii.

Un puşti care se prăpădea de rîs îi atîrna de spate; de fiecare picior, îi atîrna cîte o fetiţă. Mai mulţi copii îl înconjurau, încurajîndu-i pe ceilalţi.

– Există un singur mod de a te apăra de atacul unui monstru, îl auzi ea spunînd, în această situaţie îl chemi în ajutor pe domnul Gîdilici! Mîinile lui începură să gîdile coastele puştiului celui mai apropiat.

După strigătele, rîsetul şi chiotele copiilor, Caitlin îşi dădu seama că ăsta era un joc familiar.

Văzu braţele şi picioarele lor zburînd departe de degetele rapide ale lui Drew.

Imaginea fu ca un duş rece, care îi calmă pornirea. Simţea că i se topeşte inima. Cum ar fi putut fi mînioasă pe un om care îşi petrecea rarele momente de pauză jucîndu-se cu copiii bolnavi?

Unul cîte unul, copiii alergară în „peştera monstrului" care era o zonă de protecţie. În

sfîrşit, Drew rămase singur cu mîinile în mijloc, privind feţele lor zîmbitoare.

– Cine-i asta? întrebă o fetiţă arătînd spre Caitlin.

Toţi se întoarseră să o vadă. După privirea copiilor, Caitlin înţelese că juca rolul vrăjitoarei rele. Mormăind o scuză, se întoarse să iasă.

– Nu pleca! Aşteaptă, te rog! îl auzi pe Drew chemînd-o, în timp ce ea era deja pe coridor.

Un moment mai tîrziu, el o ajunse din urmă, apucînd-o de braţ.

– Nu vreau să vorbesc cu tine acum, spuse ea. Lasă-mă. Încercă să se smulgă din prinsoare.

El continua să o ţină.

– Trebuie să vorbim, spuse el trăgînd-o în magazia de schimburi.

Deschise uşa şi o împinse încet înăuntru.

– E întuneric aici, spuse ea, în timp ce îi simţi mîinile pe şolduri.

– Stai aşa! Încerc să găsesc întrerupătorul.

– Ei bine, nu e pe corpul meu.

Se trase din mîinile lui.

El rîse încet.

– Căutam doar.

Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina.

Drew nu mai părea atît de calm.

– Bine. Bănuiesc că ai venit să îmi rupi inima în două. Hai, fă-o. O merit.

– M-ai făcut să mă simt prost, zise ea, îndepărtîndu-se şi sprijinindu-se de rafturile cu aşternuturi. Lumea bîrfeşte despre mine şi nu-mi place. M-ai pus într-o situaţie idioată.

– Nu asta era intenţia mea. Zău. Vroiam doar să ştii că însemni enorm pentru mine. În fiecare dimineaţă, mă trezesc gîndindu-mă la tine. Mă faci să mă simt în stare să cuceresc lumea. Poate am exagerat puţin. M-am gîndit să fac un anunţ şi să îl pun pe pereţi în tot oraşul, mărturisind întregului oraş cît sînt de nebun după tine.

Ea păru speriată.

– Pe pereţi? Cred că glumeşti.

El clătină din cap.

– Nu, nu glumesc. Dar am rezistat tentaţiei, zîmbi el, plin de speranţă. Asta face ca toate celelate lucruri să pară subtile, nu?

Pentru o secundă, ea rămase fără cuvinte. Profunzimea sentimentului lui o paralizase. Demonstraţia era puţin prea entuziastă, dar ea nu punea la îndoială sinceritatea acesteia.

– E drăguţ din partea ta că eşti atent. Sînt măgulită. Dar, dragă Drew, eşti la fel de subtil ca

un camion în viteză.

– Am încercat să-l opresc pe dansator. Jur. Am sunat ca să te avertizez, dar... La dracu'! Omoară-mă şi termină.

Ea înaintă încet spre el. Prinzîndu-l de halat, îl trase în jos, pînă cînd ajunseră aproape.

– Nu am fost atît de umilită niciodată în viaţă. Dacă mai faci vreodată aşa ceva, te fac praf.

Îi trebui doar o clipă ca să-şi dea seama că vocea ei nu mai era mînioasă. Nu ştia de ce, dar se pare că îl iertase.

– Chiar nu ţi-a plăcut povestea aia?

Ea se strîmbă şi îi dădu drumul.

– Dansatorul a fost înspăimîntător. Tot restul a fost... în regulă. Aş vrea numai să nu mi le mai trimiţi la slujbă.

Caitlin îşi încrucişă braţele peste piept şi se rezemă de rafturi din nou.

– Îţi dai seama cît e de stînjenitor să vezi un străin care-ţi zîmbeşte şi se mişcă aşa în faţa ta?

Înghiţindu-şi rîsul, Drew clătină din cap. Se apropie de ea şi se sprijini de raft. O îmbrăţişă.

– Îmi pare rău! zise el aplecîndu-se s-o sărute.

La început, ea rămase nemişcată, lăsîndu-se sărutată. O voce dinăuntru îi spunea să nu participe. De fapt, nu ar fi trebuit. Dar ceva începea

să se petreacă din nou, înăuntrul ei.

Braţele îi alunecară pe pieptul lui, spre gît. Îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos. Buzele i se deschiseră şi el se grăbi înăuntru, înfometat.

Caitlin i se dărui pînă ce se simţi bine. Îndoielile şi problemele dispăreau, cînd el o săruta. Aerul părea să se fi blocat în plămînii ei; pasiunea şi tandreţea curgeau ca mierea. Cînd el o săruta, i-ar fi putut ierta orice. Senzaţie după senzaţie, îi străbăteau corpul. Uită totul, în afara nevoii sălbatice ca un vîrtej, pe care el o aţîţase în ea. Simţindu-se aproape de punctul fără întoarcere, Drew rupse în cele din urmă controlul. Îşi sprijini fruntea de a ei.

– De ce nu îmi tai inima în bucăţele?

Luptîndu-se prin ceaţa senzualităţii, Caitlin îi aruncă o privire neutră. Apoi se întrebă ea însăşi acelaşi lucru. Singurul răspuns pe care îl avea, era acela că sentimentele ei erau pur şi simplu prea puternice pentru a le putea ignora.

Oftă.

– Nu ştiu. Poate că are vreo legătură cu dubla ta personalitate.

– Cu ce? întrebă el privind-o în ochi.

– Cu domnul Gîdilici.

El zîmbi copilăreşte.

– Oh, ăsta-i un joc care le place copiilor,

spuse el aproape scuzîndu-se.

Îi privi chipul, apoi gîtul alb. Încă un sărut, îşi spuse. Încă unul. O sărută din nou, apăsat, chemător.

Ea aproape că încetă să respire, în timp ce se simţi din nou vie. Instinctiv, se strînse şi mai aproape de corpul lui cald, puternic.

Drew simţi răspunsul arzător în fiecare nerv al corpului lui. În corp, în inimă, în suflet. Asta era ceea ce vroia el de la ea. Gemînd înăuntrul gurii ei, el se retrase.

– Cred că e mai cinstit să te avertizez că vreau mult mai mult decît eşti pregătită să dai.

– Da, ştiu, răspunse ea cu o voce tensionată.

Cînd ea tăcu, el nu ştia dacă trebuia să rîdă sau să plîngă, sau să o forţeze să îi răspundă cum se aştepta.

– Îmi pare rău că a trebuit să cam pătimeşti din cauza cadourilor mele, spuse el, mîngîindu-i faţa. Te deranjează cu adevărat dacă lumea vorbeşte despre noi?

Ea se chirci.

– Da şi nu! Am crescut într-un mic orăşel, unde fiecare ştia totul despre ceilalţi. Reputaţia şi caracterul sînt importante în tipul ăsta de comunitate. Am învăţat să nu ţin capul prea sus, ca să nu fiu bîrfită, zîmbi ea deschis, şi nu vreau

să par nemulţumită de cadourile tale. Pot trece prin situaţiile astea, dar nu prea îmi plac.

El îi atinse buzele cu vîrful degetelor.

– Înţeleg. Dar, Catie, cred că nici unul dintre noi nu va mai putea nega, pentru multă vreme, legătura noastră.

– Nu, nu o pot nega, spuse ea încet, chiar dacă logica îi spunea că aşa ar fi trebuit. Dar tu trebuie să înţelegi că încerc să mă adaptez ideii. Pur şi simplu, nu sînt în stare să fac publică relaţia noastră. Şi nici nu pot uita faptul că eu plec în iulie şi că tu vei rămîne aici.

Un val de emoţii trecu peste faţa lui. O prinse de umeri şi o trase spre el. Ar fi vrut din inimă să-i fi spus cît de mult o iubea şi voia ca întreaga lume să o ştie. A o face şi pe ea să îl iubească, cum îşi dorea, nu era atît de uşor pe cît sperase. Tot mai vorbea încă de plecare. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Ar fi vrut totul. Chiar acum. În momentul ăsta.

Oftă în părul ei.

– Bine, iubire, o să o luăm încetul cu încetul.

Ea îşi înălţă capul şi privi în ochii lui, întrezărind nuanţele de verde, era plin de pasiune. Era imposibil să gîndească limpede cînd îl privea aşa.

Buzele lor se unire într-un sărut care le luă

răsuflarea. El voia să o inspire în inima lui şi să o ţină acolo numai pentru el. *Pentru totdeauna.*

Sărutînd-o încet pe ureche, îi murmură:

– E adevărat şi o ştii. Fiecare zi pe care o petrecem împreună, e o sărbătoare.

Undeva, înăuntrul fiinţei ei, o altă barieră căzu. Va fi foarte dificil, îşi dădu ea seama, să fie indiferentă faţă de acest om minunat.

Restul săptămînii trecu repede. Spre bucuria lui Caitlin, nimic nu se auzi în restul spitalului despre dansator. Cam pe marţi după-amiaza, toţi uitaseră de interesul pentru admiratorul ei secret. Toată lumea era preocupată de speculaţii în legătură cu timpul de care ar fi avut nevoie doi stagiari ca să realizeze că iubeau aceeaşi soră.

Ţinîndu-şi cuvîntul dat, Drew păru mulţumit să o lase pe ea să fixeze ritmul în care evoluau relaţiile lor. Petrecuseră împreună o zi liniştită miercuri. În seara aceea, merseseră împreună la restaurant, cu Mark Gordon şi cu prietena lui. Caitlin fu mulţumită de compania lui şi se împrieteni imediat cu amica lui Mark, o frumuseţe

creolă, micuţă dar cu o minte ascuţită şi cu un straniu simţ al umorului.

Joi, Drew fusese ocupat cu ultimele detalii pentru petrecerea de *Halloween*. Se oferise să aleagă un costum pentru ea şi ea fusese de acord. Caitlin profita de ocazie, ca să mai facă nişte cumpărături şi să aibă grijă de casă.

Noaptea petrecerii de *Halloween* sosi. Simţindu-se total aiurea în costumul pe care Drew i-l luase în grabă, Caitlin îl urmă în ascensor, fără chef. Sătulă de priviri, se bucură cînd rămaseră singuri, în drum spre pediatrie.

Stătea în colţ, de cealaltă parte a lui Drew, cu braţele cuprinzîndu-i mijlocul. Nu se mai simţise atît de stînjenită de pe vremea şcolii generale. Pe atunci, trebuise să îmbrace o pereche de pantaloni verzi pentru rolul lui Peter Pan într-o producţie a clasei a doua.

Privindu-l, îi spuse:

– Nu ies din ascensorul ăsta.

Drew clătină din cap încet:

– Oh, Catie! Aşa ai spus şi cînd ieşeam din maşină, din casă şi din parcare.

Bărăcuţa, se gîndi el zîmbind. Arăta nostim în costumul ei. De fapt, era decent acoperită. Totul era din pricina inhibiţiei ei.

– Vreau să spun că îmi ajunge. Nu mă mai

scoţi din ascensorul ăsta.

– Bine, dar ai să fii foarte obosită mergînd în sus şi în jos toată noaptea, în ascensor. El ignoră mormăitul ei şi îi aranjă mantia roşie de mătase, care îi ajungea pînă la genunchi.

Cînd o privi din nou, ea se uita drept înainte. Profită, pentru a-i studia corpul graţios. Era îmbrăcată în pantaloni negri, strînşi pe picior, şi o bluză cu mîneci lungi, care îi încadra excelent faţa. Şi apoi, i se mula pe corp, aşa cum îi plăcea lui.

Fusese foarte atent în ultimele zile, încercînd să nu o împingă prea departe, prea repede. Începuse însă să cedeze şi îi era din ce în ce mai greu să nu se lase purtat de emoţii. Cîteodată, simţea că dragostea îi iese din fiecare por. De ce oare asta nu era evident pentru ea? Habar n-avea.

– Ai nişte aripi de vampir, zise el.

– Zău, Dracula? Nu reuşesc să ţin drăciile astea drepte.

El îşi înghiţi un oftat, în timp ce îi potrivea aripile încercînd să le pună la locul lor. Mişcările ei inocente erau seducătoare. Dacă îşi va mişca trupul în felul ăsta cînd va fi cu el, va fi un om fericit.

Oftă, apoi îi spuse:

– Oricît aş admira efortul tău, cred că ai nevoie de ajutor. Nu, nu îmi arunca privirea asta îngheţată! Nu e vina mea dacă nu ţi-a plăcut costumul de harem. Credeam că ai să arăţi grozav în el. De unde să ştiu că eşti atît de meticuloasă. Consideră-te norocoasă că magazinul de costume era încă deschis. Tu l-ai ales pe ăsta, nu eu. Ce pot să fac, dacă nu îţi place să fii liliac? Acum, întoarce-te!

Ea murmură ceva. Faţa lui Drew se deschise într-un zîmbet larg, care făcea să i se vadă cei doi dinţi de vampir.

– Mai tîrziu, dragă. Acum ai nevoie de o asistenţă expertă, cu aripile astea.

Caitlin se întoarse cu spatele spre el şi se supuse fără să se mişte, ca el să o tragă şi să o strîngă. Nu putea crede că făcea toate astea. Dacă nu ar fi fost atît de nebună după Drew, nu ar fi atins costumul ăsta nici în ruptul capului. Ce lucruri mai sînt în stare să facă oamenii din dragoste!

Clipi repede. *Dragoste?*

Nouă

Gîtul lui Caitlin se uscă. Ce lucruri fac oamenii *pentru a plăcea,* se corectă ea. O femeie inteligentă nu putea ajunge dintr-odată la concluzia paralizantă că era îndrăgostită, în timp ce purta un costum ridicol, în ascensor.

Fiecare nerv din corpul ei era încordat. Inima îi bătea mai puternic decît secţia de tobe a fanfarei de la liceu. Pieptul i se ridica şi se cobora

în ritmul respiraţiei ei iuţi.

Încet, îşi întoarse capul să privească peste umăr, spre Drew.

Era îndrăgostită de Drew Daniels. Oh, nu se poate! Ce o să se facă acum?

Drew aranjă cu atenţie catifeaua neagră peste sîrma care forma aripile, apoi aranjă centurile de care erau prinse aripile, folosind această ocazie pentru a-i mîngîia şoldurile.

– Gata, spuse el, dîndu-i o uşoară palmă peste fund, înainte de a face un pas înapoi ca să-şi admire opera. Perfect!

O privi şi o văzu uitîndu-se la el într-un mod ciudat. Părea un amestec de spaimă şi amuzament, în acelaşi timp.

– E ceva în neregulă?

– Nu, spuse ea, totul e în regulă. Totul e straşnic.

Ce porcărie, se gîndi Caitlin. Întreaga ei viaţă fusese întoarsă cu fundul în sus. Ce stupid!

Îşi simţi genunchii tremurînd. Îşi puse mîna pe zid, pentru a se linişti. Dumnezeule, nu putea crede. Avea nevoie de ceva timp pentru a se gîndi mai bine.

Refugiindu-se în nervozitate, îi spuse:

– Urăsc costumul ăsta absurd. Ai să mi-o

plăteşti pentru asta.

– Vorbe, vorbe! Nu te mai plînge. Eşti un liliac adorabil. Mor după urechile tale. Se aplecă să o sărute, dar ea se trase şi el sărută aerul în locul urechii de liliac.

– Zîmbeşte, Catie, spuse el încruntîndu-se la ea, tu ţii supărarea mai rău decît toţi cei pe care îi cunosc. Asta ar trebui să te amuze. Deci, capul sus... ah, zboară cum trebuie. Au! Îşi frecă braţul, acolo unde ea îl lovise. Apucînd marginile mantiei, îşi ridică braţele sîsîind printre colţii de vampir.

Din nefericire, ascensorul îşi deschise uşile în acel moment. Cu coada ochiului, văzu feţele surprinse ale unui cuplu mai în vîrstă.

Şocul îi ţinu mîna blocată în aer. Văzu că femeia îşi pune punga din mînă la piept. Cei doi se retraseră la repezeală, spunînd:

– Îl aşteptăm pe următorul.

Uşile se închiseră.

Drew o privi pe Caitlin, care murea de rîs.

– Vezi ce-am făcut? Dumnezeule, a fost stînjenitor. Braţele îi căzură în jos.

– N-ai făcut nimic.

– M-ai lovit.

– Adevărat, dar tu te-ai făcut de rîs, fără nici

un ajutor din partea mea.

Ascensorul ajunse în sfîrşit la etajul de pediatrie.

Drew ieşi şi ţinu uşile, să nu se închidă.

– Ei bine, vii sau nu? Am nevoie de ajutor, ştii tu la ce.

– Ah, de ce nu? Demnitatea mea e distrusă, oricum. Şi cine sînt eu, să mă pun între un vampir şi sursa lui de sînge? După tine, Dracula!

Simţindu-se ca şi cînd ar fi mers de bună voie la propria execuţie,Caitlin îl urmă în josul coridorului.

Muzica şi rîsetele pătrundeau prin uşa sălii stagiarilor. Ea ştia că sala e folosită drept vestiar, dar se auzea ca şi cînd echipa de voluntari se distra deja, înainte de a începe petrecerea.

Intrară, întîmpinaţi de strigătele cîtorva oameni costumaţi. Caitlin se uită în jurul camerei pline ochi, simţindu-se ca şi cînd ar fi fost transportată într-un studio de filme de la Hollywood.

Cenuşăreasa stătea într-un colţ, îmbrăcată cu rochia ei de bal. O gorilă de un metru optzeci stătea la masă, jucînd cărţi cu Charlie Chaplin, cu un bandit şi cu Omul de Tinichea. O amestecătură de fantome, ciudăţenii, creaturi din

spaţiu, oameni-lup şi personaje din desene animate erau în diferite stadii de costumaţie şi machiaj.

Auzind o voce cunoscută, Caitlin se ridică pe vîrfuri pentru a privi de cealaltă parte a unui uriaş cap de dovleac. O recunoscu pe Debbie Wilson care era îmbrăcată ca o vrăjitoare, cu faţa verde. Dansa cu prietenul ei actual, Michael, care era într-un costum de bărzăune; Debbie o privi şi îi făcu semn cu mîna.

Caitlin zîmbi şi era gata să îi întoarcă gestul, cînd fu surprinsă de mersul de gîscă al lui Harpo Marx, care venea spre ea. Îi sparse urechile cu sunetul unui claxon, apoi îşi puse genunchiul în mîna ei întinsă.

– Îmi pare rău, prietene, îi spuse Drew lui Harpo, alias Mark Gordon, dar liliacul ăsta e ocupat.

Harpo îşi retrase genunchiul din mîna lui Caitlin. Buclele lui artificiale se mişcară cu tristeţe:

– Asta e soarta mea. Nimeni nu vrea să fie liliacul meu.

– Unde e Alicia? întrebă Caitlin, interesîndu-se de micuţa creolă care îi plăcuse atît de mult.

– M-a părăsit, spuse el pe un ton de înmormîntare; are o petrecere la *Marriot Hotel*, după

nebunia asta.

Se întoarse, folosind claxonul lui de taxi, pentru a-şi crea drum prin mulţime.

Punîndu-şi o mînă pe după mijlocul ei, Drew o conduse pe urmele lui Harpo.

Caitlin se relaxă. Nu se mai simţea ciudată în costumul ei. Alţii arătau mult mai rău. Era bucuroasă şi pentru faptul că, deşi mîna lui Drew o strîngea posesiv, asta nu provoca aproape nici un efect asupra celorlalţi, în afara cîtorva zîmbete. Mulţumită lui Harpo, jumătate din spital ştia acum că ea şi Drew se întîlneau şi nici unuia nu părea să îi pese de asta.

Îl ajută pe Drew să îşi lege o pungă de sînge fals, prin tuburile unei perfuzii, de una din mîini. Spre surprinderea ei, el avusese grijă ca totul să fie pregătit pentru petrecere. Destul de ciudat, dar ea realiză că el era privit ca un conducător. Asta era ceva la care nu se aşteptase. Stătu cu el în timp ce dădea ultimele instrucţiuni celor ce ieşeau din cameră.

Cînd ultimul om părăsi încăperea, ieşi şi ea. El o opri, ţinînd-o de aripi, apoi închise uşa.

– Am uitat ceva, întrebă ea, întorcîndu-se pentru a-l privi.

El zîmbi provocator şi îi prinse mîna.

– Cred că da.

Atingerea buzelor lui de palma ei, îi înfioră terminaţiile nervoase. Începu să îi simtă pulsul. Temperatura camerei păru să crească brusc, şi se umplu de curenţi electrici.

Drew îi prinse braţele uşor şi o trase spre el. Corpul ei se potrivea perfect lîngă al lui. El aproape că gemu, cînd ea îşi trecu degetele pe sub mantia lui şi îi mîngîie mijlocul. Îşi ridică faţa, învitîndu-l la un sărut. Ultimele patru zile fuseseră cele mai lungi din cei treizeci de ani ai lui. Încercînd să îşi ţină promisiunea de a nu grăbi legătura lor, abia îşi permitea să o atingă, de frică să nu se încălzească prea tare.

Îşi mută mîinile pe după şoldurile ei, trăgînd-o şi mai aproape de căldura corpului lui. Era mulţumit, iar ea se simţea bine. Şi el se simţea bine, numai atingînd-o. Putea jura că întreaga lume se simţea bine în acel moment. Corpurile lor se contopiră într-o unire perfectă. El îşi coborî capul peste buzele ei, care aşteptau.

Caitlin îşi deschise ochii. Îi căută, înfometată, gura.

Buzele lor se întîlniră, apoi se separară imediat. El murmură un „ah"!

Ea îşi masă buzele cu pumnul.

El îşi trecu limba peste dinţii de plastic de vampir.

Se uitară unul la altul, cu un amestec de dorinţă şi de uimire.

Caitlin începu să rîdă.

– Să săruţi un vampir, e periculos. Nu, nu îţi scoate colţii. Trebuie să plecăm. Ceilalţi monştri şi copiii aşteaptă.

Se întoarse înspre uşă înainte de a se răsgîndi şi a-l trînti la podea ca să îl sărute pînă la pierderea simţurilor. În afară de asta, avea nevoie de timp pentru a se gîndi la povestea asta de dragoste.

Drew privi după ea. Cu toate că îi plăceau atît de mult copiii, ar fi vrut să trimită întregul grup la plimbare. La o plimbare lungă. Oftă şi o urmă afară, trăgînd după el punga de sînge fals pe trepiedul mobil.

Se îndreptară spre Camera Însorită, unde urmau să se petreacă principalele momente. Drew văzu patru fetiţe ieşind dintr-un salon.

– Bună seara, doamnelor, zise el, plecîndu-şi capul şi încercînd să arate exact ca un vampir. Acesta e prietenul meu, Igor, spuse el, arătînd spre Caitlin. Ne puteţi arăta drumul spre depozitul de sînge? Am vrea să cumpărăm cîte

ceva.

Fetele rîseră şi fugiră ca din puşcă.

– Ai greşit povestea, Dracula, spuse Caitlin sec, Igor era un cocoşat, nu un liliac.

– Cocoaşele tale s-ar putea să fie aşezate greşit, dar Igor a fost întotdeauna un mic liliac.

Zîmbetul lui se transformă în rîs, privind expresia de pe faţa ei. Simţea o plăcere să o ironizeze şi o păcălea întotdeauna cu glumele lui. El se feri din calea pumnului ei, chiar înainte de a-l atinge.

Caitlin se uită după vampirul care continua să rîdă, în timp ce acesta se îndepărtă pe coridor, cărîndu-şi trepiedul după el. Ea oftă.

– Trebuie să termin cu felul ăsta de a-l corecta tot timpul, îşi zise ea.

– Hai vino, Igor, scumpule, strigă el după ea, întorcîndu-se şi trimiţîndu-i un sărut. Ai încă o grămadă de lucruri de făcut.

Enorma Cameră Însorită era un adevărat haos. Caitlin stătu la intrare şi privi scena. Copiii erau înnebuniţi, ca şi părinţii şi voluntarii. Hîrtie creponată portocalie, păianjeni din plastic şi creaturi strălucitoare atîrnau din plafon. O parte a camerei, unde accesul era interzis printr-un cordon, fusese transformată în Casa Fanto-

melor. Sunete lunatice, gemete şi ţipete ieşeau în abundenţă din casă. Era un cort unde se ghicea în palmă; diferite jocuri erau aşezate în colţul opus; mai era un colţ cu mese pentru răcoritoare.

Caitlin îşi petrecu următoarele ore, împărţind delicatese ca: Băutura Vrăjitoarelor (suc de mere), Ochi de salamandră (struguri), Fantoma Melcului (jeleu de lămîie) şi Creier prăjit de liliac (pop corn). Jucă apoi *„Dovleac, dovleac, cine are dovleac?"*. Apoi organiză un grup de voluntari, pentru a oferi săculeţe de *Halloween*, cu surprize şi premii, copiilor care nu puteau participa.

Ea şi asistentul ei, Craig Paulsen, tocmai ieşeau din salonul pacienţilor, cînd se întîlniră cu Drew.

– Igor! Aici erai, dulce liliac?

Drew o ciupi de obraz, trecînd pe lîngă ei.

– Credeam că Igor era un cocoşat, se auzi vocea surprinsă a lui Craig, dinăuntrul costumului ursuleţului Yogi.

– Ai dreptate, spuse Caitlin îndreptîndu-se către următorul pacient de pe lista ei.

– De ce ţi-a spus Igor? întrebă Craig, precipitîndu-se după ea.

– Se presupune că tu eşti mai inteligent decît media ursuleţilor, îi spuse ea, încearcă să înţelegi.

După un moment, auzi rîsul furtunos al partenerului ei. Îi stătea pe limbă să îi spună că se întinsese prea mult la miere. Rezistă totuşi. Să o ferească Dumnezeu de glumele lui şi de urşi glumeţi.

Cînd termină cu pachetele, ajută la calmarea copiilor prea entuziasmaţi, punîndu-i în pat.

Coridorul era aproape pustiu, cînd terminară cu ultimul salon. Liniştea părea aproape supranaturală, după tot zgomotul şi confuzia petrecerii.

Se îndreptă spre camera de gardă, unde spera să îl întîlnească pe Drew. Întrebîndu-se cum ar fi putut să îl convingă să nu meargă la petrecerea de la *Mariott Hotel,* auzi o uşă deschizîndu-se.

O mînă ieşi afară dintr-o debara şi o prinse de mijloc. Ea scoase un ţipăt, în timp ce fu trasă înăuntru. O altă mînă îi astupă gura.

– Ssst! Sînt eu! spuse o voce familiară pe întuneric. Se prinse de degetele lui Drew. Mîna lui fu înlocuită de buzele lui. Fără colţi de plastic. Continuă să o sărute cu pasiune. Ea îi răspunse, abandonîndu-se total.

Caitlin simţi că era luată pe sus, contururile ei dulci mulîndu-se pe ale lui. Învăluită de dorinţă, uită de lume. Barierele fură ridicate. Regulile fură date la o parte. Nu mai exista nimic în afara lui Drew şi a asaltului lui otrăvitor asupra simţurilor ei.

– Ah, Catie! O sărută în grabă, de la gură spre obraz.

– Mmmmm!

Respiraţia lui îi gîdila gîtul, ca şi cînd ar fi sărutat-o acolo.

– Nu vreau să merg la petrecere, la *Mariott.*

El îşi trecu degetele prin părul ei şi mirosi parfumul de flori de măr.

Murmurul catifelat al vocii lui, întunericul intim, căldura lui, degetele lui care îi mîngîiau vîrful sînilor ei, o fermecară.

– Ce petrecere? I se păru că era imposibil să gîndească cu claritate.

– Petrecerea personalului.

– Ah, răspunse ea slab. Nu! De data aceasta, vocea ei era puternică şi decisă. Nu vreau să merg la nici o petrecere la *Mariott.* Vreau să merg acasă, cu tine. Te vreau. Numai pe tine.

Drew păşi prin dormitorul lui, în întuneric. Nu era nici un fel de ezitare în paşii lui. Cunoştea fiecare centimetru al camerei. Putea spune unde se găsea punctul în care podeaua va scîrţîi.

Fusese singur în casa asta, în camera asta, din ziua în care se mutase aici. Deşi avusese numeroase legături cu femeile de-a lungul anilor, nu mai fusese emoţionat de foarte mult timp. De mult prea mult timp.

Se întinse spre măsuţa rotundă, vişinie, de lîngă patul de alamă. Degetele lui găsiră o cutiuţă mică de argint şi luă dinăuntru un chibrit. Ţîşni o flacără. O apropie de fitilul unei candele. Întunericul dispăru.

Simţindu-se un pic nervos, stătu aşezat pe pat, aşteptînd-o pe Caitlin.

Ritmul în care Caitlin îşi peria părul îi calmă puţin nervii şi un fel de pace coborî peste ea. Puse peria pe o măsuţă şi se privi în oglindă. Un pic din seninătatea mamei ei se putea vedea în ochii ei căprui. Părea o femeie care se cunoştea pe sine însăşi. O femeie care ştia că omul care

ţinea foarte mult la ea, cel pe care îl iubea, o aştepta să vină la el. Privi spre uşa dormitorului ei. Dacă ar fi deschis uşa şi s-ar fi dus în dormitorul lui, totul s-ar fi schimbat. Poate că după noaptea asta, inima ei nu îi va mai aparţine. Nu fusese niciodată tipul de persoană care trăieşte doar acum şi aici. Ea privise întotdeauna viaţa în serios. Hotărîrile le luase întotdeauna cu atenţie. Crezuse mereu că ziua de mîine depinde de cum trăieşti astăzi.

Viitorul ei era încă ascuns în spatele unei ceţe nebuloase. Aproape că nu vedea prin ceaţa asta locul unde zăceau speranţele şi visurile ei. Unele din speranţele şi visurile astea vor căpăta contur, vor deveni palpabile, altele nu vor deveni niciodată realitate. Dacă viitorul ei îl cuprindea şi pe Drew, nu ştia. Era unul din lucrurile acelea de care nu poţi spune nimic, pentru că erau ascunse vederii.

Inspiră profund, se ridică şi părăsi camera. Cu fiecare pas cu care se apropia de Drew, simţea tot mai puternic, mai sigur, că lucrul ăsta era justificat. Nu avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi înţelege sentimentele. Îl iubea pe Drew şi asta era tot ceea ce conta.

Intră în dormitorul lui şi se opri imediat, după

ce trecu pragul. Camera era învăluită în tăcere. Candela arunca umbre pe pereţi, scăldînd camera într-o lumină caldă. Pe masa de lîngă candelă, era un vas de cristal, iar înăuntru un trandafir alb.

În momentul în care păşi în cameră, respiraţia lui Drew se opri. Cînd o văzu închizînd uşa în spatele ei, îşi umplu în sfîrşit plămînii cu aer. Nu mai era singur. Catie era cu el.

O privi stînd nemişcată, cu privirea îndreptată încă o dată spre candelă. Încă nu îl observase. El stătea în umbră. Niciodată, se gîndi el, nu arătase mai frumoasă. Zîmbi. Mătăsurile şi satinurile nu puteau fi mai elegante, mai atrăgătoare, decît capotul ei obişnuit din bumbac.

Strîngîndu-şi braţele peste piept, Caitlin îl căută prin întuneric. Apoi îl văzu. El păşi spre ea. Îşi puse o mînă peste inimă. Aceasta bătea sălbatic. Văzu că şi el se schimbase şi făcuse un duş. Îşi pusese perechea de jeanşi uzaţi, lăsaţi pe talie, care-i puneau în evidenţă picioarele lungi. Purta o cămaşă de culoare închisă, lăsînd partea din faţă deschisă. Mînecile îi erau ridicate. Picioarele, desculţe.

În timp ce se apropie, ea văzu focul din ochii lui verzi. Buzele lui zîmbiră uşor ironic, cînd se

opri la distanţă de un braţ.

– Hello!

Spusese un singur cuvînt, cu o voce joasă, uşor răguşită.

Privirile li se întîlniră. Numai o privire, era îndeajuns, se gîndi ea, în timp ce se pierdea în adîncul ochilor lui. O singură privire din partea lui, o putea face să tremure. Cu un rîset încet, se aruncă în braţele lui. Îşi rezemă obrazul de părul lui de pe piept.

Un flux brusc şi orb de dragoste şi dorinţă îi învălui capul. Voia să exprime sentimentul în cuvinte, dar fiind atît de nou, atît de fragil, totul îşi anapoda. Spuse:

– De ce... te plac oare atît de mult?

Drew simţi vulnerabilitatea ei. O simţi vibrînd pe pielea lui.

– Pentru că... se opri, sărutînd-o pe păr, iar gîndurile lui îşi schimbară direcţia. Cuprinzîndu-i faţa cu mîinile, îi dădu capul înapoi, pentru a-i privi ochii. Eşti sigură că vrei să fii cu mine? Cred că e cinstit din partea mea să te avertizez că te iubesc.

Ea îşi coborî privirea. Umerii începură să-i tremure.

Inima lui Drew se strînse, mişcarea ei fusese

în acelaşi timp bruscă şi dureroasă. Lacrimi? Oare nu vroia ca el să o iubească? Oare pentru că ea nu îl iubea destul? Simţi o durere seacă în tîmple. Se simţea bolnav.

– Ce nu merge, Catie? întrebă el încet. Fu surprins că în vocea lui nu se simţea nici frică, nici durere.

Ea îşi ridică privirea. El respiră uşurat cînd văzu că ea nu plîngea. În schimb, văzu o lumină în ochi şi o umbră de umor pe buzele ei.

– Faci ca totul să pară o ameninţare, spuse ea.

Drew o iubea! Aceste simple cuvinte erau înscrise în sufletul ei. Ea îi zîmbi fermecător şi se întinse să îi mîngîie faţa.

– E o promisiune, murmură el. Tandreţea din mîngîierea ei îi vindeca durerea. Privirea lui solemnă căută spre ochii ei.

– Am nevoie de un răspuns, zise el.

Ea îşi aranjă o şuviţă de păr care îi cădea pe sprîncene.

– Nu e nimeni pe pămînt care să-mi placă mai mult şi cu care vreau să fiu, în afară de tine. Eu... Inima ei bătea puternic. Simt atît de mult pentru tine, şopti ea, nu prea ştiu ce să fac.

El inspiră puternic. Nu spusese cele trei

cuvinte pe care voia să le audă, dar ştia că nu-i era indiferent. Îl plăcea mult. Strîngînd-o mai aproape, o sărută, sorbind din focul şi pasiunea ei.

Caitlin îşi puse braţele pe umerii lui. Forţa care o împinsese dincolo de pragul camerei lui, începea să o părăsească, încetul cu încetul. Vroia să îşi sprijine genunchii de ceva. Dorinţa îi făcea corpul să tremure. Un oftat abia auzit îi scăpă, cînd buzele lor se unire.

Înginînd un vals, Drew începu să danseze cu ea prin cameră, în ritmul unei muzici auzite numai de el. Ei îşi dădeau şi ritmul şi rima, se gîndi el, armonia şi mişcarea. Dacă ea i-ar fi cerut, ar fi fost în stare să se înalţe la cer şi să culeagă o stea.

Caitlin simţi că încheieturile genunchilor ei ating patul. Ar fi căzut, dacă nu ar fi fost braţele lui să o ţină dreaptă. Privind în ochii lui intenşi, părea să plutească în vis şi apoi revenea în realitate. Îşi descheie cordonul din jurul taliei. Capotul i se desfăcu.

Mîinile lui alunecară încet pe corpul ei, pentru a-i cuprinde sînii. Hipnotizată de atingere, se simţi pe jumătate pierdută, pe jumătate vie. Vroia să fie cît mai aproape de el, învăluită de

brațele lui. Capotul ei căzu, atingîndu-i șoldurile, alături de cămașa lui. Zeci de culori se schimbau în spatele pleoapelor ei închise, în timp ce cuvinte magice și sărutări dulci lăsau o urmă de foc de-a lungul umărului ei gol și pe braț, în jos.

Îngenuncheat, Drew scoase un oftat, cînd simți pielea mătăsoasă a pîntecului ei. Mîinile lui se unire la baza coloanei ei. Nu putea fi adevărat sentimentul ăsta de dorință, de pasiune și tandrețe pe care ea îl arăta acum, se gîndea el. Ea se aplecă peste el, atingîndu-l cu părul ei castaniu.

El inspiră profund și îi sărută pielea. Ea îl sărută pe păr.

Ridicîndu-se încet, el rosti numele ei ca într-o litanie șoptită, sărutînd-o sub sînii catifelați și pe golul gîtului. Gura lui o întîlni pe a ei într-o unire înflăcărată, în timp ce o lăsă pe pat.

Făcînd o mică pauză pentru a-și lua prezervativul pe care îl pusese pe masă, se cufundă în pat, împreună cu ea. Cîteva secunde mai tîrziu, erau înlănțuiți unul de altul. Greutatea corpului lui Drew, mirosul lui plăcut accelerau fluxul sîngelui prin venele ei. Îi răspunse la fiecare mîngîiere a lui. Tremurînd sub mîinile lui experte, ea simți senzații pe care nu le mai simțise

vreodată.

Voind să îl facă să tremure de dorință pentru ea, îl trase lîngă ea. Aplecîndu-se peste el, îl sărută de mii de ori, îl mîngîie, îl exploră și sărută fiecare centimetru din el. Savură fiecare respirație greoaie a lui, fiecare geamăt.

Cînd el nu mai rezistă, schimbară poziția printr-o mișcare bruscă. Corpul lui plutea deasupra ei. Alunecînd o mînă în interiorul coapsei ei, i se așeză între picioare. Pentru un moment, el o privi simplu în față.

– Dumnezeule, te iubesc.

Privindu-l, ea încercă să-și manifeste toată dragostea și bucuria pe care nu putea să le exprime verbal. Prinzîndu-i capul între mîini, pecetlui promisiunile ei cu un sărut adînc, chemător.

Era mai mult decît visase vreodată, se gîndi Drew înfierbîntat. Pielea ei părea de mătase, cu miros de flori de mere. Degetele îi alunecară prin părul ei, risipindu-l pe pernă, în timp ce gura lui se mișca fără încetare pe a ei.

Dorindu-și ca ea să se piardă atît de complet încît să nu vrea să îl mai lase, îi șopti cuvinte înflăcărate pe buze, pe gît, pe sîni. Ea i se dărui cu toată forța și dorința unei dragoste noi,

simţind ceva mult mai adînc şi mai adevărat decît simţise vreodată.

El îşi înălţă capul şi o privi. Ceea ce văzu îi tăie respiraţia şi îi topi sufletul. Dorinţa şi emoţia sclipeau în ochii ei.

Strălucirea zîmbetului ei îl cuceri complet.

Miracolul dragostei se revărsă prin el, în timp ce îi prinse corpul între braţe şi o învălui cu căldură. Toate simţurile lui răspunseră delicioasei vrăji. O tandreţe aproape dureroasă îi sfîşie inima. Îşi îngropă faţa în părul ei pentru un moment, apoi se supuse chemării fiecărei senzaţii care pulsa între ei.

Caitlin ţipă, strîngîndu-se tare în jurul lui. Simţi un fel de forţă gonind peste trupurile lor ca un rîu, purtîndu-i din ce în ce mai aproape de marginile raţiunii. Simţi un adevărat tremur sub pielea ei încinsă.

Întorcîndu-şi capul într-o parte, îşi trecu buzele peste umărul lui. Curentul senzual al mişcării şi armoniei o învălui. Senzaţia de împlinire crescu şi se întinse ca o flacără. El o posedă atît de complet, încît, pentru un scurt timp, în care corpurile lor păreau să explodeze în extaz, avu impresia că sufletul ei se ridica în aer, eliberat odată cu al lui.

Îl ţinu strîns în ea, cu picioarele împletite cu ale lui, nevoind să-i dea drumul.

Mintea şi inima îi erau atît de pline, încît nu părea să poată gîndi clar. Era sigură de un singur lucru. Era incredibil de îndrăgostită de un om minunat.

Drew o privi pe Caitlin devorînd micul dejun, pe care el insistase să i-l servească la pat. El îşi înăbuşi o sprînceană, ironic:

– Cum poţi mînca porcăria aia?

– Ce e rău în plăcintele de ovăz cu cremă şi caise? Aruncîndu-şi ultima bucăţică în gură, adăugă: Ovăzul este foarte sănătos.

– Aş avea ceva mai substanţial în minte.

Privi firimitura de prăjitură de pe buza ei inferioară şi, prinzîndu-i faţa în mîinile lui, îi linse buzele. Ridicîndu-şi capul, îi zîmbi strîmbîndu-se la el.

– Plăcintele din ovăz nu sînt prea sănătoase. Felul ce scrie mai mărunt pe cutie. Sînt pline de chimicale. Dar trebuie să recunosc că au un gust destul de bun, cînd le mănînc cu tine.

Împingîndu-l pe spate, Caitlin se aşează deasupra lui, mişcîndu-se provocator, pînă cînd se aranjă comod între picioarele lui.

– Nu ai auzit niciodată despre cum să trăieşti mai bine cu ajutorul chimiei? spuse ea ironică, apoi se întoarse pe pieptul lui, pe care îl umplu cu sărutări.

El îi mîngîie pielea ca de satin de pe spate:

– Tu trebuie să ai o pasiune pentru torturile astea cu frişcă. Ori mi le arunci în cap, ori mi le serveşti la micul dejun.

Ea se opri din sărutatul pîntecelui lui:

– Nu mai vorbi de incidentul cu tortul.

– De ce nu? E una din amintirile mele preferate. El îşi împleti degetele în părul ei. S-a terminat cu micul dejun?

– Vroiai ceva mai substanţial? Îşi ridică privirea: O să ţi-l dau pe tot, ţie.

– Mii de bombe, oftă el, lăsîndu-se în jos în pat. Sînt înnebunit după micul dejun la pat.

Următoarele săptămîni trecură repede pentru Caitlin. Tîrziu, într-o după-amiază, mergea prin

Garden District în drum spre casă, după ce tocmai făcuse o zi de voluntariat la clinica gratuită a spitalului *Riverview*. Privind peisajul, îşi dădu seama că fusese atît de prinsă de relaţia ei cu Drew, încît nu observase că arborii erau aproape goi. Pînă la Sf. Nicolae, mai era numai o săptămînă.

Nu mai era mult, pînă ce iarna urma să intre în drepturile ei. Zîmbind, se gîndi cît de frumos ar fi să petreacă o seară cu Drew aici, cînd timpul se va răci.

Zîmbetul i se lărgi cînd se gîndi că Drew o aştepta acasă. Nu-şi dăduse seama cît de minunat era să ai pe cineva care să te aştepte acasă. Cineva care îşi făcea griji pentru ea, atunci cînd nu erau împreună. Fuseseră de atîtea ori împreună de la *Halloween*, zile şi nopţi în care învăţaseră cum să se iubească unul pe celălalt. Programele lor erau anapoda, dar reuşiseră să se aranjeze în aşa fel, încît să fie liberi în acelaşi timp. Faptul că azi era cu el, îi provoca o mare bucurie. Rîdeau şi se iubeau. Nu credea că fusese vreodată mai fericită ca acum.

Cu excepţia momentelor cînd coşmarul reapărea.

Caitlin se opri la lumina roşie a semaforului.

Tremura, amintindu-şi de visul care o trezise destul de des în mijlocul nopţii.

Se făcea că stătea în fundul unei fîntîni. Singura lumină venea de departe, de deasupra pereţilor perpendiculari. De fiecare dată cînd încerca să urce spre lumină, o voce înceată o chema din întuneric. Indecizia o paraliza, în timp ce privea lumina şi asculta vocea. Ştia destul de bine psihologia visului, ca să înţeleagă semnificaţia coşmarului. Subconştientul îi spunea că trebuia să ia o decizie, să stea cu Drew sau să îşi urmeze visul.

Auzi sunetul unui claxon în spatele ei. Caitlin o porni din loc, traversînd intersecţia. Abandonă gîndurile despre visele ei, şi se grăbi spre Drew.

Cînd intră în casă, primul lucru care îi atrase atenţia fu o serpentină din hîrtie creponată care atîrna din plafon în antreu. Privi bileţelul legat de ea:

„Urmează drumul din cărămidă galbenă", citi ea cu voce tare. Uimită, privi coridorul.

Rîzînd, merse în bucătărie şi puse punga cu hamburgeri pe masă. Apoi, urmări serpentina spre spatele casei, unde dispărea sub uşa închisă a camerei lui Drew.

Ce va găsi înăuntrul camerei? se întrebă ea.

Îşi imagina că serpentina ducea la pat, că Drew o aştepta în mijlocul camerei, cu un nod mare al serpentinei legat în jurul mijlocului. Zîmbi. Era un romantic şi fantezia lui părea fără limite. Imaginile unei seri minunate îi surîseră în minte.

Deschise uşa şi intră.

El nu o aştepta în pat. Oftă, deziluzionată. Nu era deloc acolo, pe cît se putea vedea.

Şi atunci ce rost avea toată povestea cu serpentina galbenă? Surprinsă, privi mai atentă camera. În timp ce înainta în cameră, îşi dădu seama că era diferit.

Realiză deodată care era deosebirea. Îngheţă pe loc, cu ochii măriţi de şoc.

Zece

Văzu plapuma colorată cu steluţe a mamei ei, strînsă la capătul patului lui Drew. În dimineaţa aceea fusese pe patul ei. Privind în jur, văzu cutia ei de bijuterii, parfumul şi periile ei de cap pe dulăpiorul lui. Măsuţa ei cu oglindă stătea într-un colţ. Fotografia familiei ei, în ramă de argint şi bentiţa ei de cap, pe care i-o cumpărase Drew din cartierul francez, stăteau

pe măsuţă lîngă pat.

Şocul descoperirii o lovi cu toată forţa. Un uragan de emoţii o străbătu. Drew îi mutase lucrurile în camera lui, fără să o întrebe. Fără să discute. Fără nici o permisiune. Îi aranjase lucrurile în dormitorul lui, ca şi cînd ar fi avut dreptul să o facă.

Mîinile îi tremurau, în timp ce şi le puse în şolduri. Mînia îşi făcu loc în pieptul ei, iar gînduri supărătoare îi treceau prin minte.

Ar fi trebuit să prevadă situaţia asta. De fiecare dată cînd îi întindea cîte un deget, el profita pe cît putea. Uitîndu-se în sus, întîlni privirea lui Drew în oglinda măsuţei ei. Stătea în spatele ei, cu mîinile în buzunarele jeanşilor. Un zîmbet satisfăcut, copilăros, îi lumină faţa.

– Eşti surprinsă? întrebă pe un ton plin de presentimente.

Ea tăcu pentru o secundă, apoi se întoarse cu faţa spre el.

– Poţi să fii sigur de asta. Sînt încremenită, ar fi mai precis spus. Chiar şocată la maximum.

Zîmbetul lui Drew dispăru, cînd o privi în ochi. Aveau culoarea aurului topit, ceea ce însemna mînie. Nu se aşteptase la asta. Păşi spre ea.

Ea se trase înapoi.

– Nu m-aş apropia prea mult, dacă aş fi în locul tău.

El vedea că faţa ei e plină de mînie.

– Bine. Vrei să te cerţi! Merse spre pat şi se aşeză. Nu crezi că exagerezi? Tot ceea ce am făcut a fost ca să te scutesc de grija de a o face tu însăţi.

Caitlin înţelese sensul zîmbetului lui. Pentru ea, era un semn că, din nou, o lua în glumă.

– Cît de drăguţ din partea ta, că m-ai scutit de efortul ăsta!

El făcu o grimasă, auzind tonul ei sarcastic.

Ea îşi aruncă sacul de umăr într-un colţ.

– Te-ai gîndit măcar o clipă că poate nu aş fi dispusă să mă mut în camera ta?

– N-ai fi? Sîntem împreună în patul ăsta în fiecare noapte cînd sîntem acasă. Credeam că am ajuns la un fel de acord mutual în ultimele săptămîni.

– Sînt de acord că avem o legătură. Dar, Drew, asta nu înseamnă că poţi pune stăpînire pe viaţa mea. Iau singură deciziile care mă privesc. Nu le poţi lua tu în locul meu şi apoi să acţionezi fără să ţii seama de sentimentele mele.

Îşi ridică mîinile, supărată.

– Ai hotărît că a venit timpul să mă mut în camera ta şi deci nu mi-ai lăsat nici un drept de a decide. De ce nu ai discutat cu mine, cel puţin?

El se ridică şi se apropie de ea.

– Nu m-am gîndit că, mutîndu-ţi lucrurile, îţi dau peste cap planurile de perspectivă. Am crezut că o să te bucuri.

– Cîteodată îţi asumi cam multe decizii.

El îşi puse mîinile pe umerii ei. Ea îl lăsă, dar rămase nemişcată.

– Dragostea mea, continuă el, am treizeci de ani. Sînt prea matur să mă mai joc de-a v-aţi ascunselea. Te vreau lîngă mine. Vreau să mă scol în fiecare dimineaţă ştiind că primul lucru pe care îl văd, eşti tu, aici, lîngă mine.

Caitlin văzu cum nesiguranţa îşi făcea loc pe faţa lui. Simţi ea însăşi că cedează. Simţise mult prea des cum dragostea pentru el trecuse peste bunul ei simţ.

– Avem atît de puţin timp să fim împreună, spuse el încet. Sper că vei decide să-ţi petreci fiecare moment pe care-l mai ai înainte de...

Nu voia să spună tare. Nu voia să-şi reamintească de acea posibilitate. Încă mai conta pe

faptul că ea şi-ar putea schimba ideea şi că ar rămîne la New Orleans. Deşi nu-i spusese niciodată că-l iubea, el ştia că ăsta era adevărul. Şi dacă-l iubea destul, cu siguranţă că nu l-ar părăsi. Nu putea crede că ea ar putea pleca, se gîndi Drew. Trecutul lui fusese plin de abandonări. Acum, înţelesese de ce o instalase în camera lui. Era un efort subconştient de a o reţine, un fel de a o trage mai adînc spre lumea pe care şi-o crease.

Ea nu ştia ce să spună. De fapt, tot ceea ce voia să facă era să plîngă. Dar lacrimile nu erau modul ei de a rezolva o problemă. Şi nici nu voia să evite problemele, gîndindu-se că vor dispărea de la sine.

– Dacă vrei, te ajut să pui totul cum a fost, spuse el. Îşi scoase masca şi expresia lui relevă vulnerabilitatea şi suferinţa.

Ultimele particule ale rezistenţei ei fură spulberate, ca un pahar de cristal fin, căzut pe o stîncă. Caitlin îi înconjură mijlocul cu braţele şi-şi rezemă obrazul de pieptul lui. Simţi o nevoie disperată de a-l ajuta să-şi vindece toate rănile trecutului, o nevoie de a face promisiuni pentru viitor. Dar nu putea face asta, fără să renunţe la

tot ceea ce-şi dorise în viaţă. Nu, nu putea face promisiuni false, deşi azi simţea că ar fi putut-o face.

– Bănuiesc că ai aruncat pur şi simplu lucrurile mele în dulapul tău, murmură ea, ridicîndu-se pe vîrfuri. Îşi apăsă buzele de scobitura gîtului lui. Respiraţia lui accelerată îi dădea de înţeles că el fusese surprins de repeziciunea cu care se predase ea.

Trăgînd-o mai aproape, o sărută pe frunte:

– Nu, le-am pus frumos, pe umeraşe.

Alunecînd cu mîinile sub braţele ei, o ridică puţin. Gura lui o căută pe a ei, ca şi cînd ar fi vrut să o soarbă toată, în timp ce mergea înapoi. Cînd atinse patul, căzu în el, trăgînd-o şi pe ea. Degetele lui dădură la o parte cortina ei de păr care-i învăluia pe amîndoi. Sărutul se preschimbă într-o forţă de o intensitate care-l copleşi, ca un miracol de dulceaţă şi plăcere.

Printr-o uşoară mişcare de rotaţie, el inversă poziţiile, acoperind-o cu corpul lui înfierbîntat. Îşi lipi fruntea şi privi în ochii ei. Erau strălucitori, luminîndu-i faţa. Vîrful delicat al degetelor ei îl mîngîia, colorîndu-i obrajii. Simţea respiraţia ei caldă pe pielea lui.

El sărută dulce, apoi spuse:

– Te iubesc, Catie.

În ajunul Zilei Recunoştinţei, Caitlin stătea pe trotuarul străzii Saint Charles, privind o casă veche de trei etaje. După ce o inspectară mai mult de o oră, ea nu putu crede că Drew era dispus să cumpere casa pentru cabinetul lui multidisciplinar.

– Ţi-am spus că a fost o momeală perfectă pentru peşti. Poţi să spui că nu-ţi place? Îşi puse braţul în jurul gîtului ei şi o strînse în joacă.

Ea îl privi sceptică:

– Bineînţeles că arată perfect! Dar e un sac fără fund, Drew. Casa asta nu-i în stare bună şi o să te coste o grămadă de bani.

– Are personalitate. Ai observat antamblamentul? Acoperişul este mansardat în stilul celei de-a doua legislaţii franceze.

– Ai încredere în mine, spuse ea sec. Antablamentul nu merită atîţia bani. Găseşte-ţi o clădire fără personalitate. Bancherul tău va face un atac de inimă dacă cumperi mausoleul ăsta jerpelit.

– Foloseşte-ţi imaginaţia, Catie. Gîndeşte-te la perspectivă. În spate, e suficient loc pentru parcaj şi un parc în care să se joace copiii. Structura e solidă. Va trebui numai să o aducem puţin la zi. Trebuie făcute nişte schimbări, ca, de exemplu, o nouă instalaţie electrică, un ascensor accesibil handicapaţilor, cîteva din camerele astea enorme trebuie împărţite în unele mai mici. Şi cred că o putem face, fără a distruge integritatea arhitecturii.

Încruntîndu-se, Caitlin se trase înapoi:

– Noi? Adică tu şi partenerii tăi deocamdată inexistenţi?

– Noi, adică tu şi cu mine. El îi apucă mîna şi i-o sărută.

– Nu, scuturâ ea din cap, ţi-am spus de nenumărate ori, tare şi clar. De ce continui să-ţi faci singur iluzii?

El îi strînse mîna, zicînd:

– Nici una din cererile tale pentru cercetare nu a fost aprobată. Catie, dragostea mea, încerc numai să-ţi arăt că mai ai şi altă soluţie. Fă ceea ce ai învăţat să faci, pentru Dumnezeu.

Ea se luptă cu ea însăşi, pentru a-şi ţine nervii în frîu. Oare o adusese acolo, sperînd că îi va plăcea casa şi îşi va schimba instantaneu

planurile?

Încercînd să îşi elibereze mîna, ea spuse:

– Nu am primit încă nici un răspuns din Houston. Şi nu sînt destul de disperată ca să-mi schimb ideile şi să irosesc atîţia bani, într-o proprietate îndoielnică.

El ignoră ultima ei frază:

– Şi dacă primeşti un răspuns negativ din Houston?

Ea îşi ridică bărbia.

– Voi face din nou cerere, anul viitor. Atunci voi avea diploma în mînă şi asta va fi un mare avantaj.

– Şi ce ai să faci pînă atunci? Vei pierde un an întreg aşteptînd ceva ce s-ar putea să nu se întîmple?

– Pot lucra la clinica gratuită *Riverview*.

Faţa lui Drew era trasă de oboseală. Încercă un zîmbet, pentru a- şi masca tulburarea.

– Ei bine, trebuie să hotărăşti singură ce e mai bine pentru tine.

– Aşa da! Voi face întocmai.

Merseră în tăcere spre maşina lui şi se urcară. Înainte de a porni motorul, se întoarse spre ea.

– Dacă nu te deranjează aş vrea să trec pe la

spital să controlez starea lui Joey Anderson. A avut cîteva nopţi grele. A răcit săptămîna trecută şi, cu sistemul lui imun atît de slăbit, mi-e frică să nu dea în pneumonie.

Caitlin îi privi expresia feţei. Părea în defensivă. În ultimele două luni, petrecuse o grămadă de timp cu micuţul acela, stînd cu el cîteva nopţi, cînd nu existau voluntari. De fiecare dată, încercase să îi vorbească despre pericolul de a se fi ataşat prea mult de puşti, dar el, nervos, refuzase să ţină seama de sfaturile ei.

– Bine, spuse ea, nevoind să se certe din nou, hai să îl vedem pe Joey.

Vîscul de Crăciun atîrna din tavanul fiecărei încăperi. Periindu-şi părul strălucitor, Caitlin se privi în oglindă. Îşi prinse părul cu două ace cu pietre semipreţioase.

Făcu un pas înapoi şi se privi critic. Rochia de mătase roşie, un cadou de Crăciun de la Drew, se ţinea de umărul ei prin trei diagonale subţiri şi îi era strînsă pe corp. Singurele ei bijuterii erau acele de păr şi cerceii cu diamante

false.

Simţindu-se exotică, feminină şi gata să îl seducă pe Drew, părăsi camera fără ezitare pentru a se pregăti de cina de dinaintea Crăciunului.

În bucătărie, îşi acoperi rochia cu un şorţ, apoi puse la un loc ingredientele pentru o salată de spanac. În timp ce lucra, arunca din cînd în cînd cîte o privire prin fereastra de deasupra chiuvetei.

Se va întuneca peste puţin şi Drew încă nu era acasă. Acum cîteva ore, făcuse un întreg spectacol din faptul că plecase prin oraş să cumpere cîte ceva, cu un aer plin de mister. Scopul lui fusese să o facă curioasă. Reuşise. Murea de curiozitate să ştie de ce plecase. După ce termină salata, controlă să vadă cum merge restul lucrurilor. Vroia ca totul să fie perfect, pentru Crăciunul lor.

Se gîndise la un cadou pe care avea să i-l dea în noaptea aceea. Era ceva ce nu se putea cumpăra cu bani. Şi abia aştepta să vadă ce mutră va face cînd i-l va da.

Două ore mai tîrziu, Caitlin stătea la masă cu Drew, la lumina unui sfeşnic. Încerca să nu pară emoţionată, cînd el ridică furculiţa pentru a

gusta din mîncarea pe care o pregătise cu atîta atenţie.

Drew puse ochii pe viţelul înăbuşit *Lafayette* de pe farfuria lui. Arăta bine şi mirosea delicios. Fiind însă în cunoştinţă de cauză în privinţa capacităţilor culinare limitate ale lui Caitlin, ştia că felul în care arăta şi mirosea friptura putea fi doar o aparenţă.

Conştient că ea aştepta nerăbdătoare opinia lui, îşi pregăti o expresie de satisfacţie. Era decis să spună că îi place cina, chiar dacă asta avea să îl ucidă. Era primul lor Crăciun şi, în onoarea evenimentului, îşi asortase haina de seară, de culoare albastru-antracit, cu pantalonii şi papionul de mătase pe care îl purta numai la balurile elegante de *Mardi Gras.*

Tăie din friptură şi gustă. Surpriza i se citi pe faţă.

– E bun. De-a dreptul excelent, Catie. Sînt impresionat.

Rizînd, îşi ridică furculiţa.

– Nu trebuie să faci o mutră de parcă nu aş fi în stare să fierb o oală de apă.

– Ştiu că poţi. Te-am văzut aruncînd pungi de antreuri îngheţate în ea. Vreau numai să spun că, pentru o femeie care preferă bucătăria

semipreparată, asta e o mîncare absolut incredibilă.

– Am să ignor înţepăturile şi accept complimentele. Oricum, încerc să fac mult mai mult decît să te impresionez cu mîncarea. Ea îi aruncă o privire, gîndindu-se cît de masculin şi frumos arăta în costumul acela de seară. Încerc să te seduc, adăugă ea.

El zîmbi:

– Ai noroc. Îmi place la nebunie să fiu sedus. Mai ales de femei în rochii roşii, fierbinţi. Oare eu ţi-am cumpărat rochia asta? întrebă el ironic.

– Ştii foarte bine că da.

O expresie ciudată, neliniştită se citi în ochii lui.

– Îmi place să îţi cumpăr cadouri. Aminteşte-ţi. Ţi-aş oferi orice, dacă m-ai lăsa.

O văzu privind aiurea, din cauza tonului lui serios. Părea nehotărîtă. Ea găsise că îi era dificil să accepte cadouri de la el şi rareori le accepta, cu excepţia lucrurilor mici, ieftine. El îşi aminti de cumpărăturile făcute în acea zi şi un nod i se puse în gît.

Vocea ei uşor ironică, rupse tăcerea:

– În asemenea cazuri, mi-am dorit întotdeauna propria mea insulă.

– Ce să faci pe o insulă?

– Oh, nu ştiu. Aş colecţiona scoici şi aş face din ele suveniruri de prost gust. Le-aş vinde la magazinele din Piaţa Franceză.

El rîse şi mai luă o porţie de viţel.

– Te-ai plictisi în mai puţin de o săptămînă. Ce ai mai vrea să faci, dacă ţi-ai putea permite orice sau ai putea avea orice îţi doreşti?

Ea zîmbi visătoare:

– Aş închiria *Disney World*, pentru o zi, şi mi-aş face de cap, jucîndu-mă cu toate şi mîncînd mîncăruri de proastă calitate.

– Personal, îmi place mai mult ideea cu insula. Îmi închipui doi oameni, pe tine şi pe mine, singuri, într-un paradis tropical izolat. Îmi trec prin minte tot felul de lucruri interesante.

– Ca de pildă?

Privirea lui o susţinu pe a ei, în lumina şemineului, pentru un moment.

– Ca de pildă, că am alerga unul după altul, toată ziua.

– Şi apoi am geme toată noaptea, cu arsuri de gradul trei?

– Nu îmi imaginez aşa. Ne-am bronza cu un ten maroniu şi am face dragoste lîngă lagună.

Un zîmbet uşor îi curbă buzele:

– Nu ştiu cine pe cine seduce în seara asta.

Ea îşi împinse înapoi scaunul.

– Poate că ar trebui să luăm desertul în sufragerie, lîngă cămin?

– Perfect. Ce avem pentru desert?

– Tort din ovăz cu frişcă, spuse ea cu o faţă neutră, apoi rîse, văzînd expresia lui dezamăgită.

– De fapt, am să încerc *Bananas Foster*.

– Stingătorul funcţionează? zîmbi el drept răspuns la privirea ei indispusă. Glumeam, spuse el, urmînd-o în bucătărie.

Caitlin reuşi să aprindă lichiorul de banane şi rom fără nici un incident. Umplură o tavă şi apoi se îndreptară spre sufragerie. Dar înainte de a ajunge acolo, Drew se opri de două ori, profitînd de vîscul care atîrna în faţa uşilor.

Şezînd pe podea lîngă focul strălucitor, îşi mîncară desertul, ascultînd muzică de Crăciun în stilul Renaşterii. Focul pocnea din cînd în cînd, aruncînd mici scîntei de un albastru rece, portocalii şi aurii.

Simţindu-se mulţumită de cină, Caitlin se întinse pe covorul oriental, punîndu-şi capul în braţele lui Drew. Privirea ei rătăci spre pomul de Crăciun din colţ.

Decoraseră pomul de Crăciun cu zeci de globuri colorate, cu oameni modelaţi din pîine, şi cu fulgi de nea croşetaţi delicat de mama ei. În vîrf, puseseră un înger cu părul auriu, din porţelan, cu aripi de mătase.

Sub pom, erau numeroase cadouri din partea ei pentru Drew. Dar singurul pe care vroia să i-l dea în noaptea asta, nu se afla în nici o cutie şi nu era împachetat în hîrtie frumoasă. Voia să îi spună *Te iubesc*. În tăcere, savura cuvintele acelea izvorîte din inima şi din sufletul ei.

De atîtea ori voise să-i spună cuvintele astea în ultimele două luni, dar, într-un fel sau altul, i se opriseră întotdeauna în gît, nereuşind să treacă peste bariera buzelor. Pentru ea, aceste cuvinte erau o promisiune şi un angajament.

Drew îi mîngîie obrazul, plăcîndu-i felul în care i simţea pielea fină. Focul se reflecta în ochii ei, făcîndu-i să pară de culoarea ambrei şi mai mult decît de obicei. Ea părea liniştită, prezentă dar gînditoare, ca şi cînd ar fi analizat cu atenţie ce hotărîre să ia.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el încet. Ai o privire foarte misterioasă.

Ea îi aranjă o şuviţă de păr de pe frunte. Aceasta era momentul pentru cadoul ei, se

gîndi ea.

– Mă gîndeam doar la cît de mult te iubesc.

Drew îngheţă. Spusese ea într-adevăr ceea ce ar fi putut jura că spusese?

– Te deranjează dacă mai repeţi o dată? Vocea lui era ca o şoaptă răguşită.

Luîndu-i mîna, i-o duse spre gură şi-l sărută în palmă.

– Te iubesc! Sărbători fericite!

El îşi scutură capul, simţindu-se ameţit.

– Începusem să cred că nu te voi auzi niciodată spunîndu-mi că mă iubeşti. O trase în sus şi o lipi strîns de el. Spune-mi-o din nou.

– Te iubesc!

Atingîndu-i buzele cu ale ei, pecetlui cadoul ei cu tot ce avea în inimă şi în suflet.

Drew sorbi din dragostea pe care ea o revărsa în acel sărut. Totul va fi bine, se gîndi el. Aveau un viitor împreună. *Pentru totdeauna.*

Acum, ştia că şi ea va accepta cadoul lui. Nerăbdător să i-l dea, îşi dezlipi buzele de ale ei.

– Am şi eu un cadou pentru tine, spuse el. Nu ştiam dacă era cadoul potrivit pentru seara asta, dar acum...

Se ridică în picioare.

– Stai acolo. Nu te mişca.

Ea rise.

– Asta nu are nimic de-a face cu cumpărăturile misterioase pentru care ai făcut tot spectacolul ăla, nu?

– O să vezi. El zîmbi, în timp ce ieşi.

Caitlin scutură din cap. Drew şi surprizele lui! Era înnebunit să le dea şi să le primească. Uneori, se întreba dacă primise vreodată cadouri, fiind fusese mic. Poate că ăsta era motivul pentru care îi plăceau atît de mult.

Se întoarse cu mîinile la spate.

– Închide ochii.

– Bine. Dar dacă e să simt un şarpe de sonete pe spate, s-a terminat cu farmecul.

– Nu ţi fie frică, dragoste! Îi puse ceva în poală. Acum, poţi privi.

Încet, ea deschise ochii. Privind în jos, văzu un fel de document înfăşurat şi legat cu o panglică roşie.

Surprinsă, privi spre Drew. El stătea pe călcîie, în faţa ei, nemişcat. Expresia de pe chipul lui era cam aşa: două părţi de entuziasm şi o parte nelinişte.

Ea desfăcu panglica, apoi desfăcu hîrtiile. Păli cu repeziciune peste document. Şocul fu ca o lovitură puternică a valurilor oceanului.

Mintea îi lucra. Contractul din mîna ei o numea proprietară a imobilului din strada St. Charles. Încercînd să rămînă calmă, întîlni privirea lui nerăbdătoare.

– Nu pot accepta asta.

– Ba, bineînţeles că poţi, spuse el, aşezîndu-se în genunchi. Ştiu că eşti surprinsă. Dar ştiam că te vei răzgîndi. Zîmbind, continuă: Dacă începem acum, vom avea proprietatea asta gata prin toamnă.

Îi prinse bărbia, tandru, în mîna lui caldă.

– Te iubesc, Catie a mea. Îi acoperi buzele cu ale lui. Îi trebuiră cîteva secunde ca să realizeze că ea nu-l săruta. O privi şi văzu că ochii ei erau plini de durere şi nu de plăcerea surprizei.

O văzu aruncînd contractul, ca şi cînd i-ar fi fript degetele. Un sentiment de teamă îl îngheţă. Aproape că simţea tensiunea din corpul ei. Părea să învadeze camera, ca un incendiu.

Ochii lui se micşorară, preocupaţi.

– Ce s-a întîmplat? De ce te comporţi aşa?

Caitlin se simţi tremurînd. Îşi încrucişă braţele peste şolduri, ca şi cînd ar fi vrut să reţină valul de emoţii, care ameninţa să o înece.

– Te iubesc din toată inima, spuse ea, dar

asta nu înseamnă că-mi doresc numele pe contractul ăla. Dumnezeule, Drew, nici măcar nu am banii ăştia.

Drew se relaxă şi zîmbi.

– Banii nu sînt o problemă, spuse el, punîndu-şi braţele pe umerii ei, îţi faci griji pentru cele mai nebuneşti lucruri. Nu trebuie să cheltuieşti nici un penny ca să finanţezi proiectul nostru. De fapt, după ce ne vom căsători, tot ceea ce am eu, va fi şi al tău.

Văzu cum ea deveni brusc palidă. Corpul i se făcu rigid, sub mîinile lui.

– O faci din nou latră. Vocea ei era abia şoptită. Ţi-ai făcut toate planurile, pînă la ultimul detaliu. Deci, vom cumpăra proprietatea. O vom aranja. Ne vom căsători. Vom lucra împreună. Dar pe mine nu m-ai întrebat nimic. Te aştepţi ca eu să accept orbeşte felul în care tu proiectezi viaţa noastră.

El oftă nerăbdător, lăsînd-o din braţe pentru a şi trece degetele prin păr.

– Ei bine, Catie, căsătoreşte-te cu mine. Împărţim imobilul şi devii partenerul meu.

– Asta sună mai mult ca o poruncă, decît ca o propunere. Asta trebuie s-o discutăm. Nu pot lua asemenea decizii pe loc. Nu pot spune în

mod impulsiv „da", fără a cîntări consecinţele.

– Nu poţi sau nu vrei?

Trecură cîteva secunde de linişte apăsătoare. Îl privi cu durere şi întoarse capul într-o parte.

– Ai spus că mă iubeşti. Asta schimbă totul.

Ea îi întîlni privirea.

– Asta nu schimbă planurile mele în ce priveşte viaţa mea. Nu înseamnă că, în mod automat, voi aproba tot ceea ce vrei tu. Cabinetul ăsta multidisciplinar este visul tău, nu al meu. Eşti norocos. Ai posibilitatea financiară de a-ţi făuri cariera, oriunde îţi place.

Ochii lui se îngustară.

– New Orleans este casa mea. Aparţin locului ăstuia. Nu îmi pot face un cabinet în nici o altă parte.

– Nu poţi sau nu vrei? întrebă ea, aruncîndu-i înapoi propria întrebare.

Ea îşi ridică mîna pentru a-l opri să vorbească.

– Nu-ţi face nici o grijă, nu-ţi cer să-ţi părăseşti oraşul ăsta preţios al tău. Încerc numai să te fac să înţelegi că eu trebuie să merg acolo unde am posibilitatea să mă realizez.

Drew se ridică. Merse spre cămin şi privi

focul. Cum putea să spună că îl iubea, acum un minut, pentru ca pe urmă să refuze soluţia perfectă care le-ar fi permis să stea împreună?

– Sînt ani de cînd nu am lăsat pe cineva să se apropie într-atît de mine încît să mă rănească, spuse el. Îşi întoarse faţa spre ea. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun, cu excepţia faptului că te iubesc. El porni spre ieşirea din sufragerie.

– Unde te duci? strigă ea, ridicîndu-se în genunchi.

– Afară. Vreau să mă gîndesc puţin, singur.

Înmărmurită, ea se ridică în picioare şi îl urmă în antreu.

– Drew, trebuie să discutăm.

– Nu acum, Catie, spuse el, deschizînd uşa de la intrare. Sînt sătul de discuţii în seara asta.

– Nu am discutat nimic. Te rog...

El ieşi şi trînti uşa în urma lui.

Caitlin inspiră profund, nevrînd să plîngă. Plînsul nu ar fi ajutat-o. Cu ochii arzînd de dorinţa de a plînge, se întoarse înapoi pe coridor.

Intră în dormitorul pe care îl împărţea cu Drew şi începu să se dezbrace. Neputînd să îşi amintească de cînd nu se mai simţise atît de obosită şi atît de pierdută, se lăsă să

cadă pe pat.

Era întuneric, ca într-un mormînt, cînd Caitlin se trezi brusc. Identifică sunetul care o trezise şi spuse încet:

– Drew?

– Îmi pare rău, dragostea mea, nu voiam să te trezesc.

Salteaua se lăsă uşor cînd el se aşeză în pat. Aproape instinctiv, se întinse după el.

– Totul e în regulă? Am fost îngrijorată.

Braţele lui o cuprinseră. Ea nu simţi nici un fel de teamă sau nehotărîre în mişcarea lui, ci doar o nevoie disperată, o acceptare reciprocă a ceva ce le era necesar amîndurora.

El îi sărută tîmpla:

– Sînt bine. Îmi pare rău, Catie a mea. Nu, nu spune nimic, zise el, îndepărtîndu-se de degetele pe care ea i le pusese pe buze pentru a-l împiedica să îşi ceară scuze. Ştiu că mi-am făcut singur o grămadă de planuri în seara asta şi nu ar fi trebuit. Vreau totul, Catie. Vreau ceea ce tu ai avut toată viaţa ta. O casă adevărată, cu o

familie iubitoare şi afectuoasă. Vreau asta, alături de tine.

– Oh, Drew. Ea închise ochii, simţind lacrimile. Mîna ei tremură cînd îi atinse părul. Înţeleg ce simţi. Nu vreau să te rănesc. Dar sînt lucruri pe care trebuie să le fac singură. Lucruri pe care tu nu le poţi face sau nu le poţi cumpăra în locul meu.

– Ştiu asta. Dar nu pot să nu-mi doresc ca situaţia asta să nu fi fost atît de a dracului de complicată. E ca şi cînd ai aştepta sperînd ca celălalt să cadă la învoială.

– Şi eu mi-aş fi dorit să nu fi fost aşa. Dar este. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea. Pînă ce nu voi primi un răspuns de la Houston, nu mi pot face nici un fel de planuri. Te iubesc, dar nu îmi pot compromite viaţa fără să îmi pierd respectul pentru mine însămi.

– Bine, spuse el, după o lungă pauză. Nu îmi place, dar pot înţelege ceea ce îmi spui.

– Ideea de a mă îndrăgosti nu intrase în calculele mele, în acest moment al carierei. Şi îţi spun cinstit, că nu ştiu ce să fac.

– Dragostea nu intră în agendele personale, fu el de acord, ci apare aşa, brusc, şi te loveşte în cap. Zîmbi uşor. Sau te izbeşte în faţă, ca un

tort cu frişcă.

– Sînt sigură deja că nu voi accepta niciodată să trăiesc atît de modest. Ea îşi trecu degetele de-a lungul mîinii lui, ca apoi să şi le prindă între degetele lui.

– Aha! Tonul sarcastic pieri din vocea lui. Şi atunci ce vom face?

– Nu ştiu, spuse ea cu o voce nesigură, ne vom iubi unul pe celălalt, cred. Şi vom lua zilele una cîte una... Nu putu continua, fără să izbucnească în plîns. Îşi ascunse faţa în curbura gîtului lui.

Plînge, se gîndi el amărît. La dracu', se simţea de parcă ar fi plîns şi el puţin. O sărută pe creştet.

– E în regulă, minţi el, lucrurile se vor aranja.

Ea se smuci, acoperindu-i pe jumătate corpul, cu al ei.

El inspiră profund şi o ţinu strîns. Durerea îl copleşi şi era bucuros că întunericul îi ascundea faţa.

Ea îşi ridică privirea:

– Drew, vreau să ştiu ceva. Unde merge un om să se gîndească de unul singur, cînd e îmbrăcat ca tine, cu cravată neagră şi...

Întrebarea ei neaşteptată îl făcu să rîdă:

– M-am plimbat cu maşina prin oraş, pentru un timp. Pe urmă, m-am dus la spital.

– Pariez că asta a făcut vîlvă. Ea îl sărută pe gît.

– Unul dintre pacienţi rîdea ca prostul. Am primit şi cîteva fluierături admirative, totuşi, cînd am trecut pe lîngă cabinetul surorilor.

– Prostule! glumi ea. Dar cum ai ajuns acolo?

El strînse din umeri:

– Nu ştiam unde să mă duc. M-am gîndit că, dacă tot eram acolo, cel puţin să văd cum îi merge lui Joey.

Un semn de alarmă sună în mintea ei.

– Drew, nu îmi place să îţi repet asta, dar sînt îngrijorată de cît de implicat devii cu pacientul ăsta. Îmi e teamă că începi să îţi pierzi obiectivitatea.

– Te îngrijorezi prea mult. Dacă aş crede că ar fi vreun pericol în asta, aş preda cazul unui coleg.

Nemaivrînd să înceapă o nouă discuţie, ea o lăsă baltă.

– Cum e Joey?

Braţele lui Drew se strînseră împrejurul ei.

– Nu prea bine. Nu vreau să vorbesc despre

asta, acum.

O lăsă să cadă încet pe spate.

– Aş prefera să facem dragoste.

– Cred, de fapt, că îţi sînt datoare o favoare, murmură ea.

Unsprezece

Caitlin stătea singură în bucătărie, ciugulind firiziul mic dejun, în timp ce privea prin fereastră afară, la timpul urît cu care începuse noul an. Ar fi dorit ca Drew să se grăbească spre casă. Oftă, sorbind din ceaşca de cafea.

El era la spital. În ziua lui liberă. În ultima vreme începuse să îşi folosească ziua liberă pentru a merge tot mai des la spital. Nu ştia

dacă îşi folosea slujba ca să evadeze din problemele lor sau era pur şi simplu foarte ataşat de Joey Anderson.

Oricum ar fi fost, era foarte preocupată.

Din noaptea pe care o petrecuseră în ajunul Crăciunului, un element de disperare tăcută se infiltrase în relaţia lor. Îl simţeau şi atunci cînd făceau dragoste. Se strecura şi în conversaţiile lor. Se purtau unul cu altul ca şi cînd ar fi fost nişte pahare de cristal. În aparenţă, erau foarte atenţi şi buni, iar asta îi făcea greaţă.

Era ca şi cînd problemele cu care se confruntau nu ar fi existat; dar problemele acelea nu erau niciodată înlăturate din mintea ei. Se gîndi că acelaşi lucru se petrecea şi cu el.

Coşmarul ei, în care se vedea noaptea în fundul fîntînii, începu să apară tot mai des. Nu ştia cît de mult mai puteau pretinde că problemele lor se vor rezolva singure.

Probabil că va trebui să facă o opţiune. Omul pe care îl iubea era clar înrădăcinat aici, în prezent şi în viitor, într-un loc pe care ea ar fi trebuit să îl părăsească în cazul în care ar fi vrut să-şi urmeze scopurile carierei. Toate astea o distrugeau emoţional.

Simţindu-se mai posomorîtă decît cerul de

ianuarie, se ridică să îşi umple din nou ceaşca de cafea. Telefonul sună, înainte ca ea să ajungă la vas. Puse ceaşca deoparte şi răspunse.

– Alo? Da, sînt doctoriţa MacKenzie.

O voce de bărbat se prezentă ca fiind doctorul Leon Henderson, directorul *Institutului de Cercetări* din Houston, Texas.

Inima ei bătu cu putere. Entuziasmul şi speranţa izbucniră brusc în capul ei, ca un foc de artificii. Aproape că se opri să respire, cînd el îi lăudă notele şi o întrebă dacă era dispusă să meargă în Texas, pentru o discuţie.

– Da, doctore Henderson, luni este foarte bine.

Era surprinsă de cît de calmă putea fi, cînd pe dinăuntru îi venea să sară în sus şi să joace ca un copil neastîmpărat.

– Excelent, spuse el. Sun-o, oricum, pe secretara mea, doamna Bateman, pentru a confirma data şi ora. Ea va face toate aranjamentele pentru călătorie. Institutul va plăti cheltuielile, bineînţeles.

Ea apucă un creion şi un carnet de pe dulăpior şi scrise repede numărul de telefon pe care i-l spuse el.

Cîteva minute mai tîrziu, puse telefonul jos, încet. Desprinse foaia de hîrtie şi puse carneţelul şi creionul înapoi pe dulăpior. Apoi, se sprijini de frigider şi privi numărul de telefon pe care îl scrisese.

Se ivise şansa. După toate planurile pe care şi le făcuse, după atîtea speranţe şi deziluzii, apăruse o şansă. Slavă Domnului! Un ţipăt de victorie erupse din gîtlejul ei.

Picioarele începură să-i tremure. Alunecă încet şi se aşeză pe podea.

– Ce faci, scumpo? o întrebă Drew pe un ton amuzat.

Culoarea îi dispăru de pe faţă. În entuziasmul ei, nu îl auzise intrînd. Îl privi.

Cînd văzu cît de palidă era, amuzamentul lui se transformă în îngrijorare.

– Te simţi bine? Se aşeză în genunchi, lîngă ea.

– Eu... eu cred că vreau să mă îmbrăţişezi, se bîlbîi ea.

El se aşeză jos şi o trase în braţele lui. Capul ei căzu pe umărul lui, în timp ce îşi puse o mînă peste inima lui.

O simţea că tremură.

– E în regulă, dragostea mea. Serios îngri-

jorat, el îi legănă capul dintr-o parte în cealaltă. Spune-mi ceva!

Mintea lui Caitlin se învîrtea nebuneşte. Posibilitatea pe care o visase şi o aşteptase, pentru care se rugase, îi fusese oferită. Şansa ei de o viaţă apăruse. Nu o putea vedea sau atinge, nu o simţea. Cu toate astea, era tot atît de preţioasă pentru ea, ca şi inima care îi bătea în piept. Degetele îi alunecară în sus. Faţa lui era caldă şi puţin aspră, sub degetele ei.

– Catie, mă sperii. Eşti bolnavă? Eşti gravidă?

Sămînţa speranţei încolţea în mintea lui. Deşi fuseseră atenţi, folosind precauţiile de rigoare, nimic nu putea fi complet sigur.

– Nu. Nu sînt nici bolnavă şi nici gravidă, spuse ea în sfîrşit, cu o voce tremurîndă. Strînse bucata de hîrtie pe care încă o mai ţinea în mînă, în timp ce tensiunea i se concentra în stomac. Nu era deloc uşor să îi spună. Îşi înălţă capul pentru a-l privi, şi-şi impuse să fie calmă.

– Tocmai am primit un telefon de la directorul *Institutului de Cercetări* din Houston. Vor să mă cheme pentru o întrevedere. Luni.

Drew o privi. O durere surdă îi lovea tîmplele. Neavînd încredere în cuvinte, înclină capul, în

semn de aprobare.

– I-am spus doctorului Henderson, el e directorul, că sînt interesată să ocup postul. Mă duc acolo.

Ea văzu neliniştea strecurîndu-se în ochii luminoşi pe care îi iubea. Nervoasă îşi trecu degetele prin păr.

Tăcerea se lăsă între ei.

Deşi temperatura camerei era plăcută şi purta un pulover şi jeanşi, Caitlin simţi dintr-odată că o cuprinde frigul. Gînduri temătoare îi umplură mintea. Deşi el o mai ţinea încă într-o îmbrăţişare dulce, îl simţea tot mai departe de ea. Forţîndu-se să îl privească în ochi, văzu privirea lui înnourată de o răceală.

Ceva, înăuntrul lui, se prăbuşise. Răceala era ceva ce nu mai văzuse la el, pînă acum. Cel puţin, nu cînd o privea. Ea îşi puse o mînă peste a lui şi se încordă cînd el şi-o retrase timid dintr-a ei.

Ea se ridică şi merse spre chiuvetă, privind afară, prin fereastra de deasupra. După ce îşi băgă bucăţica de hîrtie în buzunar, îşi împreună braţele pe piept.

– Cum rămîne cu noi? Vocea lui Drew era tăioasă.

Privind spre stejarul de afară, spuse:

– Sună a interviu, nu a ofertă.

– Atunci, te întreb din nou, Caitlin. Cum rămîne cu noi?

– Nu am nici un răspuns. Se întoarse spre el. Ştiam amîndoi că asta se va întîmpla.

O privire stînjenită trecu peste faţa lui frumoasă. Simţi o mînie înăuntrul lui, în timp ce, încet, îşi dădu seama care era adevărul.

– Sperai ca la Houston să fiu refuzată, nu-i aşa?

El nu spuse nimic. Faţa lui devenise o mască de piatră.

– Nu-i aşa? întrebă ea tare.

– Da, la dracu!

El înaintă spre ea şi o prinse de umeri.

Privirea ei se înceţoşă:

– Asta nu-i corect.

Apoi clipi, printre lacrimi.

– Dar ţi se pare corect să nu respecţi angajamentul pe care ni l-am făcut unul altuia? întrebă el cu o grimasă. Sîntem angajaţi unul faţă de celălalt. Nu poţi să o iei razna spre Texas şi să ignori totul.

– S-o iau razna spre Texas? Îi dădu mîinile la o parte. Nu înţelegi că povestea asta mă rupe în

două? Nu vreau să am de ales între tine şi cariera mea.

– Dar o vei face, spuse el amar.

– De ce trebuie să fiu eu cea care să renunţe la ceea ce îşi doreşte? Nici măcar o singură dată nu te-ai gîndit să îţi schimbi tu planurile, dar în schimb te aştepţi ca eu să mi le schimb pe ale mele. Bătu cu palma în perete. Asta e numai o casă, Drew, nu un templu. Ţi-ai înfipt picioarele într-un imobil, într-o proprietate. Asta-i tot. Şi tu alegi asta în locul meu!

Cuvintele pluteau suspendate între ei.

Drew rămase absolut ţeapăn, pînă ce o privire ciudată îi trecu peste faţă, ca o umbră.

Într-o fracţiune de secundă, Caitlin înţelese că privea în infernul unui om care se confrunta cu o dilemă pe care nu o mai putea controla.

Mînia i se risipi şi simţi din nou durerea inimii ei

– Dar te iubesc, spuse ea încet.

– Sigur. Vocea lui era fără culoare, plată. Cel puţin, deocamdată.

Marţi seara, devreme, Caitlin urmă şirul de pasageri care se îndreptau spre poarta de ieşire a aeroportului. Picioarele îi tremurau. Un nod de emoţii o sugrumau. Avea o senzaţie de frică. Un fel de sentiment de luptă-pentru-viaţa-ta însoţea fiecare pas pe care îl făcea.

O va aştepta Drew? Sau va fi din nou acel străin rece, distant pe care îl lăsase luni dimineaţă?

Îşi schimbă pardesiul dintr-o mînă în cealaltă, apoi îşi aranjă manşetele jachetei.

Se uită peste mulţime. Îl văzu, înainte ca el să o observe. Chiar şi în mulţime, îşi spuse cu puţină mîndrie, el avea o prezenţă captivantă.

Probabil că venise direct de la spital, se gîndi ea. Purta o bluză albă de spital, peste pantalonii de flanelă gri, o cămaşă roz pe dedesubt şi o cravată subţire, elegantă. Ea zîmbi. Îi plăcea faptul că era destul de curajos ca să poarte roz. Arăta bine şi masculin cu culoarea asta.

Drew aruncă o privire spre poarta de ieşire, uitîndu-se pe deasupra mulţimii, după Caitlin. Cînd o văzu, ea îi surîse. El simţi căldura acelui zîmbet, trecînd peste marea de oameni şi minglindu-l.

Era dornic să o vadă. Fusese departe pentru

35 de ore şi nu ştia cîte minute. I se păruse că durase o viaţă. Dintr-odată, surîsul ei dispăru. Deveni gravă.

Un sentiment de amărăciune îl cuprinse şi îşi făcu loc prin mulţime, pentru a ajunge la ea.

Văzîndu-l înaintînd spre ea, Caitlin îşi îndreptă umerii şi înaintă spre el.

Se opriră la cîţiva centimetri unul de altul şi se priviră. Deveni îngrijorat, văzînd expresia reţinută din ochii ei. Păru o eternitate, pînă o simţi în braţele sale. Drew îşi ridică privirea, fixîndu-i ochii. Atent la fiecare reflex al culorilor ei pastelate, el citi dragoste şi tandreţe, dar şi durere.

– Ţi-au oferit postul!

Nu fusese o întrebare, ci o frază pe care i-o putea citi în ochi.

– Da! Vocea ei abia-abia se auzea, dar era calmă.

– Şi ai acceptat.

Inima i se strînse în piept:

– Formal, încă nu.

– Dar vei accepta.

– Da.

– Ei bine, atunci cred că asta e. Amîndoi ne-am luat hotărîrile noastre. Acum va trebui să

le suportăm.

– Drew, te rog...

Caitlin închise ochii pentru o secundă. Ce putea spune? Avea dreptate. Deciziile fuseseră luate. Acum, trebuiau să suporte consecinţele.

Ea deschise ochii, ştiind că el va putea citi în ei profundul ei regret.

– Mi-ai lipsit atît de mult.

El se aplecă să o sărute pe buze.

– Şi tu mi-ai lipsit. Hai. O să ieşim pentru cină. Vom... sărbători evenimentul.

Merseră la un restaurant din Garden District. Curînd, erau înconjuraţi de castroane cu peşte marinat. Sosul era picant şi delicios, dar nici unul dintre ei nu mîncă prea mult. Chelnerul luă în cele din urmă mîncarea, consumată doar pe jumătate, şi turnă cafeaua în cești.

– Mîncarea e excelentă aici! spuse Caitlin, deşi îşi putea aminti cu greutate ce mîncase.

Drew murmură ceva aprobator, apoi îi dădu un prosop fierbinte, pentru a-şi şterge mîinile.

Ea îşi şterse degetele de sos, cu privirea ţintită asupra lui. Părea obosit. Îi observă cearcănele negre din jurul ochilor.

Inspirînd, îşi adună tot curajul şi forţa:

– Te iubesc mai mult decît am crezut că aş

putea iubi vreodată, Drew! Se aplecă înainte. Nu ştiu ce să fac cu problema asta a noastră.

El luă ceaşca şi sorbi puţin din cafeaua cu miros de cicoare. Ea nu putu descifra ce gîndea el în spatele ochilor acoperiţi de sprîncene şi a expresiei aceleia de nedesluşit.

– Nu pot refuza posibilitatea pe care *Institutul* mi-a oferit-o, continuă ea. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să dau deoparte ceea ce ne aparţine nouă.

Drew îi privi faţa, iar ea îl privea atît de rugător. Era ca şi cînd credea că ar fi avut o soluţie ascunsă printre inelele de plastic, guma de mestecat şi trucurile magice din buzunarele lui.

Sprîncenele lui se unire. El îşi arătă palma, într-un gest de neputinţă. Nu putea fabrica nici un răspuns magic pentru ea. Nu avea nici unul.

– Ce vrei de la mine, Catie? Aprobarea de a pleca? Bine. O ai. Poţi pleca, cu binecuvîntarea mea.

Vocea lui era caustică şi îi displăcu şi lui. Dar se simţea ca şi cînd ar fi sîngerat prin fiecare por.

– Sînt cu spatele la zid, continuă el. Dacă te aştepţi să te implor să rămîi, uită de asta, nu mai

implor deloc. Tu ai programul tău de cercetări care te aşteaptă în Houston. Ea am o clădire în St. Charles, aşteptînd să fie refăcută. Dă-mi un răgaz. Nu am nici o soluţie magică să fac să meargă lucrurile astea şi nici nu ştiu cum să fac să dispară distanţele care le despart.

Făcu un semn chelnerului şi îşi scoase portofelul din buzunar. Alegînd o carte de credit, o aruncă pe masă.

Caitlin se lăsă pe spate. Aplecîndu-şi capul, îşi privi mîinile strînse. Vinovăţia şi mînia o paralizau.

Aşteptă pînă cînd chelnerul luă cartea de credit şi se îndepărtă. Apoi se uită la Drew.

Drew stătea pe o parte, cu un picior prins de spatele scaunului. Privea celebrităţile de pe perete. Le privea ca şi cînd era fascinat de faptul că toate personalităţile acelea cinaseră în acelaşi restaurant. Dar ea ştia că nu îi prea păsa de asta.

– Ar fi mai uşor pentru tine dacă m-aş muta? întrebă ea. Cred că aş putea sta cu Debbie Wilson pentru o perioadă.

Era ucigător pentru ea să rostească lucrul ăsta. Fiecare nerv din corpul ei era tensionat în aşteptarea răspunsului.

El o pironi pe scaun cu o privire ascuţită.

– Nu, la dracu! Nu fi proastă, Caitlin. Am să profit de timpul pe care îl mai avem.

Frustrat şi rănit, îşi trecu degetele prin păr.

– Uite, admit că ţi-a fost oferită o posibilitate minunată, spuse el cu un ton mai blînd. Sînt mîndru de tine. Dar pe moment nu mă simt destul de nobil sau altruist ca să fiu fericit pentru asta. Dă-mi ceva timp să mă adaptez. Pînă în iulie, poate putem găsi vreo soluţie la problema asta. Nu sînt înnebunit după ideea relaţiilor de la distanţă. Dumnezeu ştie că am avut destule, pentru o viaţă întreagă. Dar ar putea fi singura noastră soluţie.

Înainte ca ea să poată spune ceva, alarma lui portativă îi făcu atenţi. O privi, oprind-o, apoi, fără nici un cuvînt, îşi împinse scaunul înapoi şi părăsi masa, în căutarea unui telefon.

Chelnerul se întoarse şi puse nota de plată şi cartea de credit pe masă. Ea scuturâ din cap, cînd el o întrebă dacă mai doreşte ceva.

Cînd Drew se întoarse, semnă nota şi îşi puse cartea de credit în buzunar.

– Hai să mergem.

Ea se ridică şi-şi puse haina pe umeri.

Nici unul dintre ei nu vorbi, în timp ce

părăseau restaurantul. Afară, aerul rece îi atinse obrazul. Tremura. Împiedicîndu-se de o porţiune inegală de trotuar, ar fi căzut dacă nu ar fi fost braţul lui să o susţină.

Odată ajunşi în maşină, îi privi profilul întunecat.

– E vorba de Joey?

El porni motorul:

– Da. Tonul lui era sec.

– E ceva în neregulă? Parcă ai spus că starea lui se ameliorase.

– Da. Situaţia se îmbunătăţise, mai ales povestea cu plămînii. Cu puţin noroc, putea merge acasă, într-o săptămînă sau două. Vom continua tratamentul lui în afara spitalului.

– Ah, atunci nu trebuie să mergi la spital, astă seară, spuse ea uşurată.

– Ba da. Ceva nu merge totuşi bine la Joey. A plîns mult şi are probleme cu respiraţia. Medicul de gardă i-a dat oxigen, pentru a-i regla respiraţia şi pentru a-l calma. Mă duc să stau cu el puţin.

– Crezi că e necesar?

Mîinile lui Drew se strînseră pe volan. El îi întîlni privirea, ceea ce îi spunea că el ştia mai bine cum să aibă grijă de pacientul lui.

Făcu un viraj şi se înscriseră în trafic.

Acoperindu-se mai bine cu pardesiul, pentru a face faţă frigului de dinăuntru şi de afară, Caitlin îşi muşcă buza pentru a nu începe o nouă discuţie.

Cînd ajunseseră pe strada lor, ea nu mai putu rezista:

– Drew, începu ea nervoasă.

El o privi, apoi privi spre strada luminată.

– Am să-ţi spun ceva care nu o să-ţi placă, zise ea. Dar va trebui să stai şi să te gîndeşti. Să apreciezi...

– La dracu, Caitlin, n-ai să te muţi. Nu am să mă cert cu tine pentru asta, acum. Nu am nici timpul, nici energia.

– Nu aveam de gînd să spun nimic despre mutat, aşa că nu ţipa.

– Îmi pare rău, scumpo. Oftă obosit. N-am vrut să-ţi iau vorba din gură. Dar de cîte ori mă întorc, în ultima vreme, dau cu nasul într-un zid. Sînt într-o tensiune teribilă şi abia mai pot să mă controlez, în acest moment. Orice îţi trece prin cap, păstrează pentru mai tîrziu.

– Nu e vorba despre noi. Vreau să vorbesc cu tine despre Joey. Eşti prea ataşat de copilul ăsta. Ţi-ai pierdut obiectivitatea. Nu îmi poţi

spune că dacă ai fi primit vreun telefon pentru oricare din ceilalţi pacienţi, te-ai fi grăbit aşa spre spital. Cineva a avut grijă de el. E în regulă pentru noaptea asta. Nu e necesar să stai cu el. Te-ai gîndit la ce faci, lăsîndu-l să devină dependent de tine?

Pe Drew îl durea maxilarul din cauza încleştării dinţilor.

– Doctore MacKenzie, nu aş avea pretenţia să îţi spun cum trebuie să-ţi tratezi pacienţii. Nu te amesteca nici tu în domeniul meu.

Opri maşina în faţa casei.

– Ai cheile? întrebă el.

– Drew!

Îşi lăsă mîna pe umărul lui şi îl simţi tensionat. El n-o privi.

– Nu mă aştepta. Nu ştiu cînd voi fi acasă, zise el.

Ea mai încercă încă o dată.

– Eşti şeful de la pediatrie. Dacă tu ai descoperi că unul din medici ar fi personal ataşat mai deosebit de un pacient, l-ai învăţa minte. Sînt sigură că i-ai da pacientul altuia. Trebuie să vedezi.

Discuţia asta despre presupusa pierdere a obiectivităţii lui, îl umplea de mînie. Reacţionă

pur şi simplu, aplecîndu-se înspre ea şi deschizîndu-i uşa.

– Ieşi!

Vocea lui era rece şi decisă.

Încremenită, Caitlin îl privi o secundă. Apoi ieşi repede şi trînti uşa.

Rămase pe trotuar, simţindu-se paralizată, în timp ce el se îndepărta.

Doisprezece

Printr-o mică fantă a perdelelor, lumina cenuşie a dimineţii se strecura în camera spitalului.

Drew stătea zdrobit, într-un scaun din vinilin. Îşi trecu o mînă peste faţă. Ochii îi erau aproape închişi de nesomn. Nu se mai simţise atît de extenuat mental, de cînd fusese intern, cu ani în urmă.

Aruncă o privire spre pat.

Joey dormea liniştit cu corpul lui slăbuţ strîns tot lîngă paravanul patului. Somnul lui profund nu fusese întrerupt de probleme respiratorii sau de tuse.

Spre deosebire de el, Drew îşi petrecuse noaptea într-un coşmar al reflecţiilor şi al propriei încriminări. Pătrunzînd în colţurile întunecate ale minţii lui, îşi analizase acţiunile cu multă onestitate.

Acum, îi rămăsese un singur gînd. O iubea pe Caitlin MacKenzie. O iubea mai mult decît orice. Fără ea, viitorul îi apărea întunecat şi pustiu.

Drew se ridică şi merse spre chiuvetă. Îşi dădu cu apă rece peste faţă, apoi luă pe nevăzute un şervetel de hîrtie şi se şterse.

Aruncă o ultimă privire copilului care dormea, înainte de a părăsi camera.

Ajuns pe coridor, se opri pentru o clipă, lăsîndu-şi ochii să se adapteze la lumina strălucitoare. Se simţi cu adevărat extenuat. Închizîndu-şi ochii, se sprijini de zid. Poate că ar fi trebuit să ceară o ceaşcă de cafea de la surori, înainte de a merge acasă.

Simţi cum cineva îl trage de halat. Privind în jos, văzu o pereche de ochi căprui gravi, care îl

priveau. Ochii aceia aparţineau spiriduşului numit Mary, căreia toţi îi spuneau Zoo.

– Bună, doctore Drew, spuse ea timid.

– Bună dimineaţa, domnişoară Zoo. Reuşi să zîmbească. Eşti teribil de vrednică în dimineaţa asta. Surorile ştiu că ai evadat din salon?

Faţa ei maronie se strînse într-un zîmbet conspirativ.

– Încă nu. N-ai să mă spui, nu-i aşa?

El scutură din cap şi îşi puse mîna pe inimă.

Micuţa îl studie pentru un moment, apoi se încruntă. Îşi plecă privirea şi se uită la papucii de iepuraş din picioare.

– De ce nu mă mai placi?

Drew, surprins, deveni orb şi surd la pălăvrăgeala celor doi îngrijitori care spălau pe jos, la numai cîţiva metri. Îngenunche la nivelul lui Zoo.

– Ba, îmi placi, desigur.

Zoo strînse din umeri, lovind cu vîrful papucului în plăcile de mozaic ale podelei.

– Dar... nu mai spui nimic vesel în ultimul timp. Şi prea rar vii să te joci cu noi, în Camera Însorită.

Drew păli, auzind mustrarea nevinovată din vocea copilului. Înghiţi în sec, cu o bună doză

de vinovăţie.

– Îmi pare rău, Zoo. Cred că nu prea m-am simţit vesel în ultimul timp. Am fost teribil de nesuferit?

– Da. Am un joc nou. Mi l-a dat bunicul. E destul de simpatic.

Nu putu rezista speranţei care strălucea în ochii ei căprui minunaţi.

– Am terminat pentru astăzi. Dar mîine ne jucăm.

– De-adevăratelea?

El zîmbi. Ea voia întotdeauna să ştie dacă o promisiune era adevărată. Altfel, îi spusese ea odată, era prea uşor să nu o ţii.

– De-adevăratelea, micuţă Zoo. Am să mă joc cu tine şi cu toţi prietenii tăi, spuse el solemn, imitîndu-l pe doctorul Seuss.

– Straşnic! Ea se întoarse pe călcîie. La revedere, doctore Drew.

El îşi băgă mîinile în buzunare şi privi după micuţa fetiţă, pînă cînd dispăru după colţ.

Auzise din gura unui copil, acelaşi lucru pe care-l auzise şi din gura femeii pe care o iubea, se gîndi el obosit. Fiecare îşi exprimase preocuparea în felul ei, dar amîndouă ajunseseră la aceeaşi concluzie. Era prea ataşat de

un singur pacient.

De ce trecuse peste orice regulă în privinţa lui Joey Anderson? Din simpatie, probabil. Simţea un fel de ciudată înrudire cu puştiul. Joey îi amintea de el însuşi la aceeaşi vîrstă. Ştiau amîndoi ce înseamnă să îţi fie frică, dar, în acelaşi timp, voiau să arate lumii un zîmbitor „nu-mi pasă".

Era timpul, îşi spuse Drew, să spună adio multor lucruri. Lui Joey, nesiguranţei din trecut, bunurilor în proprietate. Îşi lăsă pilotul automat intern să preia controlul şi să îl conducă spre ascensor.

Voia să meargă acasă, să se ghemuiască lîngă Catie, şi să o lase să îi vindece sufletul rănit.

Cînd ajunse acasă, o găsi în sufragerie. Dormea pe sofa, strînsă toată într-o pătură. După dîrele de machiaj de pe obraz, înţelese că plînsese.

Se aşeză pe scaunul din apropiere, îşi propti cotul de spătar şi îşi prinse bărbia în mînă. Timp îndelungat, o privi doar, iubindu-i fiecare linie, fiecare suprafaţă şi unghi al feţei.

Apoi, privi în jur, la spaţiul pe care-l numise „casă". Fără ea, înăuntru erau numai pereţi,

ferestre şi bunuri materiale. Singura casă de care avea cu adevărat nevoie, era în mîna ei.

Auzind-o mişcîndu-se şi gemînd încet, privi înapoi spre sofa. Ea deschise ochii, clipi şi se încruntă, confuză.

– Bună dimineaţa, dragoste.

Privirea ei o întîlni pe a lui. Ochii ei păreau să-l pătrundă, ca şi cînd ar fi încercat să îi vadă sufletul. Ea era sufletul lui. Trebuia să i-o fi spus, cîndva.

Iată, îşi dorea să-şi petreacă întreaga viaţă lîngă ea. Tot ceea ce trebuia să facă era să accepte.

Îşi deschise braţele, larg.

– Vino aici, Catie.

Fără să vorbească, ea aruncă pătura, se ridică şi se îndreptă spre el. Cînd ajunse aproape, el o prinse şi o cuprinse în braţe.

– Casa nu e un spaţiu, murmură ea. Îl sărută uşor, apoi îşi îngropă faţa în scobitura gîtului lui.

El fu surprins să o audă pronunţînd un gînd atît de asemănător cu al lui, de acum cîteva secunde. Tot ceea ce putu spune fu:

– Ce-ai spus?

– Casa e un sentiment care vine de aici,

spuse ea, punîndu-şi mîna peste inima ei. Înseamnă să fii cu cei care te iubesc. Eu ştiu cît de mult iubeşti New Orleans-ul, dar dragostea noastră este mai importantă. Ne putem face o casă, oriunde.

Ea îşi ridică privirea, lăsîndu-l să vadă dragostea şi vulnerabilitatea din ochii ei.

– Te rog, gîndeşte-te la asta. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi să ne facem o casă în Houston.

Emoţia i se oprise în gît. După ce discutaseră de atîtea ori despre subiectul ăsta, ştia că ea avusese nevoie de curaj ca să îi spună asta. Dar îl iubea şi era dispusă să rişte să fie refuzată. Se simţi dintr-odată atît de umil.

Luîndu-i faţa în mîini, o sărută tandru.

– Accept. Dacă m-ai fi întrebat, aveam de gînd să te urmez la Houston şi să dorm pe pragul uşii tale, pînă ţi s-ar fi făcut milă de mine.

Inima ei se umplu de dragoste.

– Ah, Drew, îmi era teamă că ai să spui nu.

Ochii lui se umplură de o tandreţe intensă.

– Am petrecut mai toată noaptea, încercînd să înţeleg cîte ceva din mine însămi. Nu reuşesc nicicum să mă văd fericit fără tine. Revedeam

mereu momentul în care îmi spuseseşi că alesesem o bucată de proprietate, în locul tău. Aşa cum ai avut dreptate în cazul lui Joey. Am să predau cazul unui alt medic.

Îi sărută o lacrimă care îi alunecă pe obraz.

– Cu tine, casa ar putea fi şi în mijlocul unui aisberg, tot nu mi-ar păsa. Casa e un sentiment. Vreau să îl simt alături de tine, pentru totdeauna.

– Păstrează-mă, şopti ea. Iubeşte-mă.

– Te iubesc.

El se lăsă împreună cu ea, încet, pe podea, şi apoi, încet, se dezbrăcară unul pe celălalt. Bucuria sclipi în ochii ei şi se reflecta în ochii lui. Dulci cuvinte de tandreţe şi promisiuni acompaniau mîinile lor, care se mîngîiau. Se uniră într-o singură fiinţă şi lăsară ca flăcările pasiunii să îi conducă singure.

După aceea, Caitlin se aşeză deasupra, savurînd liniştea care se scurgea între ei doi.

– Îmi pare rău de proprietatea din St. Charles, spuse ea. Ştiu cît de mult a însemnat pentru tine.

El îşi ridică umerii greoi.

– E o relicvă frumoasă. Dar mai degrabă aş pierde-o pe ea, decît pe tine. Hai să facem o

excursie, în weekend, şi să vedem ce posibilităţi de construcţie găsim acolo.

El zîmbi şi o sărută pe frunte. Simţul umorului apăru brusc din ascunzătoare.

– Cînd m-ai servit doar cu desertul, atunci, te-ai gîndit că va duce vreodată la aşa ceva?

Ea mîrîi:

– Nu mă laşi deloc să uit de întîmplare, aşa-i?

– Nu, cît voi trăi. Zîmbi, apoi o întoarse pe spate.

Caitlin se opri în pragul sufrageriei ei. Arăta plăcut. O decorase în tonuri crem, cu nuanţe de albastru.

Privirea îi alunecă spre cămin. În apropiere, stătea un leagăn de lemn. Fusese sculptat de mînă şi acoperit cu o plăpumioară cusută de mînă. Nu exista nici un corpuşor cald, care să stea în el. Dar, poate, se gîndi ea, va fi peste un an sau aşa ceva.

Traversă camera, pentru a pune tortul cu frişcă pe masă, lîngă sofa. Apoi aşteptă ca el să intre în cameră.

Privi prin fereastră. Deşi nu era decît luna martie, primăvara sosise, aducînd zile calde şi o explozie de flori îmbobocite, de toate culorile. Nuanţe incredibile decorau cerul Sud-Vest-ului, în timp ce noaptea se apropia.

Fusese un an bun. Îi plăcea munca pe care o făcea la *Institut.* Era aşa cum visase ea, ba chiar mai bine. Toate visurile deveniseră realitate.

La început, fusese îngrijorată că Drew nu se simţea cu adevărat fericit, plecînd din New Orleans. Grijile ei fuseseră nemotivate, totuşi. După părerea soţului ei, Houston era unicul loc în care puteai trăi.

Nu la mult timp după ce sosiseră în Houston, ei contactase patru doctori ale căror opinii, în ce priveşte realizarea unui sistem medical care să asigure îngrijireă bună şi ieftină, erau asemănătoare cu ale lui. Într-un fel, se gîndi ea, toţi cinci erau nişte hippy din anii 60. Cumpăraseră şi reamenajaseră o casă veche dintr-un cartier sărac al oraşului, care era pe jumătate centru comercial şi pe jumătate centru rezidenţial. Acordau îngrijire medicală, printr-un sistem cît se poate de elastic; oamenii plăteau în funcţie

de posibilităţile lor materiale.

Ea zîmbi, în timp ce îşi imagina casa veche de la început de secol, căreia îi refăcuseră acoperişul. Nu părea nici pe departe o clinică particulară. Era exact ceea ce părea, un loc prietenos şi uitat, în care oamenii se simţeau imediat ca la ei acasă. Pacienţii veneau cu grămada. Drew era ocupat pînă peste cap cu copiii şi se simţea fericit.

Ea tremura uşor. După un an de căsătorie, gîndul la Drew îi mai provoca multă bucurie. Simţi că bucuria aceea sporea tot mai mult, înăuntrul ei.

Sunetul motorului unei maşini îi atrase atenţia. Privi pe fereastră şi văzu un Mercedes argintiu, intrînd în parcare.

Rîse încet şi aşteptă.

Drew închise uşa de la bucătărie, cu piciorul. Deodată, un fel de căldură, sentimentul de „acasă", îl învălui.

Va pierde vreodată sentimentul acesta? se întrebă. Se îndoia. Era prea frumos, ca să devină blazat sau nepăsător.

Aşeză o cutie albă pe dulăpior. Deschizînd-o, scoase dinăuntru un tort cu frişcă.

Cîntînd *„La mulţi ani cu fericire, pentru tine"* el ieşi în căutarea femeii care făcuse ca acest cîntecel să devină posibil.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA

Bucureşti 1994

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă staţia de
metrou Pieptănari)